SUZANNE BROCKMANN

Limbajul trupului

ALCRIS

Capitolul 1

Soneria telefonului tulbură întunericul din dormitor. Primul ţârâit o trezi pe Cassandra Kirk dintr-un somn agitat. Al doilea o făcu să se ridice pentru a privi cu greutate spre cifrele roşii şi strălucitoare ale ceasului cu radio.

Două patruzeci şi cinci.

Un telefon la o asemenea oră nu putea însemna decât trei lucruri. Un dezastru la studio – probabil ploaia interminabilă şi neobişnuită în acest sezon, inundase arhivele video. Moarte sau boală în familie – poate mama ei care locuia în Florida căzuse şi-şi rupsese piciorul. Sau…

Ridică receptorul după cel de-al treilea ţârâit.

— Alo?

— Hei, Sandy, te-am trezit? Clint McCade se afla probabil pe alt meridian şi dorea numai s-o salute.

Căscând, Sandy îşi îndepărtă părul lung, blond, de pe faţă.

— McCade, e trei fără un sfert dimineaţa. În telefon se auzi un bâzâit. Unde eşti? îl întrebă ea. Te aud de parcă ai vorbi de pe lună.

El râse.

— M-am întors în America. Eşti pregătită pentru o vizită? Vocea familiară a lui McCade era la fel de amuzată ca întotdeauna.

— Iar a sosit acea perioadă a anului? Se întinse din nou pe pat. A venit timpul pentru reuniunea anuală a ciudaţilor de la Liceul Henderson?

— Asta înseamnă că accepţi să vin?

— Ce-ai vrea, McCade? O invitaţie tipărită? Sigur că da. Dar ştii, din cel de-al doilea dormitor am făcut un birou. Va trebui să dormi în living, canapeaua este extensibilă.

— Săptămâna trecută am dormit într-un cort instalat într-o pădure foarte umedă. Crede-mă, n-aveai cum să te

odihneşti din cauza ploii. Canapeaua ta e un lux.

— Când ajungi? îl întrebă ea. Programul meu de mâine e foarte încărcat. Am întâlniri toată dimineaţa, dar pot ascunde cheia sub preş…

— Ai vreo întâlnire peste cinci minute? o chestionă McCade.

— Ce?

— Te sun de la magazinul din colţ. Râse din nou. Ne vedem în câteva minute. Convorbirea se întrerupse cu un clic.

Numai Clint McCade avea curajul s-o sune în toiul nopţii de la magazinul din colţul străzii. Numai Clint McCade putea fi atât de îndrăzneţ încât să creadă că ea nu se va supăra dacă e trezită din somn şi dacă e nevoită să primească un musafir întârziat care nu şi-a anunţat vizita.

Sandy se întoarse pentru a pune receptorul în furcă şi pentru a aprinde lumina. îmbrăcându-şi halatul de prosop se privi în oglindă. Arăta obosită, exact aşa cum se simţea, din moment ce era trezită la trei fără un sfert după ce adormise foarte târziu din cauza stresului provocat de programul încărcat pe care-l avusese. Dar lui Clint McCade nu-i păsa cum arată. El n-o vedea ca pe o femeie. Pentru el, ea era Sandy, amica lui din liceu, cea mai bună prietenă.

Se duse în bucătărie pentru a porni filtrul de cafea. Ştia din experienţele anterioare că nu va mai putea dormi cele câteva ore care mai rămăseseră din noapte. McCade o va întreba ce făcuse în lunile de când nu se mai văzuseră. Apoi îi va destăinui amănunţit toate planurile lui şi abia după aceea va putea pune capul pe pernă. Pădure umedă. Nu spusese oare ceva de o pădure tropicală? Gândindu-se la asta, îşi imagina că-i va povesti toată noaptea.

Sandy zâmbi. Adora să-l aibă pe McCade în preajmă.

*

* * *

N-ar fi trebuit să plouă în Phoenix, Arizona. Aici era *deşertul*. Dar ploaia îl însoţise pe McCade săptămâni întregi, începând de când se afla încă în America de Sud şi

continuând când atinsese curentul care-l ducea spre Los Angeles.

Atunci de ce era surprins că această ploaie căzuse peste el şi pe tot drumul de la Los Angeles până la Phoenix? La naiba, atingând acest record, ar fi putut porni spre lună şi era sigur că ploaia îl va urma până acolo.

Parcă Harley-ul lui sub acoperişul complexului de blocuri, lângă micuţa maşină bleu a lui Sandy şi opri motorul. Era ud leoarcă. Haina de piele neagră era fleaşcă şi din ghete ieşea apă când călca. Geanta cu haine era îmbibată cu apă şi nu credea că va găsi vreo bluză uscată cu care să se poată schimba.

Camera video era bine protejată în cutia ei. Ar fi putut să se scufunde odată cu Titanicul şi cutia ar fi rămas fără etanşă. N-avea importanţă. Această cameră funcţiona la fel de bine şi în apă şi pe uscat.

Desprinse cutia cu camera din spatele motocicletei şi privi în sus spre luminile de la apartamentul lui Sandy în timp ce-şi căra bagajul prin ploaie în curtea interioară.

La naiba, acum că ajunsese aici era mai speriat ca niciodată. Ce-i va spune? Că stătuse numai un minut în livingul lui din Los Angeles şi se gândise serios la faptul că timp de trei luni făcuse pe cameramanul încercând să descrie pădurile tropicale şi că pornise repede pe şoseaua ce ducea spre Phoenix numai cu camera video şi câteva schimburi, printre care tricouri îngrămădite la repezeală?

Îi va spune lui Sandy că la Los Angeles realizase că întreaga lui viaţă, întreaga existenţă erau false şi ireale şi că intrase în panică deoarece era incapabil să-şi amintească un singur moment fericit din anul care trecuse, un singur moment în care se simţise cu adevărat fericit?

Îşi amintise apoi excursia pe care o făcuse cu Sandy la grădina zoologică din Phoenix ultima dată când o vizitase. Atunci fusese fericit. De fapt, fusese fericit întreaga săptămână în care o vizitase. Petrecuseră două zile vizionând filme, mergând la cinematograf dimineaţa devreme şi plecând la închidere, văzând şase filme pe zi, mâncând numai floricele, bând sifon şi ca desert îngheţată

cu alune. Merseră şi prin deşert căutând şopârle şi iepuri, părând a fi doi copii din New Jersey care întâlnesc pentru prima dată sălbăticia Arizonei. Râseseră atât de mult încât avuseseră dureri de stomac.

Sandy era prietena lui cea mai bună, confidentul lui, insula care rămăsese în mijlocul oceanului.

Frumoasa Sandy, cu zâmbetul ei timid, părul ca aurul şi ochii de albastrul cel mai pur pe care-l văzuse vreodată. Sandy era deşteaptă, minunată şi talentată, dar total incapabilă să-şi recunoască aceste calităţi. Nu era conştientă de sine şi n-avea idee cât de deosebită era. Când se privea în oglindă, încă mai vedea o fetiţă îmbrăcată în haine sărăcăcioase care a trăit modest într-o suburbie din New York unde popularitatea la liceu ţi-o câştigai după maşina pe care tatăl putea s-o cumpere fetei lui. Dar Sandy nu avusese tată, iar mama ei nu-şi putea permite nici pentru sine o maşină, cu atât mai puţin pentru Sandy.

Fetiţa adoptase o atitudine în genul „să-i ia naiba pe toţi” şi avea un mare simţ al umorului, dar nesiguranţa pe care o simţea nu dispăruse niciodată.

Punând camera pe podea, McCade sună la uşă.

Aceasta se deschise imediat şi apăru zâmbetul cald al lui Sandy care stătea în hol. Dar expresia din ochii ei, care îi urau bun-venit, se schimbă repede, arătând îngrijorare şi uimire.

— Oh, McCade! exclamă ea. Eşti plin de noroi!

Într-adevăr, aşa era, din creştetul capului până la cizmele negre de cowboy pe care le purta.

— Nu te mişca, îi ordonă ea, luând camera şi geanta udă din mâna lui şi cărându-le repede pe linoleul lucios de pe podeaua bucătăriei, unde noroiul era mai uşor de şters.

— Of, murmură ea în timp ce se întorcea privindu-i hainele murdare. Scoate totul de pe tine. Te duci direct la duş, nu intri în halul ăsta în casa mea.

McCade se rezemă de tocul uşii, încrucişându-şi braţele.

— Sandy, vedea mea prietenă şi amică, doar n-ai de

gând să mă obligi să mă dezbrac pe holul de la intrare, nu-i aşa?

— Chiar asta voi face. Îşi încrucişă şi ea braţele, zâmbindu-i dulce. Abia mi-am curăţat covoarele, vechiul meu prieten şi amic.

Părul îi cădea în valuri pe umeri şi faţa n-avea nicio urmă de machiaj. Arăta bine, frumoasă şi mai tânără decât cei douăzeci şi şapte de ani pe care-i avea. Din punctul de vedere al unui artist, puteai spune că figura ei este aproape de perfecţiune. Era de un oval aproape perfect, cu o frunte înaltă, obraji bine proporţionaţi care-i confereau un aspect aproape exotic când zâmbea. Nasul nu era nici mare nici mic, iar bărbia şi gura erau expresive. Buzele erau pline, gura generoasă curbată într-un zâmbet care-i arăta dinţii albi, perfecţi. Dar ochii.

Forma lor delicată şi alungită oferea o culoare bleu-gri atât de intensă încât aveai impresia că sunt pictaţi. Deosebiţi de multe alte perechi de ochi albaştri, cei pe care-i avea Sandy nu erau amestecaţi cu reţelexe galbene sau verzi. Erau de un albastru-gri pur, înconjuraţi de sclipiri minunate care se revărsau în albul imaculat ce începea de la iris. Extraordinar. Sandy avea cu adevărat ochi minunaţi.

McCade căutase în toată lumea o pereche de ochi ca aceştia, dar nu găsise niciodată aşa ceva.

În aceşti ochi se afla acum o expresie întrebătoare, deoarece privirea lui devenise prea scrutătoare.

— Arăţi bine, Sandy, zise el zâmbind, în timp ce se aşeza pe scări pentru a-şi scoate cizmele.

— Tu arăţi ca dracu’, replică ea. Cum se numea ursul acela, grizzly?

Era greu să spui cum arăta McCade sub tot acel noroi. Părul ud era negru din cauza noroiului şi-i trecea de umeri, iar partea de jos a feţei atrăgătoare era acoperită de o barbă creaţă şi o mustaţă asemănătoare. Nasul îi era caracteristic, lung şi drept, puţin prea mare, şi îi domina în totalitate figura. Numai atunci când zâmbea.

Îi zâmbi din nou, familiar şi amuzat. Părul de pe faţă

îi ascundea linia frumoasă a buzelor, însă dinţii păreau mai albi în contrast cu părul negru cârlionţat. Arăta obosit şi avea mai multe riduri la coada ochilor decât ultima dată când îl văzuse. Iar când o privi văzu în ochii lui albaştri o urmă de tristeţe.

— Am fost în America de Sud pentru o „întoarcere în natură”. Îşi scose haina de piele îmbibată cu apă.

— Ai uitat să-ţi iei aparatul de ras.

Se strâmbă, dar nu negă acest lucru. Tricoul negru pe care-l purta era leoarcă; şi-l scoase repede peste cap.

Muşchi. McCade avusese întotdeauna muşchi, chiar de când era la şcoală unde se întâlniseră, el fiind în clasa a şaptea şi ea într-a şasea. Sandy reuşi să rămână nepăsătoare când îi văzu corpul sculptat perfect. Chiar şi acum putea ieşi cu McCade şi să rămână indiferentă la faptul că arăta extraordinar şi că femeile tinere şi frumoase îi dădeau târcoale.

Ei bine, probabil că nu era chiar indiferentă.

Dacă ar fi fost aşa, n-ar fi rămas la uşă pentru a privi cum îşi scoate blugii uzi de pe picioarele puternice, simţind o durere acută când se gândi că tecuseră aproape patru ani de când avusese o relaţie intimă cu un bărbat.

Zâmbi pentru sine. Dacă avea noroc, acest lucru se va schimba foarte repede.

— Ce-i de râs? o întrebă McCade care-şi scotea pantalonii ajunşi la glezne.

— Viaţa mea, spuse Sandy. Duşul mai întâi şi după aceea amănuntele nesemnificative.

McCade purta o pereche de chiloţi scurţi, coloraţi şi strânşi pe talie de o bandă din elastic alb pe care o prinse în mână, privind-o.

— Eşti sigură că vrei să-mi scot toate hainele? o chestionă el ridicând o sprânceană.

— Nu, nu, McCade, zise ea repede. Intră. Eşti curat. Mă îndoiesc de faptul c-ai reuşit să-ţi bagi noroi în chiloţi.

— Nu-mi spăla geaca, spuse el dispărând în holul care ducea spre baie.

— Desigur, nu-ţi voi spăla geaca de motociclist,

murmură Sandy scuturând din cap când îi văzu hainele murdare.

După ce îi duse cizmele şi geaca în bucătărie, aşeză restul lucrurilor în maşina de spălat şi se îndreptă spre geanta udă pe care el o dusese în faţa uşii de la baie. McCade arăta bine îmbrăcat în orice. De asemenea, arăta bine şi dezbrăcat.

Să-ţi fie ruşine, Cassandra Kirk, se certă ea în gând pentru că avea păreri atât de lascive despre vechiul ei amic, McCade. îi dăduse foarte clar de înţeles timp de cincisprezece ani că erau numai prieteni. În afară de asta, un bărbat care are întâlniri cu modele şi actriţe nu s-ar uita la ea.

Oftând, se duse în dormitor pentru a căuta în dulap vechea ei rochie de casă. Chiar dacă era roz, era cea mai largă şi cea mai confortabilă dintre toate.

Duşul curgea cu toată puterea şi aburul ieşea până în hol. Sandy întredeschise uşa şi ridică vocea pentru ca McCade s-o audă prin torentul de apă ce-l înconjura.

— Îţi agăţ o rochie de uşă, spuse ea. Şi pun un prosop curat, pe chiuvetă, bine?

— Ştii ce-aş mai putea dori? veni vocea puternică a lui McCade din spatele perdelei de plastic.

— Mi-e teamă să te întreb, murmură Sandy. Ce?

McCade trase puţin perdeaua şi o privi. Expresia feţei lui era una pe care n-o mai văzuse niciodată. Ochii îi sclipeau plini de dorinţă şi zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Arăta ca un prădător. Ceva o făcu să-l întrebe îngrijorată:

— Te simţi bine, McCade?

— O bere, spuse el ca şi când n-o auzise, după care trase perdeaua.

Sub apa caldă a duşului, McCade închise ochii, lăsând întreaga presiune să-i biciuiască fruntea. Nu se simţea bine deloc. Trecea printr-o perioadă grea, se simţea prost şi acum, când se afla aici, nu putea să-şi facă puţin curaj pentru a-i spune de ce a venit. *Ştii ce-aş mai putea dori*? o întrebase el. Dar nu-i răspunsese aşa cum ar fi

trebuit. *Pe tine*, ar fi vrut să-i spună. Ar fi dorit să iasă de sub duş şi s-o strângă în braţe. Probabil că sub halat nu avea decât o pijama scurtă din mătase.

Oftând, încercă să se concentreze pentru a reuşi să rezolve problema. Va trebui să-i spună totul, va trebui să-i spună pur şi simplu. De aceea venise aici, nu-i aşa?

McCade închise apa. Inelele de plastic scârţâiră pe bara de metal când trase la o parte perdeaua duşului şi luă prosopul pe care i-l adusese Sandy. Se şterse şi porni spre living, gândindu-se că va bea o bere şi-şi va face puţin curaj în timp ce o va asculta pe Sandy care-i va vorbi despre munca ei de zi cu zi. Apoi va trage adânc aer în piept şi-i va spune… ce? Că avea nevoie de ea? Că o dorea mai mult decât dorise vreodată pe cineva sau ceva? Că Dumnezeu trebuia să-l ajute pentru că era mai mult decât sigur că o *iubea*?

Nici măcar nu era sigur că putea pronunţa acest cuvânt cu voce tare.

O sticlă desfăcută de bere îl aştepta pe măsuţa de cafea din living. Sandy stătea într-un colţ al canapelei, cu picioarele ghemuite sub ea. Strânse bine cordonul halatului roz de baie şi se aşeză lângă ea.

— Rozul se potriveşte de minune cu barba ta, spuse ea. Aşadar, spune-mi, McCade, ce-ai mai făcut? Ai cercetat pădurile tropicale? Hai, povesteşte-mi tot.

Dar el scutură din cap în timp ce sorbea lung din sticla de bere.

— Mai întâi tu.

Se întoarse spre el şi întinse o mână pe spătarul canapelei.

— Am încheiat un contract uimitor. Ochii ei străluciră. Ştii cine e Simon Harcourt?

McCade studie sticla de bere, oftând mulţumit. După aceea dădu negativ din cap.

— Nu, nu ştiu.

— Pe plan local nu e prea cunoscut, spuse Sandy. E un milionar care sprijină arta şi ecologiştii. Acum câţiva ani, a avut un aport semnificativ în domeniul educaţional,

începând un program de prevenire a SIDA. Ridică bărbia cu admiraţie şi respect. Oricum, pentru a face povestea cât mai scurtă, vrea să ajungă guvernator şi abia am încheiat afacerea cu oamenii lui. Voi face majoritatea reclamelor pentru compania lui – în acest moment doresc cinci –, împreună cu două documentare, unul de zece şi altul de treizeci de minute.

McCalde îi zâmbi prieteneşte.

— E minunat, Sandy. Care e rolul tău? Producător? Director?

— Ambele. De fapt, voi face chiar eu unele filmări.

— Sunt liber în acest moment, dacă doreşti o mână de ajutor.

Sandy îl privi neîncrezătoare.

— Glumeşti? După această întrebare scutură din cap şi spuse: N-aş putea să-ţi plătesc nici măcar un sfert din onorariile cu care eşti obişnuit.

El oftă.

— Plăteşte-mă cum vrei. Mi se pare că va fi amuzant şi.

Ea îl privi insistent, după care-i cuprinse gâtul cu mâinile şi-l îmbrăţişă prieteneşte. Ţinând încă în mână sticla de bere, McCade o înconjură cu braţele, închise ochii şi mirosi parfumul plăcut al părului ei. La naiba, era atât de caldă, blândă şi dulce. De ce-i trebuise atâta timp să realizeze că tot ceea ce-şi dorise vreodată se afla aici?

Ea se îndepărtă şi-i zâmbi bucuroasă.

— Eşti angajat, spuse ea fericită. Vom munci trei sau patru săptămâni pentru a strânge materialul necesar.

— N-am de gând să plec nicăieri. O privi adânc în ochi. Dumnezeule, oare ea nu putea simţi cum inima lui dorea să iasă din piept? îşi adună curajul. Trebuia să-i spună. Uite, Sandy.

— Mai am multe să-ţi spun. Se eliberă din braţele lui şi se aşeză în colţul ei. îi zâmbi amuzată şi recunoscătoare. McCade, m-am îndrăgostit.

El o privi uimit.

— Te-ai îndrăgostit?

Sandy încuviinţă, privindu-l cu ochi plini de fericire.

— În sfârşit, am găsit bărbatul visurilor mele, spuse ea. Săptămâna trecută. Îl cheamă James Vandenberg. James Austin Vandenberg al patrulea, poţi crede asta? Este mâna dreaptă a lui Harcourt. A absolvit avocatura la Harvard, este inteligent, drăguţ şi înalt, cam de aceeaşi statură ca tine. E extrem de atrăgător, are părul negru puţin ondulat şi nişte ochi căprui pentru care ţi-ai da sufletul. E singur, bogat, iar la cei treizeci şi trei de ani pe care-i are pare mai plin de viaţă ca mine.

Cuvintele lui Sandy parcă-l loveau pe McCalde în timp ce o privea înmărmurit. Era îndrăgostită. De altcineva. Îi venea rău de la stomac, deoarece simţea că inima i s-a oprit. Dezamăgirea îl făcea să devină nervos. La naiba, de ce nu venise acum o săptămână? De ce nu-i spusese ceea ce simte cu luni în urmă, atunci când o vizitase? Era supărat, rănit şi şocat. şocat de faptul că norocul lui incredibil îl părăsise. Puse cu grijă sticla de bere pe masă, uimit că mâinile nu-i tremurau incontrolabil.

— Este aici? o întrebă el repede, întrerupând-o.

— Ce?

— Este aici, acum?

Înţelegând ce vrea el să spună, Sandy roşi.

— Nu!

— De ce?

— Abia l-am cunoscut săptămâna trecută.

— Dacă-l iubeşti cu adevărat, Sandy, de ce mai aştepţi?

Sandy îşi mută privirea de la ochii trişti ai lui McCade, se ridică pentru a se aşeza mai bine şi râse scurt, forţat. Dădu uşor din cap şi îşi îndepărtă părul care-i cădea pe faţă.

— Dacă vrei să ştii adevărul, James nici măcar nu ştie că exist, înţelegi? Eşti fericit, McCade?

Nu. Nu era fericit. Dar de ce nu? De ce nu se simţea uşurat? Sandy încă avea o relaţie cu acest bărbat inteligent, avocat drăguţ cu nume lung care semăna cu sunetul banilor. Acest bărbat era probabil cea mai potrivită

alegere pentru ea şi nu se îndoia că viaţa ei cu acesta ar fi mai uşoară decât cu el.

— Destul despre mine şi James, zise ea. Povesteşte-mi despre pădurea tropicală.

— Kirk, îţi pot povesti mâine? o întrebă McCade. Eu. trebuie să mă întind pe canapea chiar acum. Sunt extrem de obosit.

Ochii lui Sandy erau miraţi.

— Da, sigur. îl privi cu atenţie. Te simţi bine, McCade? eşti cam palid.

— Drumul a fost prea lung, spuse el întinzându-se.

Îi privea acum serioasă, şi cu ochi trişti.

— Clint, spuse ea în cele din urmă, îmi vei spune dacă ai vreo problemă, nu-i aşa?

El o privi fix.

— Desigur. Eşti cea mai bună prietenă a mea, zise el simplu. Dar cu adevărat sunt. obosit.

Ea îi zâmbi şi McCade reuşi într-un fel să-i răspundă, încercând să ascundă faptul că-şi simţea inima spulberată în mii de bucăţi.

Capitolul 2

McCade plănuise să-şi radă barba când va ajunge în Phoenix. Dar dimineaţă când se privi în oglinda din baie, nu reuşi să suporte gândul că-şi va arăta întreaga faţă – şi expresia dezamăgită care ştia că stă ascunsă în spatele bărbii – privirilor celor din jur.

Sandy pusese ceasul să sune la ora zece pentru el. Aceasta îi dădea destul timp să facă un duş şi să guste ceva înainte de întâlnirea de producţie pe care o stabilise în biroul ei, la unsprezece şi jumătate.

Când îşi îmbrăcă blugii strâmţi, scutură din cap şi se privi uimit. De ce nu plecase până acum?

Toată dimineaţa oscilase între posibilităţile pe care le avea. Putea să încalece pe motocicletă şi să iasă din oraş la fel de repede cum intrase. Însă îi promisese lui Sandy c-o va ajuta cu filmările. Desigur, când făcuse acea promisiune nu ştiuse că era îndrăgostită de un alt bărbat…

De asemenea, putea să rămână în oraş şi să saboteze

orice încercasre a ei de-a se apropia de atrăgătorul avocat, după care s-o ajute să-şi revină din dezamăgire. Sau, putea să joace rolul vechiului prieten care-o va consola.

În timp ce parca în faţa Video Enterprises inc., începu să devină nehotărât. Trebuia să aştepte pentru a vedea exact ce fel de om era James Austin şi nu mai ştia cum al paisprezecelea înainte de-al putea caracteriza în vreun fel. În afară de asta, dacă avea de gând să dispară trebuia să se gândească la o explicaţie plauzibilă pentru Sandy. Deocamdată, ea era preocupată cu strângerea materialelor pentru proiectul campaniei.

Uşile liftului se deschiseră şi se trezi faţă în faţă cu imaginea lui reflectată într-o oglindă imensă. Aproape că nu se recunoscu. Părul lung şi barba, cărora li se alătura statura înaltă şi musculoasă, îl făceau să arate ca o namilă într-un bar de motociclişti sau ca un sălbatic care dădea buzna într-un loc civilizat.

McCade străbătu holul către sala principală de conferinţe căreia el îi spunea camera de tortură. Era o cameră spaţioasă cu geamuri imense oferind panorama deşertului care începea dincolo de gardul clădirii. O masă mare, ovală, se afla în mijlocul unui covor de culoarea pământului şi era înconjurată de mai mult de o duzină de scaune confortabile.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă Frank Williamson, asistentul lui Sandy, aproape chiar în momentul în care păşi în cameră.

— Hei, Frank, spuse McCade în timp ce în spatele ochelarilor ochii tânărului se măriră de uimire.

— McCade, Dumnezeule, poate că e un şoc pentru tine să-ţi spun că eşti plin de păr.

McCade zâmbi.

— Sunt eu cel nou. Ce crezi?

Frank îşi încrucişa braţele şi-l studie.

— Cred că pentru un tip care de obicei atrăgea toate femeile ce-i ieşeau în cale, arăţi ca naiba, spuse el într-un târziu. Ce s-a întâmplat? Ai rămas singur pe o insulă pustie?

McCade îşi încrucişă braţele la rândul lui.

— Frank. Când spune cineva „ce crezi?” acea persoană nu vrea să ştie cu *adevărat* ce gândeşti. Ai auzit vreodată de cuvântul „tact”?

— Tactul este pentru doamnele în vârstă care abia şi-au vopsit părul, îi zise Frank. Nu pentru un tip ca tine care are un trup mai masiv şi mai musculos decât Arnold Schwarzenegger, spuse el mai încet. Ştii? Şefa n-a mai avut nicio întâlnire de la ultima ta vizită.

Amândoi se întoarseră pentru a privi în camera unde Sandy urmărea peisajul pe geam în timp ce vorbea cu un bărbat care trebuia să fie James.

Inima lui McCade tresări când văzu costumul scump, croit impecabil, de comandă, pe care-l purta acel bărbat. Aproape se opri când îl studie mai bine pe James, al cărui costum se mula perfect pe corpul lui. Era un bărbat înalt, puţin mai scund decât el, puternic, cu umeri laţi, talie subţire şi picioare zvelte. James se întoarse puţin şi McCade îi văzu expresia feţei. Trăsăturile erau fine şi atrăgătoare, nasul lung şi aristocratic. Bărbia era puternică şi buzele subţiri, feminine aproape.

La naiba. Cu părul negru ondulat tuns scurt şi cu ochii închişi la culoare, acest tip părea să aibă poza tipărită în dicţionar cu explicaţia „bărbatul visat”.

— Cum reuşeşti să-ntreţii o relaţie platonică în preajma unei persoane ca şefa este unul din cele mai mari mistere ale lumii, McCade. Frank îşi privi agenda şi ceasul de pe perete. Aşază-te pe un scaun, amice, vom începe imediat.

McCade se îndreptă spre masa ovală şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, din stânga celui din capul mesei, ştiind că acolo se va aşeza Sandy.

O urmări discutând cu James. Umerii ei erau încordaţi şi corpul ţeapăn. Avea impresia că nu e în stare să-l privească în ochi pe acel bărbat. Era foarte nervoasă. Mâinile ei nu aveau stare şi se agăţaseră de dosarul pe care-l ţinea strâns, ca pe ceva scump.

Îl văzu aşezat la masă şi zâmbetul i se încălzi dintr-

odată.

— Gee şi eu vom lăsa la o parte toate problemele pentru a te duce la o frizerie în această dimineaţă, spuse ea încet când se aşează lângă el.

McCade îşi mângâie barba.

— Mă gândeam s-o mai las să crească. Zâmbi. Aş vrea să fie ca a tipilor de la ZZ Top, ce zici?

Dar ea nu mai era atentă, deoarece James se aşezase chiar în dreapta ei, faţă în faţă cu McCade.

Drace, tipul arăta şi mai bine de aproape. În timp ce-l studia, privirea bărbatului brunet o susţinu pe-a lui. Pentru o clipă, McCade zări umbra dezaprobatoare din ochii lui, sau poate era numai neîncredere în acei ochi căprui combinată cu uimire şi nelinişte.

Era o privire pe care n-o puteai confunda şi care spunea clar că James nu avea încredere într-o persoană care arăta ca McCade.

Ce minte îngustă, se gândi McCade.

James Vandenberg IV era la fel ca cei din liceu, care îi respingeau pe Sandy şi McCade pentru simpla lor înfăţişare şi pentru că nu-şi permiteau să poarte blugi de firmă şi haine scumpe.

Oare Sandy nu vedea asta? Dar apoi realiză că, în ciuda tratamentului greu de suportat pe care-l aplicaseră colegii lor, Sandy reuşise întotdeauna să atragă atenţia şi să fie acceptată în cercul elitei din liceu. Atrăgând atenţia şi cucerind inima lui James, va obţine ceea ce reuşise întotdeauna.

Aşteptase un bărbat ca James întreaga ei viaţă.

Valul de gelozie care-l lovi pe McCade aproape îi luă răsuflarea.

Se grăbi să privească paginile programului, pe care Sandy i le aşezase în faţă.

Respiră adânc şi citi că primele filmări din program se vor face sâmbătă seara. Va avea loc o strângere de fonduri, o cină dansantă la Pointe, unul din marile restaurante din Phoenix. Harcourt va ţine un discurs pe care Sandy dorea să-l folosească în avantajul clientului.

— Dacă vor exista întrebări sau probleme în timpul filmărilor, iar eu şi Frank nu vom fi disponibili, spunea Sandy, domnul Vandenberg va fi cel care va găsi răspunsurile şi rezolvările.

— James, o corectă el zâmbind fermecător. Dar îl privi pe McCade parcă spunându-i că este *domnul* Vandenberg pentru oricine arată ca *el*.

— Bine, ne-am înţeles atunci, conchise Sandy încheind şedinţa. Ne vedem toţi sâmbătă.

Sandy se privea în oglindă, în timp ce prietenul lui McCade, Tony, îi punea părul pe bigudiuri.

— Dar nu vreau un permanent, spuse ea pusă pe ceartă. Mi-am făcut unul odată, îţi aminteşti, McCade? Arătam de parcă eram electrocutată. N-am mai ieşit în oraş luni de zile.

— Eu ţi-am făcut acel permanent, dulceaţă? o întrebă Tony, sunetul pe care-l făceau clamele bigudiurilor încetând atunci când îi întâlni ochii în oglindă. Era un bărbat masiv, înalt şi cu trăsături bine definite. Purta o cămaşă verde pal ca de chirurgi, pantaloni albi şi sandale.

Culorile reci pe care le purta se potriveau cu decorul modern al salonului de coafură. Totul era atât de curat încât strălucea.

— Eu l-am făcut? o întrebă din nou Tony.

— Nu, răspunse ea cu greu.

— Ei bine, ăsta-i adevărul. Îi zâmbi angelic şi îşi continuă munca.

Sandy îl privi pe McCade care se rezema de un perete, cu braţele încrucişate la piept.

— Dacă n-o să-mi placă?

— O să-ţi placă, îi promise Tony. Scumpa mea, pot garanta asta.

McCade îl cunoscuse pe Tony la Hollywood, în timpul unor filmări. Îi spusese lui Sandy că multe dintre vedete se lăsaseră coafate de mâinile lui dibace şi nu le dezamăgise niciodată. Tony se mutase în Arizona din cauză că avea astm şi mulţi dintre clienţii lui din capitala filmului făceau zborul scurt spre Phoenix numai pentru că nu doreau să

încapă pe mâna altui coafor din Los Angeles.

— McCade, tu urmezi, îi spuse Tony. Robinson Crusoe arăta mult mai bine, dragul meu.

— Nu astăzi, Tony, replică el. Nu am timp.

— Nu-mi va lua mai mult de patruzeci de minute, spuse Tony. Timp în care va fi gata permanentul lui Sandy.

— Dar n-am fost de acord. Începu Sandy.

— Nu, merg la cumpărături, o întrerupse McCade. Am de gând să înnoiesc garderoba lui Sandy.

Ea începu să râdă.

— Tu? Ai de gând să-mi cumperi haine noi?

Zâmbi plin de tristeţe.

— Ştiu ce-i place unui bărbat.

— De asta mi-e frică.

— Termină cu permanentul. Trec să te iau. Când, Tony?

— În două ore.

— Două ore, spuse McCade.

— Nici măcar nu ştii ce măsuri am, protestă Sandy.

— Porţi patruzeci spuse el. Treizeci şi şase la pantofi, iar sutienul numărul 2 cupă B.

— Mă uimeşti, rosti cu greu Sandy. Anunţă-i pe toţi, de ce n-o faci? Cred că sunt câteva doamne cu capetele sub căşti, care din păcate nu te-au auzit!

Dar vorbea cu spatele lui în timp ce el se îndrepta spre ieşire ridicând o mână în semn de rămas-bun.

— Suntem gata pentru permanent? o întrebă Tony, zâmbind cu o figură de îngeraş.

— Chiar crezi că voi arăta bine? îl chestionă ea.

Zâmbetul lui Tony se lărgi.

— Minunat, bine nu e cuvântul potrivit pentru planurile mele. Îi ridică părul lung. Imaginează-ţi. Bucle mari, uşoare în jurul feţei tale. Părul tău va prinde contur, îi voi da viaţă. O singură privire spre părul tău va fi de ajuns pentru ca McCade să devină sălbatic. Nu va putea să-şi reţină impulsul de-a te atinge. Şi asta e o promisiune.

— Eu şi McCade suntem numai prieteni, zise Sandy.

— Sigur că da. Zâmbetul lui Tony triumfa, fără să dea

crezare celor ce auzea.

Sandy scutură din cap, râzând.

— Fă-l, se auzi ea spunând. Hai să-l facem.

*

* * *

McCade puse ultima sacoşă cu cumpărături în micuţa maşină a lui Sandy şi se îndreptă spre salonul lui Tony. Era într-o stare proastă şi aceasta fusese probabil ultima oprire pe care-o făcuse. Intrase într-un luxos magazin de lenjerie şi se gândise să cumpere lucruri fascinante în care n-o va vedea niciodată pe Sandy. Gândindu-se la James Vandenberg şi la faptul că acesta va vedea mătasea moale, colorată şi dantela fină pe corpul ei minunat, înnebuni.

De ce naiba făcea asta?

Pentru că o iubea pe Sandy. Pentru că dorea să fie fericită. Pentru că o parte a sufletului său încă mai spera ca ea să se răzgândească, să-l îmbrăţişeze cu patimă într-o zi şi să-i declare că n-ar putea să-l iubească pe James niciodată pentru că inima ei îl dorea numai pe el.

Sigur că da. Visează în continuare, McCade.

Deschise uşile micului salon al lui Tony. Valul de aer rece îl izbi chiar în momentul în care o văzu şi asta era bine pentru că altfel ar fi leşinat din cauza sângelui care-i clocotea în vine.

Părul lui Sandy era pieptănat cu cărare pe mijloc şi din creştet dat pe spate în bucle mari care-i înconjurau faţa frumoasă. Forma o cascadă în jurul umerilor şi pe spate, iar buclele prindeau toate reflexele luminii, părând a străluci ireal. Aveai impresia că are extrem de mult păr. Permanentul reuşit oferea volum şi îi lăsa gâtul mai liber.

Mânca o îngheţată de portocale şi cremă de vanilie stând în picioare şi discutând cu Tony şi următorul client. McCade o urmărea perplex cum limba ei roz lua câte o bucăţică din vârful îngheţatei delicioase. La un moment dat, ea privi în sus şi ochii li se întâlniră.

McCade privi repede în altă direcţie, fiindu-i frică să nu ia spontan foc. Trase aer adânc în piept şi se forţă să zâmbească în timp ce se îndrepta spre ea.

— Arăţi superb. Cred că ţi-am spus asta de la început, nu-i aşa?

— Nu. Ea îşi îndreptă atenţia spre îngheţată. Nu mi-ai spus.

Următoarea clientă a lui Tony era o femeie în vârstă, cu sprâncene creionate şi păr alb, rar, care fiind ud i se lipise de cap. Privi în oglindă spre Sandy şi McCade.

— Prietenul tău are nevoie de o tunsoare, spuse ea. Şi de un bărbierit.

— Se poartă ca un copil când e vorba de părul lui, zise Sandy ca şi când el n-ar fi fost de faţă.

— Cu toate acestea, nu arată rău deloc, decise femeia, dar nu prea cred că e genul tău, draga mea. Se apropie de Sandy şi vorbi foarte încet pentru ca McCade să n-o audă. Genul lui de bărbat nu e destul de bun pentru o tânără frumoasă ca tine.

Din cercurile pe care Tony le făcea cu mâinile în jurul capului femeii era clar că vrea să spună că nu e sănătoasă şi că vorbeşte aiurea. McCade se întoarse, fără a aştepta ca Sandy să vadă durerea din ochii lui.

— Ah, te înşeli, o auzi el spunând cu sinceritate. Bărbaţi gen Clint McCade sunt puţini şi unici. De fapt, mi-au trebuit cincisprezece ani pentru a găsi un bărbat pe cre să-l pot compara cât de cât cu el.

Buzele lui tremurară într-un zâmbet amar în timp ce-şi scutura capul. Buna lui amică, Sandy. Loială până la tragicul sfârşit.

— Hai, Kirk, lasă poveştile. Tony, îţi rămân dator.

— Nu, nu, scumpule. Tony îi urmări cum se îndreptau spre uşă. Eu îţi eram dator, îţi aminteşti? Acum suntem chit.

Când ieşiră din salon, McCade mângâia cu un deget noile bucle ale lui Sandy, atât de uşor încât ea nici nu simţi.

— McCade. Vocea lui Tony îl făcu să se oprească şi să se întoarcă spre uşa deschisă în care stătea acesta. E o fată drăguţă.

— Ştiu. McCade o privi cum se urcă în maşină.

— Mi-a spus că sunteţi doar prieteni.

— Aşa este.

Tony râse.

— Da, şi mama e popă.

Capitolul 3

McCade stătea pe scaun cu ochii închişi, ascultând bâzâitul foehnului şi lăsându-l pe Tony să facă minuni.

După ce Tony îl făcu să arate prezentabil pentru societatea din Phoenix pe care o va întâlni în acea seară, McCade se îndreptă spre magazinul unde Sandy îi alesese un smoching pe care va trebui să-l cumpere pentru această ocazie. Îl convinsese să-şi cumpere şi alte haine, pantaloni şi cămăşi asortate, lucruri din care el nu purtase niciodată. Nici smochingul nu se potrivea cu stilul lui, dar în această seară nu avea de ales.

Modificările trebuiau să fie gata la cincisprezece treizeci, ceea ce-i dădea destul timp ca să ajungă la Sandy, să se schimbe, s-o îmbrace cu noile haine şi s-o machieze.

Zâmbi. Îi plăcea să stea foarte aproape de ea pentru a-i simţi căldura trupului. Îi plăcea să-i atingă pielea moale, catifelată.

— Nu vrei să vezi cât de frumos te-am făcut, dar în schimb eşti mai fericit ca oricând. Vocea lui Tony îi risipi gândurile. Sau poate gândul la o blondă superbă te-a făcut să zâmbeşti atât de încântat?

McCade deschise încet ochii şi privi înfăţişarea mortală pe care i-o crease Tony. Coaforul opri foehnul, ignorându-l voit.

— Recunosc zâmbetul unui îndrăgostit, dar trebuie să admit că nu m-am gândit niciodată că-l voi vedea pe faţa ta, scumpule.

— Nu mă mai analiza, spuse McCade îndepărtându-se de oglindă. Ai terminat?

— Nu te grăbi! Tony împinse scaunul la loc. N-o să pleci împrăştiind fire de păr până la ieşire numai pentru că ţi-am descoperit secretul.

McCade se strâmbă la propria imagine din oglindă. Părul lui castaniu şi ondulat părea. extrem de mobil. Scurt

pe lateralele capului şi în jurul urechilor, filat şi îndreptat spre frunte, destul de lung pentru a cădea în jos din cauza mişcărilor bruşte sau a ploii. Cu noile sclipiri aurii arăta de parcă îşi petrecuse săptămâna navigând sau jucând golf.

— Văd că nu negi nimic. Tony îndepărtă încet prosopul mare care acoperise aproape întreg bustul lui McCade.

— Asta pentru că te ignor, spuse el calm.

— Negi? Ochii căprui ai coaforului deveniră serioşi. Priveşte-mă în ochi şi spune: „Tony, nu sunt îndrăgostit de Sandy”.

McCade îi întâlni ochii sfredelitori.

— Tony, nu sunt îndrăgostit de Dar trebui să se oprească şi să privească în altă parte. La naiba!

— McCade, dacă o iubeşti pe această fată, de ce *naiba* o ajuţi să cucerească alt bărbat?

— Vreau să fie fericită, spuse el simplu.

Tony izbucni într-un râs zgomotos.

— Vrei să fie fericită, îl îngână el. Frumos, foarte frumos. Dumnezeule, McCade, nu ştiam că eşti atât de prost! Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că Sandy ar fi incredibil de fericită dacă i-ai spune că o iubeşti?

— Nu pe mine mă vrea, zise McCade încordat.

Tony râse şi mai tare.

— Spune-i că o iubeşti, McCade. Sau o voi face *eu*.

*

* * *

Sandy răspunde la primul ţârâit al telefonului.

— Alo?

— Eu sunt.

— McCade, slavă Domnului! îmi făceam griji pentru tine.

— Ţi-am spus aseară că m-am programat la Tony pentru tuns şi. McCade îşi drese vocea. El nu te-a sunat, nu-i aşa?

— Tony? De ce m-ar suna?

— Nu ştiu. Sunt în întârziere.

— Asta se poate rezolva, îi spuse Sandy. Eşti plecat

de atâta timp încât am început să mă gândesc.

— La ce?

— La nimic.

— La ce-ai început să te gânde; ti?

— Uită ce-am spus.

— Ce? Că am plecat din oraş?

— Ei bine, da, admise ea. Plecase deja când se trezise ea şi îşi luase motocicleta în loc să folosească maşina ei. La început nu se gândise la asta, dar cum se făcea din ce în ce mai târziu, începuse să-şi facă cele mai negre idei.

— Mulţumesc mult. Din vocea lui dispăruse orice urmă de umor. Spune-mi când s-a întâmplat să-ţi promit ceva şi să nu mă ţin de cuvânt?

— Niciodată. Dar te-ai purtat atât de ciudat încât am crezut.

— Da, bine, te-ai înşelat, zise el supărat. Uite, se fac ultimele retuşuri la smochingul meu. Mă voi schimba aici şi voi veni cât de repede pot. Dar mai durează cel puţin douăzeci de minute.

— Va trebui să ne întâlnim direct la Pointe, i-o tăie Sandy, trebuie să ajung mai devreme. Îmi pare rău, dar nu te pot aştepta, McCade.

El oftă încet.

— Voiam să te machiez.

— Trebuie să mă descurc singură, spuse ea. Ne vedem acolo, bine?

— Sandy, îmbracă rochia albă, da?

— Am îmbrăcat-o deja.

— Da? McCade îşi recăpătă buna dispoziţie. Ce bine! Credeam că trebuie să te îmbrac eu.

Sandy îşi aminti imaginea ei din oglindă.

— Trebuie să plec. Încearcă să nu întârzii.

— Nici nu mă vei recunoaşte cu părul atât de scurt, îi spuse el. Voi fi tipul în smoching care are în mână camera de luat vederi.

*

* * *

Sandy nu văzuse atâtea smochinguri la un loc

niciodată în viaţa ei.

Temperatura serii era extrem, de ridicată şi bărbaţii în costum treceau repede de scările clădirii pentru a intra în răcoarea aerului condiţionat al luxosului restaurant din Phoenix.

Mai impresionant decât numărul smochingurilor era numărul paietelor din marele hol. Majoritatea smochingurilor era însoţită de o multitudine de paiete care împodobeau rochii sclipitoare în cele mai uimitoare chipuri.

Privindu-şi rochia simplă, Sandy începu să zâmbească. Comparând-o cu celelalte, această rochie pe care aproape îi fusese teamă s-o îmbrace, era simplă şi foarte elegantă. Era foarte scurtă, recunoştea asta, dar nu atrăgea prea mult atenţia aşa cum o făcea femeia în rochie mulată de culoarea piersicii, bordată cu strasuri, care intra pe uşă în acel moment.

Sandy îl zări pe James Vandeberg lângă intrarea camerei în care Harcourt urma să ţină discursul. Părul lui negru era îndepărtat de pe fruntea frumoasă şi pieptănat pe spate, iar ochii îi străluceau de entuziasm şi nerăbdare când privea mulţimea din hol. Arăta bine în smoching.

Stomacul i se strânse de emoţie când se imagină conversând cu James. Putea vorbi orice despre afaceri, dar după ce vor termina ultimele aranjamente şi unghiurile din care se va filma vor fi stabilite, nu ştia ce va mai putea spune. Nu se pricepea prea bine la alt gen de conversaţii şi nu ştia ce-l interesează pe acest bărbat. N-avea nici cea mai vagă idee.

În timp ce-l privea, un alt bărbat în smoching veni să-i strângă mâna. Sandy încetini pasul. Dumnezeule, chiar toţi bărbaţii care arătau ca zeii greci trebuiau să se cunoască? Cel de-al doilea bărbat era cu spatele la ea, dar costumul scump pe crel purta arăta de parcă fusese croit special pentru corpul lui. Şi ce trup! mai înalt decât James, acest bărbat era masiv şi puternic, cu umeri la fel de laţi ea.

Nu, nu putea fi adevărat!

Tocmai atunci, James se întoarse pentru a observa mulţimea şi-i văzu privirea. Ochii i se umplură de uimire şi apoi zâmbi. Privind-o insistent, James îi spuse ceva bărbatului care se afla lângă el.

Acesta se întoarse în timp ce-şi punea camera video pe umăr.

Era McCade.

Dar, Dumnezeule, cum arăta! Sandy simţi cum pulsul îi creşte brusc în timp ce gura i se usucă. Nu-l văzuse niciodată cu părul atât de scurt, realiză ea. Nu-i văzuse niciodată urechile, cel puţin nu pentru mult timp. Avea urechi foarte frumoase. Toată figura lui era frumoasă. Fără barbă arăta mult mai familiar, dar părea schimbat. Din cauza tunsorii, decise ea. Pentru că părul era dat pe spate, lăsa să se vadă foarte bine trăsăturile feţei.

McCade era incredibil de atrăgător şi când jumătate din faţă îi era acoperită de păr. Arătându-şi toată faţa, nu mai putea fi descris.

Când Sandy îi întâlni privirile, un zâmbet slab îi curbă buzele. Ochii păreau două turcoaze lichide.

— Bună, spuse ea cu vocea întretăiată.

— Bună, se auzi ecoul. Se întoarse spre James şi Sandy îi urmă privirile ca un robot.

James! Apăruse chiar lângă ea.

— Bună seara. Ea luă mâna pe care acesta i-o întinsese şi o scutură. Eşti gata?

— Desigur, îi spuse James arătându-şi dinţii albi imaculaţi. Arăţi minunat.

Încă îi mai reţinea degetele.

— Mulţumesc. Abia reuşi să-şi elibereze mâna. Cu coada ochiului îl văzu pe McCade dispărând în mulţime. O părăsise! Nu, îi oferea intimitate, realiză ea. Dar n-o mai dorea. Dorea isteţimea şi amuzamentul lui lângă ea, pentru că astfel putea face faţă unei conversaţii pe care el o înviora.

Din partea opusă a încăperii, o urmărea pe Sandy, care discuta cu James. Era încordată. umerii erau ţepeni. Întregul ei corp părea închis în sine, făcând-o să pară un

munte de anxietate.

Avea nevoie de mai mult ajutor. îi trebuia mai mult decât haine elegante şi o coafură nouă pentru a capta atenţia lui Vandenberg. Sandy avea nevoie de o schimbare de comportament.

În timp ce o privea, ea spuse ceva şi James râse. Dar nu era un râs firesc şi foarte amuzat; era mult prea politicos. Îşi strânseră din nou mâinile şi o luară în direcţii diferite.

McCade îşi făcu loc prin mulţime urmând-o pe Sandy în sala de conferinţe, unde Harcourt era gata să-şi înceapă discursul. Dar n-aveau timp să vorbească. Era ocupată cu ultimele pregătiri pentru candidat şi McCade avea multă treabă. Nu vor putea discuta până când camera nu va fi pusă în cutia ei şi va strânge echipamentul. Abia după aceea îşi va putea concentra atenţia asupra lui Sandy.

Ea se afla la uşa principală discutând cu James şi asistentul ei, Frank. Acesta plecă repede şi el văzu că Sandy devine şi mai nervoasă. După cel mult trreizeci de secunde, James dispăru.

— Hei! McCade se apropie de ea. Orchestra începe să cânte în sala de bal. Ce-ai spune de un dans?

— De când ştii să dansezi? îl întrebă Sandy, ridicând o sprânceană. Nu e un lucru pe care-l înveţi urmărind filmele lui Fred Astaire.

— M-a învăţat mama, admise el.

Ea râse.

— Glumeşti.

— Ea m-a învăţat că nu totul constă în a arăta bine. Mi-a spus că sunt trei lucruri pe care trebuie să le ştie un bărbat pentru a avea succes în viaţă. Unul dintre ele este dansul de societate.

Ea îl luă de braţ şi se îndreptară spre sala de bal.

— Care sunt celelalte două? îl chestionă ea.

— Cercetarea, îi răspunse McCade. Mi-a zis că memorarea răspunsurilor unui test nu te face mai deştept, ci mai prost, ca un papagal. Dar un bărbat care ştie cum să cerceteze va găsi răspunsuri şi va putea să treacă mai uşor

de dificultăţi.

O orchestră de swing formată din douăsprezece persoane era instalată într-unul din colţurile încăperii. McCade o conduse încet pe Sandy spre ringul de dans.

— Tu poate ştii să dansezi, dar *eu* nu.

— Lasă-te condusă, spuse el. Cum a mers cu Vandenberg?

— M-a cam enervat, admise Sandy.

— Asta am observat şi eu.

— Am făcut o glumă şi nu cred că a înţeles-o. Mi-aş dori.

— Ce? McCade o privea în ochi. Albastrul pur, imaculat, părea nemărginit. Dar ea întoarse capul.

— Cum vezi tu diferenţa dintre iubire şi dorinţă? întrebă ea fără nicio legătură.

El râse, surprins.

— N-ai întrebat persoana potrivită. Experienţa mea în dragoste este extrem de limitată.

Sandy îi zâmbi.

— Haide, McCade. Te cunosc de cincisprezece ani şi ai fost îndrăgostit de cel puţin douăzeci de ori în acest timp.

— Nu cu adevărat, îi explică el. Am fost îndrăgostit numai o dată.

— Aşadar, există diferenţe. Spune-mi care sunt acestea.

El scutură din cap.

— Kirk.

— Te rog. Eşti singurul om din lume cu care pot discuta aşa ceva.

El tăcea şi o privea fix în timp ce dansau.

— Îţi dădeai seama dacă iubeşti o femeie înainte sau după ce te culcai cu ea? îl chestionă Sandy.

McCade ridică ochii în tavan şi scutură din cap.

— Sandy.

— *McCade*, îl imită ea.

— Înainte, îi zise el. Ştiam înainte.

— Precis?

— Foarte, confirmă el.

— Cum puteai fi atât de sigur?

— Pentru că nu făceam niciodată dragoste cu ea.

McCade văzu mirarea din ochii ei.

— Glumeşti!

— Putem discuta despre altceva? zise el disperat. Ai văzut ultimul film al lui Spike Lee?

— Cum poţi fi îndrăgostit de cineva şi să nu.

— Auzi, începe un tango, Kirk. McCade zâmbi bucuros. Bine? Acum, vrei să închei subiectul?

Sandy îi cercetă faţa atrăgătoare. Braţele lui păreau puternice în jurul ei şi o ţinea suficient de aproape de corpul lui pentru ca să-şi atingă coapsele când se mişcau. Se potriveau perfect, exact aşa cum îi spusese. Stop. Vorbise despre ea şi *James*, nu despre ea şi el.

Închise ochii, imaginându-şi o lume în care Clint McCade o va privi ca pe o femeie, nu numai ca pe o prietenă. O va îmbrăţişa mai strâns şi ea se va lipi de el.

— Îmi pare rău, dar nu cred. Nu există femeie în lume care să te refuze.

McCade râse.

Capitolul 4

Sandy aruncă cheile pe măsuţa de cafea şi se prăbuşi pe canapea.

— Of, n-a fost deloc distractiv, zise ea întinzându-şi picioarele. James Vandenberg m-a găsit la fel de atrăgătoare ca o bere cu spumă.

— Putea fi şi mai rău, o încurajă McCade, scoţându-şi haina şi aşezându-se pe un fotoliu din faţa ei. Te putea asemăna cu o bere cu spumă *fierbinte*.

Ridică uşor capul şi-l privi.

— Răcoreşte-mă tu, nu vrei, McCade?

Îşi desfăcea cravata de mătase şi descheia nasturii cămăşii.

— Ce ştii despre limbajul trupului?

— Nu prea multe.

— Mda.

Sandy se ridică.

— Şi ce trebuie să însemne acest „mda”?

— Când te-am văzut discutând cu James, parcă tot corpul tău îi dădea semnalul „pleacă de aici”. McCade termină de desfăcut nasturii. Ţi-ai încrucişat braţele şi ai ţinut picioarele strâns lipite. Felul cum arătai şi poziţia pe care o abordaseşi spunea clar „nu atinge”.

— N-am făcut-o intenţionat.

McCade îşi trase cămaşa din pantaloni şi o scoase.

— Asta e treaba cu limbajul trupului. În majoritatea cazurilor, nu este ceva conştient. Undeva pe drum ai pierdut noţiunea tehnicilor pe care trebuie să le folosească o femeie.

Sandy se foi pe loc şi îşi încrucişă braţele.

— Totul pare nou pentru mine. Cum aş fi putut uita ceva ce n-am ştiut niciodată?

— Iei o postură defensivă. McCade ridică un deget spre ea, după care îşi scoase pantofii. Tocmai mi-ai spus cu trupul tău că nu-ţi place ceea ce auzi şi că n-ai de gând să mă asculţi.

— Şi, mai exact, cât de mult ai citit din Playboy în ultimul timp? întrebă Sandy, cu mâinile încrucişate.

— Uite – McCade se aşează lângă ea pe canapea – te voi învăţa câteva din tehnicile masculine de flirt, şi dacă îmi vei putea spune sincer că totul e o minciună, atunci voi tăcea, bine?

Purtând numai un maiou şi pantalonii de la smoching, arăta ca McCade pe care-l cunoscuse ea în liceu. Se aşează confortabil în celălalt colţ al canapelei, privind-o fix, cu picioarele încrucişate şi gleznele sprijinite de fotoliul din faţa lui. Îşi trecu degetele prin părul scurt, făcându-l să arate răvăşit şi incredibil de sexy.

Sandy îşi plecă privirea şi oftă.

— Dă-i drumul.

— Mai întâi de toate, nu sta aşa, spuse el. O întoarse pentru a fi faţă în faţă cu el, ridicându-i mâna stângă pentru a o întinde pe spătarul canapelei. Mâna dreaptă i-o aşează în poală. Cu genunchii aproape atingându-li-se, se apropie de ea destul de mult.

— Primul pas: invadează spaţiul personal al femeii. Pasul al doilea: o priveşti direct în ochi. îi zâmbi, studiind-o.

Sandy îi răspunse zâmbind.

— E o prostie.

— N-am terminat, o întrerupse el. Fără să spună ceva, un bărbat poate lăsa o femeie să înţeleagă destul de clar că-l interesează. Din punct de vedere sexual.

McCade îşi lăsă privirile să cadă pe buzele ei numai pentru o clipă, apoi îşi plimbă ochii mai jos, până la decolteul rochiei. Sandy simţi că va avea un acces nestăpânit de râs, dar în timp ce el ridică din nou privirea spre ochii ei, gura i se uscă şi amuzamentul dispăru.

— Acesta este al treilea pas, îi explică el. Şi dacă femeia n-a fugit până acum sau n-a fost jignită, bărbatul poate trece la pasul numărul patru: o atingere fără cono taţii sexuale, ceva uşor ca o strângere de mână.

El îi luă mâna şi-i strânse uşor degetele.

— Dar pe care o va transforma în mângâiere. Îşi trecu încet degetele peste palma ei. Aceasta nu e o atingere prietenească. acum mesajul este clar sexual.

Sandy privi spre mâinile lor în timp ce el continua uşor mângâierea, fără a face altă mişcare. Privi în sus căutându-i ochii ce alergau pe picioarele ei frumoase. Trecu mult timp până îi întâlni privirea.

Putea vedea dorinţa din ochii lui.

Era numai o demonstraţie, îşi reaminti ea. Juca puţin teatru pentru a-i da un exemplu. Cu grijă, se eliberă de mângâierea lui.

— Dacă mângâierile nu dau rezultat, continuă el cu vocea acum blândă, sau dacă situaţia nu permite un contact fizic, există multe feluri de a atinge o femeie. Zâmbi şi îşi arătă puţin dinţii lucioşi. Ştiu, sună teribil, dar nu-i aşa.

În timp ce Sandy îl privea, McCade folosi un deget pentru a trasa formele înflorate ale tapiţeriei canapelei. O privi şi zâmbi tandru.

— Asta trimite un semnal care spune: mai bine te-aş

atinge pe tine.

Mişcarea lentă a mâinii îi făcea muşchii braţului şi umărului să se mişte senzual şi să lucească la lumina becului din living. Îşi umezi buzele cu vârful limbii şi Sandy îşi simţi gura uscată.

— McCade, începu ea, dar vocea suna răguşit. Îşi drese glasul şi îşi încrucişă din nou braţele. Sunt sigură că poţi să scrii un manual pentru flirtul cu o femeie. Ceea ce nu înţeleg, e ce-au a face tehnicile de flirt ale bărbaţilor cu mine?

— James ţi-a dat mai multe semnale în această seară şi tu n-ai făcut decât să le respingi. El se ridică. Îmi iau o bere. vrei şi tu?

Sandy încuviinţă.

— Mulţumesc.

— Nu ţi-am spus ceva! strigă el din bucătărie.

Auzi cum se deschide şi se închide uşa frigiderului.

— Aranjarea, continuă el. Şi bărbatul şi femeia fac asta dacă sunt atraşi unul de altul. Auzi cum sunt desfăcute capacele sticlelor şi cum McCade le aruncă la gunoi. Un bărbat îşi poate aranja cravata, părul. asta a făcut James. Totul e inconştient, aminteşte-ţi.

În bucătărie, McCade îşi clăti degetele cu apa rece de la robinet. Rămăsese nemişcată, privindu-l, şi el îşi stăpâni cu greu impulsul de a o lua în braţe ca s-o ducă în dormitor.

Nu pentru că-i era frică să nu cumva să ţipe.

Închise ochii şi şi-o imagină pe Sandy blândă şi plină de dorinţă, cu trupul lipit de al lui în timp ce s-ar săruta amândoi în pat.

McCade îşi şterse mâinile pe un şervet de hârtie pe care-l folosi apoi pentru a-şi şterge transpiraţia de pe frunte.

Se întoarse în living şi-i întinse o bere rece.

— Aşadar, bătrânul James ţi-a trimis semnale, îi spuse el abordând din nou subiectul în timp ce se reaşeza pe canapea, şi tu ce-ai făcut? Ţi-ai încrucişat braţele şi l-ai respins. O privi lung. La fel cum ai făcut cu mine acum

câteva minute.

— Nu te-am respins, spuse ea.

— Ba da, asta ai făcut.

— Cum de ştii atât de multe despre limbajul trupului? îl întrebă ea cu ochii îngustaţi.

El oftă.

— Nu ştiu, am citit odată ceva despre asta şi mi s-a părut că are logică, deci i-am acordat atenţie. Vreau să spun că văzusem deja multe exemple de limbaj al trupului, la diferite persoane. După ce-am citit cartea, am ştiut cum să le interpretez. Zâmbetul îi deveni trist. Cu mult timp în urmă obişnuiam să flirtez. Puteam intra într-o încăpere şi în câteva minute ştiam care femeie e liberă şi care nu. Mergea de fiecare dată.

— Pun pariu că aşa e, murmură Sandy.

— Dar ne îndepărtăm de la subiect. Trebuie să reînveţi tehnicile feminine de flirt.

— Care sunt?

— Trebuie să te declari învinsă, îi explică McCade.

Ea începu să râdă.

— Mi-era frică să întreb.

El se întrista şi-i luă mâna, întorcând-o cu palma în sus.

— E un gest de a te preda. E nonviolent, lipsit de ameninţare. Studiul asupra limbajului corpului a relevat faptul că atunci când femeile arată palmele mâinilor lor bărbaţilor înseamnă că aceştia le interesează. Eu cred că e un gest deloc agresiv, iar bărbaţii care în mod tradiţional sunt brutali devin maleabili când o femeie se predă. E important.

— Chiar aşa? îl privi Sandy uimită.

— Da, ştiu asta. McCade nu părea amuzat. Dar pot spune că James Vandenberg habar nu are de tocitul limbaj al trupului, dar va recunoaşte inconştient orice semnal pe care i-l vei trimite.

— Ce, vrei să spui că trebuie să ajung în faţa lui şi să-i arăt palmele? întrebă ea.

— Trebuie să fie un gest subtil. Se întoarse spre ea.

Ridică-ţi părul de pe faţă.

Sandy îl ascultă.

— Oh, dragă. Tocmai mi-ai arătat palmele lucioase.

— Ba nu.

— Ba da, o contrazise el. Instinctiv, undeva în străfundul creierului tău, corpul a recunoscut faptul că sunt bărbat, asta din cauza hormonilor efervescenţi.

— Hormoni efervescenţi? îl îngână Sandy. Foarte ştiinţific.

— În afară de palme, toate tehnicile folosite de bărbaţi pot fi utile femeilor. Ştii, invadarea spaţiului personal, privirile fixe, atingerile tandre. Oh, aici intervine un lucru pe care-l face numai femeia. Cu piciorul.

Se ridică şi-i desfăcu picioarele care stăteau sub ea pe canapea. îi puse repede pantofii în picioare.

— McCade, protestă ea.

— Ridică-te, ridică-te, spuse el repede.

— Bine, mă ridic.

— Acum, încrucişează picioarele.

Sunetul molatic al ciorapilor scumpi de mătase care se atingeau parcă făcuse ecou în cameră. McCade simţi cum începe din nou să transpire. Fusta lui Sandy se ridicase şi se ea mişcă pentru a o îndrepta.

McCade o opri.

— Dacă îţi aşezi rochia, mesajul pe care vrei să-l transmiţi va fi interpretat ca şi când ai dori să te aşezi mai confortabil. Dacă laşi rochia puţin ridicată înseamnă că vrei să flirtezi.

— Cum? întrebă ea îndreptându-şi totuşi rochia. E un dezastru. Rochia s-a ridicat prea mult şi aş putea fi arestată.

— Ştii ce cred eu?

— Niciodată n-am ştiut ce crezi, McCade.

— Cred că făcând efortul de a deveni o femeie de afaceri ţi-ai alterat limbajul trupului, mormăi el. Trebuie să păstrezi contactul vizual şi mişcările corpului, deoarece o femeie trebuie să fie sigură că nu transmite mesaje greşite. Probabil că ţi-e greu să flirtezi cu James, din

moment ce ţi-e asociat.

— Mulţumesc, doctor Freud, zise Sandy. Şi? Niciun comentariu despre influenţa mamei mele asupra vieţii pe care-o duc?

— Dacă vrei ca James să ştie că eşti interesată de el, ignoră McCade cuvintele ei în timp ce lua ultima înghiţitură de bere, va trebui să-i spui, şi cel mai uşor mod în care-o poţi face e prin limbajul trupului.

Sandy sorbi uşor din berea ei.

— Nu mi-ai spus niciodată al treilea lucru, îşi aminti ea.

El oftă.

— Care al treilea lucru?

— Mama ta a spus că sunt trei lucruri pe care trebuie să le ştie un bărbat pentru a reuşi în viaţă. Unul era să ştie să danseze. Altul să ştie să cerceteze. Care e al treilea?

— Când trebuie să facă dragoste, zise McCade zâmbind, şi o citez: „Mărimea inimii e mult mai importantă decât cea a penisului”.

Sandy se miră.

— N-a spus asta. McCade, vorbeşti numai prostii.

Zâmbetul lui McCade se transformă într-o grimasă.

— Jur, acestea au fost cuvintele ei. N-am adăugat nimic.

— În niciun caz mama ta n-ar fi rostit *vreodată* cuvântul acela care începe cu litera p. Refuz să cred asta.

— De asemenea, mi-a dat o cutie cu prezervative în fiecare an de ziua mea, începând de la doisprezece ani.

Sandy râse.

— În niciun caz!

— Voia să mă obişnuiesc cu ideea de a mă proteja pe mine şi pe ea de un copil nedorit.

Sandy şi-o amintea bine pe doamna McCade, care era o femeie liniştită, gospodină, şatenă şi cu un zâmbet timid.

— Nu pot să cred aşa ceva.

— Da, ei bine, oamenii sunt plini de surprize, îi zise el. Ceea ce vezi nu e întotdeauna ceea ce trebuie. Şi aceasta e *adevărata* lecţie pe care mi-a dat-o.

Mama lui murise când McCade se afla la mijlocul anilor de liceu.

— Tot îi mai simt lipsa, spuse Sandy, afectată.

— Da, zise el. Şi eu.

*

* * *

— Doamne! în sfârşit Sandy îşi luă ochii din farfurie. Muream de foame. N-am mâncat de prânz astăzi?

— Eu nu te-am văzut. McCade se rezemă de spătarul canapelei, mestecând încă o bucată de pizza.

Ea se aşează mai bine pe canapea.

— Acum, că nu-mi mai e foame, mă simt extrem de obosită. Nu cred că voi rezista cinci săptămâni în ritrmul ăsta. Şi mâine va trebui să filmez chiar eu cu cea de-a doua cameră. Bunicul lui O'Reilly a murit şi el a trebuit să zboare până în Montana pentru înmormântare.

— Ce avem mâine în program?

— Discursul lui Harcourt la picnicul uniunii profesorilor. Ea închise ochii. Şi James va fi acolo. Ce voi purta?

— Ar trebui să porţi hainele pe care le ai acum pe tine, o încredinţă el. Şort şi tricou până la talie. E foarte sexy.

Surprinsă, Sandy făcu ochii mari şi îl privi. Dar el era ocupat să ia din cutia cu pizza ultima bucată. Se întoarse pentru a-l privi din faţă şi îşi sprijini capul cu mâna.

— McCade!

— Hmm? Tot n-o privea.

— Vrei să-mi faci o favoare?

Acum o privea cu ochii ca două briliante pe faţa bronzată. Puse farfuria cu bucata de pizza rămasă pe măsuţă, lângă paharul cu sifon şi se ridică, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Doreşti cumva un masaj? Stătea chiar lângă canapea. Întinde-te.

Mirată, Sandy ridică privirile spre el. Părfea atât de sever, stând acolo în acest fel şi privind-o de sus fără să zâmbească.

Deoarece nu-i răspunse imediat, se aşeză lângă ea pe canapea şi-i dădu un ghiont pentru a-şi face loc. Îţi privi uimită stomacul care o durea în timp ce îşi sprijinea capul cu mâna. Simţi muşchii puternici ai lui McCade pentru că braţul lui o atinse când îi dădu părul la o parte de pe spate. Apoi degetele lui puternice îi masară fiecare centimetru cu blândeţe.

Închise ochii. Mâinile lui erau uşoare când o atingeau şi-i împrăştiau tensiunea gâtului şi a umerilor. Era minunat. Atingerile erau blânde, aproape intime, ca cele ale unui iubit. Dintr-odată, această percepţie crescu şi Sandy deveni extrem de îngrijorată de faptul că piciorul lui McCade stătea lipit de al ei. Ce-i spusese? Primul pas: invadează spaţiul intim al femeii.

Deschise ochii şi întoarse capul ca să-l privească. Dar el îi susţinu privirea cu uşurinţă, fără să zâmbească, după care se uită la mâinile lui care continuau să-i maseze spatele. Când îl privise, fălcile lui tremuraseră puţin ca şi cum îşi încleştase dinţii.

Sandy îşi aplecase capul, odihnindu-şi bărbia în mâini, convinsă că avea prea multă imaginaţie. Clint McCade *nu* folosea limbajul trupului pentru a-i da mesaje ascunse. În niciun caz. Dacă o făcea, uitase pasul numărul doi: contactul vizual.

— Îmi promiţi că nu te vei opri dacă-ţi fac o confesiune?

McCade ezită puţin. O confesiune?

— Bine, reuşi el să pronunţe încercând să ascundă faptul că-i crescuse pulsul. Dă-i drumul.

— Nu doream să-ţi cer un masaj.

Ah! Ar fi dorit s-o audă spunând că e îndrăgostită de el ca o nebună.

— Nu?

— Voiam să te rog. Când mâinile lui i se plimbară pe gât ea aplecă şi mai mult capul pentru a-i face loc.

— Ce?

— Când suntem în public, te superi dacă te rog să-mi spui Cassandra?

Mâinile lui se opriră şi ea îl privi uimită.

— Ştiu că sună ciudat, dar toată lumea mă ştie drept Cassandra şi dacă te aud spunându-mi Sandy vor începe să mă strige şi ei aşa, şi.

— Cassandra, repetă McCade.

— E o prostie, ştiu. Dar vezi tu, voi împlini treizeci de ani peste câţiva ani şi vreau ca lumea să-mi spună Cassandra, nu Sandy. Sandy sună copilăreşte, e numele unei prietene foarte bune sau cam aşa ceva. Atât de tinereşte, ei bine. Ai înţeles ce vreau să spun?

— Nu, dar dacă asta e ceea ce vrei, la naiba, aşa voi face. Cassandra, spuse el încercând să pronunţe cât mai bine. E un nume frumos. Trebuie să-mi mai aminteşti acest lucru din când în când.

Ea încuviinţă şi închise din nou ochii.

— Mulţumesc, McCade, murmură Sandy, somnoroasă. Eşti un adevărat prieten.

— Da, zise el încet. Ştiu.

Respiraţia ei deveni înceată şi slabă. El se ridică greu şi căută o pătură cu care s-o învelească pe Sandy. Cassandra, adăugă el în gând.

Numele i se potrivea. Se potrivea cu eleganţa ei, cu poziţia importantă de director al companiei, cu locul pe care-l va ocupa în înalta societate şi cu cluburile din Phoenix. Cassandra Kirk. Nu Sandy, Cassandra.

Drace, îşi spuse el. O dorea pe Sandy. Sandy era fetiţa dulce care-l scosese de multe ori din necaz, care avea nevoie de el. de prietenia lui, de sfaturile lui, de ajutorul lui. Cassandra era o femeie matură. sofisticată, elegantă şi controlată. Şi după ce-l va cuceri pe James Vandenberg al IV-lea, Cassandra nu va mai avea nevoie de el. Nu va mai avea loc în viaţa ei şi pentru el.

Dar acum avea nevoie de ajutorul lui. Şi poate.

Poate situaţia nu era atât de disperată pe cât părea. Poate va reuşi să folosească în favoarea lui faptul că Sandy îl dorea pe James Vandenberg.

Da, avea nevoie de ajutorul lui. Aşadar, o va ajuta. Da, sigur. Ajutor şi mult mai mult.

Capitolul 5

— Bună.

Surprinsă, Sandy îşi ridică privirea din portbagaj, de unde scotea trusa cu echipament. James se afla în parcare şi-i zâmbea.

— Bună, spuse ea, dorind ca fiecare cuvânt pe care-l rostea să fie un lucru uimitor şi inteligent.

— Nu ştiam că filmezi şi tu. James îşi scoase ochelarii scumpi de soare şi privi spre camera portabilă pe care ea o purtase toată după-amiaza. Acum se afla în portbagaj şi el o studia cu interes. E mult mai mare decât cea pe care o am eu.

Încurcată, Sandy îşi îndepărtă şuviţele de păr care-i cădeau pe faţă. Îşi strânsese părul la spate, într-un coc franţuzesc, dar după câteva ore de muncă grea pentru campania lui Harcourt, în soarele torid al după-amiezii, era gata să se prăbuşească de oboseală. Pantalonii scurţi de safari erau şifonaţi şi maioul roz, scurt, pe care-l purta, era acoperit de praful roşu, fin, al Arizonei.

James îi zâmbea şi ea făcu eforturi pentru a-i susţine privirea. Contactul vizual, gândi ea, sperând să nu se observe cât de speriată era. Zâmbetul lui era cald, drăguţ. Dar nu la fel de drăguţ ca al lui McCade.

James privi din nou camera video.

— Îmi dai voie? întrebă el. Sandy încuviinţă şi el o ridică.

— Oho! se strâmbă el. Nu ştiam că o cameră ca aceasta e atât de grea. Ai ţinut-o pe umăr toată ziua?

Sandy zâmbi la admiraţia ironică a puterilor ei.

— Numai o după-amiază. Unul dintre angajaţii mei a avut o problemă în familie. A trebuit să-l înlocuiesc.

— Sunt impresionat. Puse camera la locul ei, în portbagaj. E un gest extraordinar.

Oare flirtează cu mine? Oh, flirtează cu mine! înroşindu-se, îşi concentră atenţia asupra aranjării camerei video în geanta ei. O închise şi o puse cu grijă într-un colţ al portbagajului.

— Cred că eşti obosită, zise James.

— Îmi voi reveni după un duş şi un pahar de sifon rece. Se îndreptă spre portiera maşinii şi se pregătea să se aşeze pe scaun. Dar piciorul îi alunecă şi călcă strâmb.

*

* * *

Din cealaltă parte a parcării, McCade privea îngrozit cum Sandy urma să aterizeze lângă maşină. Mâinile îi erau întinse în faţă, dar ştia că nu au puterea s-o protejeze împotriva cimentului dur pe care va cădea. Alergă spre ea foarte îngrijorat că nu va ajunge la timp ca s-o prindă din zbor şi s-o salveze de căzătură.

Dar James era acolo şi o prinse repede, iar McCade se opri în loc. Gelozia îl cuprinse când văzu că acel bărbat o ţinea strâns în braţe, fără să-i mai dea drumul. Erau de mult timp îmbrăţişaţi. Şi tot nu-i dădea drumul. McCade numără până la zece şi abia apoi avocatul făcu un pas înapoi. Chiar şi atunci, mâinile bărbatului se prelinseră pe umerii ei şi apoi pe braţe.

Dorindu-şi cu disperare să le audă conversaţia, McCade o urmărea pe Sandy cum vorbea. Trupul îi era ţeapăn, drept, încordat, dar când discuta îl privea pe James şi-i zâmbea atât de frumos încât McCade simţea cum i se strânge stomacul. E adevărat, nu ştia prea bine ce înseamnă limbajul trupului şi nu-l stăpânea deloc, dar niciun bărbat din lume nu rezista acestui zâmbet atât de dulce. Dumnezeu ştie că *el* nu putea.

În timp ce continua să-i privească, văzu cum ea devine şi mai nervoasă; din această cauză îşi vârâse mâinile în buzunarele din faţă ale pantalonilor scurţi. Mâinile lui James căzură de pe braţele ei şi ea se mişcă imperceptibil pentru a se îndepărta de el. Nu-şi mai încrucişase braţele, dar nici această poziţie nu arăta mai bine. Chiar şi de la distanţă, McCade putea simţi cât de tensionată e, se simţea stânjenită şi era timidă.

James îi dădu ceva, zâmbi şi plecă.

Sandy se întoarse pentru a-l privi pe McCade şi acesta se întoarse repede, prefăcându-se că îşi împachetează propriul echipament.

Nu le luase prea mult strrângerea şi imachetarea echipamentului, aşa că maşinile ajunseră în scurt timp la studio. McCade traversă parcarea şi ajunse lângă Sandy care se rezema obosită de micuţa ei maşină.

— Vrei să conduc eu? îi spuse el la ureche.

Ea nici măcar nu deschise ochii, îi întinse numai cheile maşinii.

— Acum, numai dacă eşti vrăjitor mă poţi urca în maşină, spuse ea după care oftă când McCade o ridică în braţe şi o aşeză încet pe scaun.

— Nu e chiar magie, spuse el ocupând locul de lângă ea în câteva secunde. Dar a ţinut.

Se aşeză la volan închizând portiera cu o mână, cealaltă aflându-se pe spătarul scaunului ei.

— Mă răsfeţi, zise Sandy epuizată. Dacă vei continua să ai grijă de mine în acest fel, voi avea o puternică depresie nervoasă atunci când vei pleca.

— Şi dacă nu mai plec?

Sandy se ridică în scaun, trezită din somnolenţă.

— Ce?

El închisese uşa cu zgomot. În timp ce se aşeza mai confortabil în faţa volanului, ea se apropie de el.

— Clint, te gândeşti să rămâi în Phoenix mai mult timp?

McCade privi în oglindă şi-i schimbă poziţia pentru a vedea mai bine. Sandy îi spunea Clint numai când discutau un subiect de majoră importanţă pentru ea. De când murise mama lui, era singura persoană care-i mai folosise numele mic. De fapt, în decursul anilor, le spusese tuturor prietenelor lui să-i zică McCade şi nu altfel. Clint i se părea un nume vulnerabil. Era numele de băiat de doisprezece ani, singur şi supărat pentru că era la o şcoală nouă, dezamăgit că tatăl lui îi folosise pe el şi mama lui, forţându-i astfel să se mute într-un apartament mic de la demisol, în cea mai rău famată zonă a oraşului.

Sandy, care se mutaie în acelaşi bloc, într-un apartament identic, în septembrie anul următor, începuse să-i spună McCade. Se aşteptase ca el să fie genul de copil

al străzii care făcea ordine în cartier şi de aceea asta devenise. Faptul că era recunoscut drept un erou nu i-a acordat timp pentru a se autocompătimi. Era cu un an mai mică decât el, o blondă timidă, şi îi plăcuse să adopte repede atitudinea de protector. Un rol nu foarte necesar, admise McCade surâzând. Aflase că ea bătuse o dată un copil pentru că făcuse insinuări despre paternitatea lui. îl lovise pe băiatul care era de două ori mai mare decât ea, dându-i sângele pe nas şi zgâriindu-i pielea într-un fel pe care acela şi-l amintise mult timp. După aceea, prietenia dintre ei devenise echitabilă.

În timp ce conducea prin traficul după-amiezii târzii, putea simţi cum îl studiază în timp ce îl întreba din nou:

— Ai de gând să rămâi mai mult timp în Phoenix?

El o privi cu o sprânceană ridicată.

— Mai mult timp? Nu vrei să rămân de tot?

— Nu vei face asta. Sandy îşi scoase tenişii şi îşi mişcă uşor gleznele apreciind răcoarea aerului condiţionat al maşinii. Cel puţin asta mi-ai spus în ultimii zece ani.

— Probabil că m-am răzgândit.

Ceva din vocea lui joasă şi aspră o făcu pe Sandy să-l privească cum n-o mai făcuse niciodată. El îşi luă ochii de la şosea ca să-i întâlnească privirea pentru o secundă, dar chiar şi în acest scurt timp reuşi să vadă un lucru ciudat în ochii lui. Era mai mult decât tristeţe. Era un fel de disperare pe care n-o mai văzuse niciodată. Cel puţin nu înainte de această vizită.

Se întoarse cu totul spre el şi-i puse mâna încet pe braţ.

— Clint, am sentimentul ciudat că treci printr-un fel de criză, zise ea cu blândeţe. Aş vrea să-mi spui ce s-a întâmplat, ca să te pot ajuta.

McCade opri în lungul şir de maşini care stătea la stop. Îşi mişcă braţul pentru ca mâna ei să cadă într-a lui şi-i mângâie degetele.

— Se va rezolva, zise el rugându-se să fie adevărat.

— Ştii că aş face orice pentru tine. Trebuie numai să-mi spui.

McCade surâse şi-i sărută blând degetele înainte de a le elibera.

— Ţi-am văzut mişcarea graţioasă de adineaori.

— Schimbi subiectul.

— Eşti foarte isteaţă.

Sandy rămase tăcută. De când avea McCade secrete faţă de ea?

— Faci asta intenţionat? întrebă el.

Sandy îl privi uimită.

— Ce?

— Când ai alunecat ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa?

— Da, am planificat din timp să arăt ca o proastă. Oftă. Am aflat că bărbaţilor le place mai mult.

— Şi mie.

McCade zâmbea ironic şi ea se surprinse făcând acelaşi lucru.

— Ei, prietene, voi reţine acest lucru.

— Ce ţi-a dat Vandenberg? o întrebă McCade.

— M-ai urmărit. Asta am crezut şi eu. Îngustă ochii. Cum ţi s-a părut limbajul trupului meu?

— Are nevoie de perfecţionare, zise el posomorât.

— Dar credeam că m-am descurcat bine, protestă ea. Vreau să spun, James mi-a atins corpul cu mâinile. De fapt, pentru un minut am crezut că-mi va da întâlnire. Mi-a spus că va avea loc o petrecere la clubul lui Simon Harcourt în seara asta, dar după aceea mi-a spus cum se ajunge acolo, mi-a dat invitaţii şi mi-a spus să vin însoţită. Sandy oftă.

— Asta ţi-a dat? Invitaţii la club?

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

— Ştii ce credeam că s-a întâmplat? întrebă el şi ea clătină negativ din cap, aşteptând să continue. Credeam că

Vandenberg avea intenţia să-ţi ceară să mergi la recepţie cu el, dar după aceea ai început să te îndepărtezi de el, iar James a făcut acelaşi lucru.

— M-am îndepărtat?

— Da. McCade ajunse în faţa blocului, oprind uşor maşina micuţă a lui Sandy. Scoase cheile din contact şi le

zornăi.

— De această dată l-ai făcut să îngheţe când ţi-ai vârât mâinile în buzunarele pantalonilor şi te-ai retras doi paşi. A interpretat aceste lucruri ca pe un refuz iminent. Aşa că, fiind un bărbat normal, s-a hotărât să nu mai întrebe pentru a nu simţi umilinţa respingerii. îl poţi învinovăţi de ceva?

— L-am îngheţat? Sandy luă cheile şi se afundă uimită în scaunul ei. Resping oamenii fără să vreau. Limbajul trupului meu nu funcţionează. Totul e fără speranţă, McCade.

— Nu, nu-i aşa. McCade ieşi cu greu din micuţa maşină şi o înconjură pentru a-i deschide uşa lui Sandy.

Sandy privea în altă direcţie, dar nu-şi întoarse ochii destul de repede pentru ca el să nu vadă lacrimile din ei.

— La naiba, vorbeşti serios. Se aplecă mult pentru ca feţele lor să se afle la acelaşi nivel. Hei, Sandy, termină! poţi învăţa limbajul trupului, dar e ceva deosebit de alte lucruri. Dacă vrei să-l înveţi cu adevărat, trebuie să-l practici.

— Să-l practic? îl îngână ea.

— Să-l practici, o asigură el. Muşchii braţelor lui erau încordaţi pentru că-şi sprijinea pe ei greutatea stând cu mâinile pe capota maşinii, şi bicepşii mari parcă străpungeau cămaşa. Hai să intrăm, să facem duş, să ne schimbăm şi să mergem la petrecerea de la club.

— Urăşti să mergi la astfel de petreceri.

— Voi supravieţui. Pentru a practica limbajul trupului, trebuie să fii în public.

— Nu-mi trebuie şi o persoană cu care să fac practică? întrebă ea. James nu e deloc potrivit.

— N-ai nevoie de James, zise McCade. Mă ai pe mine.

*

* * *

Tocurile lui Sandy făceau zgomot pe marmura din holul clubului. Se oprise la intrarea în sala unde petrecerea începuse deja.

Înăuntru se aflau peste două sute de persoane, dar

sala de bal era atât de mare încât mai aveau loc încă pe atât, iar cei din interior stăteau în grupuri mici, la mesele ce înconjurau ringul de dans, sau dansau pe muzica unei orchestre mici.

Majoritatea bărbaţilor purta smoching şi femeile diverse variante ale rochiilor pe care le îmbrăcaseră la cina dansantă de la Pointe, sâmbăta trecută. Sandy o zări pe femeia care purtase rochia de culoarea piersicii, din mii de paiete. În această seară îmbrăcase o rochie scurtă, bleu, care se mula perfect şi se ridica în sus de câte ori păşea.

Mâna lui Sandy se odihnea pe braţul puternic al lui McCade şi acesta o conduse cu blândeţe până în centrul mulţimii. Văzu cum arătau când se uită spre oglinda mare din cealaltă parte a sălii şi abia se stăpâni să nu izbucnească într-un hohot de râs.

McCade arăta de milioane. Îşi alesese un smoching ce-i venea perfect şi părul lui cu şuviţe aurii strălucea în lumina candelabrului. Îşi purta părul pe spate, nicio şuviţă nu-i cădea pe umeri, iar onduleurile erau prea perfect pieptănate şi le-ar fi trebuit câteva degete pentru a fi răscolite. Buzele frumoase îi erau curbate într-un surâs care deveni cald când îi întâlni ochii minunaţi în oglindă.

— Ar trebui să te studiezi mai bine, îi şopti el. Arăţi de parcă nu faci parte din realitate.

Aşa era. Părea o persoană total diferită, nu mai semăna cu Sandy Kirk. Purta o rochie scurtă din catifea neagră, pe care i-o cumpărase McCade. Bare te înguste negre îi îmbrăcau umerii mici, delicaţi, şi decolteul se adâncea mult între sâni, ceea ce-i amintea că nu purta sutien. Dar femeia care o privea din oglinda imensă nu avea nevoie de aşa ceva. Acea femeie cu bucle lungi, perfect aranjate, care-i cădeau ca o cascadă blondă pe spate, cu picioare lungi şi subţiri acoperite de ciorapi negri mătăsoşi, cu tocurile atât de lungi încât părea mai înaltă decât toate femeile din cameră şi decât unii bărbaţi, *acea* femeie avea încredere în sine, era minunată şi destul de versată ca să ştie că prin catifea nu se putea vedea şi chiar

dacă nu purta sutien era destul de bine ferită de privirile indiscrete. În afară de asta, se gândi Sandy, nu exista în lume niciun sutien pe care l-ar fi putut purta la o rochie atât de decoltată în faţă şi în spate, cum era aceasta.

McCade avea dpretate. Părea ireală. Dar adevărul era că ea şi el arătau împreună la fel de ireali.

Familiari, decise ea. Erau prieteni, se simţeau bine împreună, erau relaxaţi şi asta se vedea în limbajul trupurilor lor. Limbajul trupului, se gândi ea, alarmată. Da, sigur.

— Acum, că suntem aici, spuse ea, ce facem?

— Ce ai spune dacă am bea ceva? Vrei să-ţi aduc ceva de la bar?

— În niciun caz nu mă desprind de braţul tău. Sandy îi strânse cu putere braţul. Dacă tu mergi la bar, merg şi eu cu tine.

— Cea mai frumoasă femeie din sală nu vrea să se desprindă de braţul meu. McCade îi zâmbi. Cred că pot trăi mereu aşa.

— Ai grijă cu astfel de complimente, McCade, spuse ea. S-ar putea să încep să te cred.

O privi, scrutându-i atent faţa.

— Ar fi atât de îngrozitor?

Ea se uită în altă parte, incapabilă să-i suporte privirea, fiindu-i frică de de ce? Nu-i era frică de el. îi era frică de ea. îi era frică să nu-i arate prea multe şi să nu cumva să nu-şi poată lua ochii de pe gura lui, de pe buzele lui minunate. Şi McCade, care era expert în limbajul trupului, va şti fără niciun dubiu că doreşte s-o sărute. Oh, Dumnezeule, murea de dorinţa ca el s-o sărute. Ce naiba se întâmplase cu ea în ultimul timp?

Privi vârful cizmelor lui de cowboy.

— Ai uitat de băuturi?

Oftând frustrat, McCade se îndreptă spre bar, încercând să se hotărască ce să bea: o bere sau un sifon? Cafea sau alcool? Ce l-ar fi calmat mai repede? Se hotărî că cea mai bună era berea. Atâta timp cât nu bea prea multă va fi în siguranţă. Dar Dumnezeu să-l ajute dacă bea

peste măsură. Probabil va sfârşi prin a se târî la picioarele lui Sandy, implorând-o să aibă milă de el.

— Vrei un pahar de vin? Stătea aproape de ea în mulţimea care se învârtea pe lângă barul lung. Nu-i plăcea înghesuiala, dar acum nu-l deranja. Asta o forţa pe Sandy să stea aproape lipită de el şi aşa îi putea mirosi parfumul discret. Mirosea foarte bine. Nu-şi prea dădea cu parfum, dar combinaţia şamponului cu săpunul pe care-l folosea şi aroma propriului corp, care-i era specifică numai ei, era un parfum mai minunat decât orice aromă dintr-o sticluţă.

Îşi simţi corpul răspunzând la apropierea ei. O dorea atât de mult! Acum şi aici. Dorea s-o ducă în garderoba goală, să încuie uşa şi.

— Vă servesc ceva? întrebă barmanul.

— Bere, zise Sandy. Am dreptate, McCade? la sticlă şi de import. Două.

Zâmbi barmanului, în timp ce acesta turna conţinutul sticlelor în nişte sonde înalte. Ea îi dădu unul lui McCade şi-l ridică puţin pe celălalt, într-un toast.

— Pentru limbajul trupului.

Paharele scoseră un clinchet şi amândoi luară o înghiţitură mare din berea rece, înspumată.

— Vorbind de limbajul trupului. McCade o conduse mai departe de barul aglomerat. Cred c-ar trebui să te prefaci.

Luă o înghiţitură de bere în timp ce Sandy aştepta să continue.

— Ce? zise ea nerăbdătoare.

— Că mă doreşti. Era serios. Zâmbi când ea îl privi fix, dar în ochii lui nu era nicio urmă de amuzament. Nu-l văzuse niciodată atât de serios.

Sandy rămase tăcută în timp ce el o îndepărta şi mai mult de mulţime. Când ajunseră la un mic separeu în care se aflau două scaune albe şi o măsuţă, el se opri, îi luă uşor berea din mână şi aşeză cele două pahare pe ea.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să te relaxezi, spuse McCade şi ea realiză că îşi încrucişase braţele peste piept şi le ţinea strâns ca pentru a se proteja.

Măcar încearcă să te prefaci că mă placi.

— McCade, nu trebuie să mă prefac.

— Bine. Zâmbetul lui se accentuă când îi luă amândouă mâinile într-ale lui, mângâindu-le uşor. Acum gândeşte-te că sunt un vechi prieten care a venit în oraş. Spune-ţi că sunt aici numai pentru o seară şi că abia ai realizat că te-ai îndrăgostit de mine. Spune-ţi că nu ai la dispoziţie decât câteva ore pentru a-mi arăta sentimentele tale şi că nu sunt genul de om căruia să-i spui în faţă adevărul. îi lăsă mâinile libere şi făcu doi paşi înapoi ca să se îndepărteze de ea. Ce-ai de gând să faci?

— E o prostie, spuse Sandy.

— Dacă-ţi spuneam că sunt un străin care ţi-a atras privirile, am fi petrecut ore întregi discutând despre prostia de a agăţa o persoană despre care nu ştii nimic. În afară de asta, te vei purta altfel ştiind că cel în cauză nu este un simplu străin ci un cunoscut, ca James. sau ca mine.

Sandy ridică nervoasă paharul şi sorbi o gură de bere.

— Dar nu-l cunosc destul de bine pe James pentru a fi sigură că nu e altceva decât pare.

McCade râse.

— Acum îţi găseşti scuze.

Îşi concentră atenţia asupra berii, urmărind bulele care se ridicau prin lichidul chihlimbariu.

— Dar eu. Scutură din cap. Nu prea mă pricep să mă prefac, şi mai puţin să seduc pe cineva. E o minune că nu mai sunt virgină. Crezi că e prea târziu pentru mine ca să devin călugăriţă?

— Da, zise McCade hotărât. Mult prea târziu. Respiră adânc. Nu trebuie să ştii cum să seduci un bărbat. Trebuie să ştii numai cum. să te laşi sedusă. Ai încredere în mine, adăugă el blând. Te laşi pe mâna mea?

Ea încuviinţă privind din nou în paharul cu bere.

— Foloseşte-ţi ochii. Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre contactul vizual?

Sandy încuviinţă din nou.

Când se uită în sus pentru a-i întâlni ochii, el zâmbi trist.

— Citesc spaimă în expresia ta. Şi timiditate. Trebuie să fii mai îndrăzneaţă. Fă-mă să cred că te gândeşti la sex.

— Dar nu la asta mă gândesc.

— Ar trebui. Priveşte-mă, Sandy. Cassandra.

Când ea îl fixă, privirea lui se schimbă într-o flacără arzătoare sălbatică. Îşi lăsă ochii să se plimbe pe trupul ei, insistând prelung pe fiecare centimetru.

— Poţi ghici la ce mă gândesc? O privi din nou în ochi şi ea roşi.

— Da, spuse Sandy. Dar.

Nu continuă.

— Dar ce?

— Cred că sunt o persoană de modă veche, McCade. Nu pot porni astfel de priviri ca pe un ceas deşteptător când simt. dorinţă.

— Prefer să-i spun atracţie fizică, preciză el. Şi din punctul meu de vedere nu seamănă cu pornirea unui ceas deşteptător. Este pur şi simplu faptul că nu baţi în retragere, că laşi să se vadă anumite sentimente pe care în mod normal le ţii ascunse.

Sandy îl privea uimită, încercând să înţeleagă ce-i spunea.

— Doar nu te aştepţi să cred că mă găseşti atât de atrăgătoare, spuse ea flatată.

— Poţi crede sau nu, Kirk, i-o întoarse el cu un accent ciudat în voce, chiar aşa e. Întotdeauna te-am găsit incredibil de sexy.

Râzând neîncrezătoare, îi întoarse spatele.

— Sigur că da.

McCade o prinse de braţ cu atâta putere, încât era gata să scape paharul de bere din mână.

— La naiba, Sandy, ridică el tonul. Când ai de gând să nu te mai subapreciezi? Nu te-am minţit niciodată, de ce-aş face-o acum?

— Îmi pare rău, ştiu că nu minţi. Sigur că era atras de ea numai din punctul de vedere al unui prieten. Şi cât

priveşte relaţia fizică, ei bine, nu era o noutate pentru ea că lui îi plăcea orice femeie. Însă nu realizase că el o priveşte ca pe o femeie.

Sandy îşi trase uşor braţul din cleştele mâini lui. Nu dorea să lupte împotriva lui. Era obosită, înfometată şi voia să meargă acasă. Dar ştia că McCade n-o va lăsa să plece până când nu va practica limbajul trupului. Puse paharul de bere pe masă.

Nu trebuia să pretindă că-l doreşte. Tot ce trebuia să pretindă era că ajunsese în sfârşit să trăiască în lumea perfectă pe care o visase de nenumărate ori. îl privi în ochi şi-l lăsă să vadă toată pasiunea şi dorinţa pe care le simţea pentru el de când îl cunoscuse.

— Asta-i privirea, zise McCade respirând adânc ca şi cum ea îl privise cu adevărat pentru prima dată.

Când Sandy îl privi din nou, îi zâmbi fericită şi-i întinse ambele mâini, cu palmele în sus.

— Cum mă descurc? îl întrebă ea.

— Nu eşti prea subtilă, dar e bine. Hai să dansăm.

— Ce? De ce?

— Acesta e următorul pas, explică el. Abia mi-ai spus privindu-mă în ochi că jocul pe care-l joci e extrem de plăcut. Numai dacă aş fi nebun sau fără minte n-aş încerca să-ţi răspund printr-o îmbrăţişare. De aceea te-am invitat la dans. E o scuză pentru mulţi oameni care doresc să se îmbrăţişeze.

— Nu sunt o bună dansatoare.

— Te descurci foarte bine. McCade zâmbi. În afară de asta, nu e vorba de dans. E vorba de sex. Gândeşte-te la asta ca la un joc.

Sandy simţi că roşeşte.

— McCade, sunt epuizată.

— Numai un dans, după aceea plecăm, promit.

Sandy simţi cum o înconjoară braţele lui puternice şi se întrebă ce sens avea să protesteze. Dansul în braţele lui era minunat. îl privi în ochi şi el o strânse mai puternic, apropiind-o de trupul lui musculos. Ajunsese în paradis. Nu mai exista spaţiu între ei şi nu se puteau apropia mai mult

decât atât. cel puţin nu cu hainele pe ei.

Îi simţea mâna lipită de decolteul adânc de pe spatele rochiei pe care o purta. O mişca în sus şi în jos, atingând-o uşor şi senzual.

— Da. Respiraţia lui fierbinte îi atinse urechea în timp ce-i şoptea. Ţi-ai amintit pasul al patrulea.

Uimită, Sandy realiză că-i mângâia încet ceafa, atingând cu degetele părul tuns scurt. Fără să-şi dea seama, urmaşe cel de-al patrulea pas pe care i-l spusese McCade. Transformase îmbrăţişarea normală şi decentă pentru dans într-una plină de tandreţe. Dar o făcuse inconştient, fără să devină îngrijorată. Poate că existau speranţe pentru îmbunătăţirea limbajului trupului ei.

— Cassandra. îi pronunţă numele foarte blând. Ştii, nu e niciun bărbat în cameră care să nu ne privească dansând.

Simţi cum mâna lui se plimbă pe spatele ei pentru a ajunge sub păr. Atingerea lui o făcea să se simtă bine. Degetele lui transmiteau fiori şi-i înfierbântau sângele, iar pulsul era gata să explodeze.

— Toţi îşi spun: ce bărbat norocos. McCade zâmbi. Şi să ştii că au dreptate.

Melodia se termină, dar el nu o eliberă din îmbrăţişare.

— Şi Vandenberg ne priveşte. Ochii lui îi studiau buzele.

— Cine? întrebă ea, trezită din visare.

— Vandenberg, repetă el. James.

James.

— A!

— Ce-ai spune dacă l-am lăsa să vadă ceva? murmură el. Era o scuză mai bună decât oricare alta şi în acest moment avea nevoie disperată de aşa ceva. Nu o putea săruta fără motiv şi dorea din tot sufletul s-o sărute. Poate acel lucru îi va da o idee potrivită, adăugă el, cu toate că singura idee pe care voia să i-o dea lui James Vandenberg era că femeia din braţele lui îi aparţine în totalitate, cu inima, cu trupul şi cu sufletul.

Sandy îşi trecu nervoasă vârful limbii peste buzele uscate şi astfel îi făcu lui McCade invitaţia pe care-o aştepta.

Îşi folosi mâna stângă pentru a-i îndepărta cu blândeţe buclele care-i căzeau pe faţă, în timp ce se apleca încet şi-i atingea buzele moi cu ale lui. Era o tortură dulce, delicioasă. Însă un sărut scurt pe buze, aproape inexistent, nu era de-ajuns. îi simţi inima care bătea cu putere şi îşi ţinu în continuare respiraţia.

Când o privi pe Sandy în ochi, nu se putu abţine.

— Nu ştiu, spuse el, ignorând faptul că orchestra cânta un slow şi lumea dansa în jurul lor. Crezi că a observat? Ar trebui s-o mai facem o dată, ca să fim siguri.

O sărută din nou, mai prelung şi mai apăsat. Era un sărut la fel de dulce şi de blând.

— Haide. Ţi-am promis că te duc acasă. Aproape disperat, o îndepărtă de ringul de dans. Dacă mai stăteau puţin nu va mai fi în stare să se abţină să n-o sărute din nou şi din nou, uitând de sine şi de locul unde se aflau. Nu era gata pentru asta. Era prea curând.

— Cassandra Kirk.

El îl văzu pe James împreună cu alt bărbt, stând chiar în calea lor. Oftă încet şi încercă să zâmbească politicos.

— James. Bună. Trezită la realitate, Sandy dădu drumul mâinii lui McCade şi îşi încrucişă braţele. Îşi surprinse gestul şi îşi îndepărtă nervoasă părul care-i căzea pe faţă, după care îşi ţinu braţele pe lângă corp.

— Îmi pare bine că ai venit, spuse James cu căldură. Apoi îl privi pe partenerul ei. Clint McCade, nu?

— Ai o memorie bună. McCade zâmbi, în timp ce dădeau mâna.

— Sunt politician în formare, explică James, zâmbind larg. Cassandra, îl cunoşti pe Aaron Fields? E proprietarul Canalului Cinci de ştiri. A fost de acord să ne pună la dispoziţie materiale pentru campania lui Simon Harcourt din propria arhivă video.

În timp ce-o privea, McCade văzu cum de pe faţa ei dispare nesiguranţa şi devine preşedinta Video

Enterprises. Stătea dreaptă şi devenise calmă, plină de încredere şi rezervată.

— Ne cunoaştem. îl fixă pe Fields cu o privire de gheaţă. Nu-i întinse mâna şi McCade realiză că nu-l place pe acel bărbat.

Impresionat, îl studie pe Aaron Fields. Dintre toate persoanele din lume, ştia că Sandy nu poate suferi doar câteva. Şi era foarte greu să te numeri în acea categorie de persoane. Dar în nu se ştie ce fel, Aaron Fields reuşise.

Nu era prea scund, dar în faţa tocurilor foarte înalte ale lui Sandy părea cu un cap mai mic decât ea. Arăta ca un tip de treizeci de ani şi burta mare îl făcea aproape caraghios în smoching. Părea că suferise o schimbare de metabolism. Părul lui era blond şi faţa roşie de parcă ar fi fost ars de soare. În ciuda acestui lucru, era atrăgător, dar asta înainte de a mânca hamburgeri şi a mai face câteva drumuri până la bar, ceea ce-i va schimba total înfăţişarea. Faţa începea să i se buhăiască, făcându-i ochii gri să pară mai mici decât erau. Fusese şeful găştilor din liceu, decise McCade, sau o stea a echipei de fotbal, pe care-o admiraseră toţi colegii.

Era ceva la mijloc şi cunoscând-o pe Sandy, nu era nimic bun.

Nefăcându-şi griji pentru răceala pe care-o abordau cei doi, James aranja o întâlnire la care Fields şi Sandy puteau sorta materiale de la numeroaselor emisiuni pe care le făcuse Simon Harcourt de-a lungul anilor, la diverse posturi de televiziune.

— Sun-o pe secretara mea, spuse Fields. Oricum, agenda mea e încărcată pentru săptămânile următoare. Desigur, ne putem întâlni seara.

— Întâi, ne-ar trebui un catalog cu toate casetele existente. Sandy nu era deloc încântată de faptul că trebuie să petreacă o seară cu Field. Întocmirea ei va dura câteva săptămâni şi.

— Sunt catalogate deja, zise Fields zâmbind satisfăcut.

Sandy ezită şi McCade înţelese imediat. Ea nu dorea

să rămână singură cu acest bărbat.

— O pun pe secretarea mea s-o contacteze pe a dumitale, îi spuse ea lui Fields, cu toată răceala de car era în stare. Poate vei găsi vreodată timp în cursul zilei.

— James, doreşti şi tu să revezi casetele? întrebă tare McCade. De ce nu încerci să fii şi tu acolo?

Sandy îl privi pe McCade, nesigură dacă el încerca s-o facă să se întâlnească acolo cu James sau înţelesese că nu-l putea suferi pe Aaron Fields şi nu dorea să rămână singură cu el. îi zâmbi calm dar inima ei bătu nebuneşte. McCade era la înălţime. De unde ştia de Fields? Ea nu-şi dăduse seama ce fel de om era acesta când îl întâlnise prima dată.

Desigur, McCade încerca să-l facă pe James să petreacă mai mult timp cu ea. Ăsta era adevărul. Se simţea ca o proastă pentru că sperase că acele sărutări însemnaseră ceva. Crezuse cu adevărat că McCade o sărutase din alt motiv în afară de a-i atrage atenţia lui James?

— De fapt, mie îmi convine seara, spunea James. O privi pe Sandy. Dar voi încerca să-mi schimb programul dacă ţie nu-ţi convine.

Sandy scutură din cap.

— Tu eşti clientul. Tu trebuie să alegi ora pe care-o doreşti.

James îl privi pe Fields.

— Aaron ne face o mare favoare. Hai să ne conformăm programului lui.

— Ce ziceţi de săptămâna viitoare? întrebă Fields. Să zicem pe la şapte şi jumătate seara? Se întâmplă să nu fie o oră potrivită pentru Cassandra. Va fi o muncă grea vizionarea atâtor casete.

— Cred că ar trebui să fie şi el acolo, îl întrerupse Sandy.

— E o pierdere de timp, o contrazise Fields.

Ea se întoarse spre Vandenberg.

— James, îmi acorzi acest dans?

Nu era nimic anormal în întrebarea ei, dar James

rămase uimit şi clipi repede. îl privi pe McCade, care oftă înfundat.

— Scuză-ne, îi spuse James lui Fields, după care o urmă pe Sandy pe ringul de dans.

McCade nu putu să-i privească. Nu voia să-i privească. Dar trebuia. Nu putea să nu-i urmărească.

— O cunoşti bine? întrebă Fields.

McCade îi zâmbi indiferent, în timp ce-l privea pe James care o lua în braţe pe Sandy. La naiba, arătau bine împreună. Ea era o blondă elegantă şi James un brunet atrăgător. McCade simţi o durere acută în stomac.

— E minunată, comentă Fields. Are corpul unei blonde pasionale, dar mintea e una de computer. Ce combinaţie teribilă. Femeile sunt precum copiii, văd bine, dar nu aud nimic, mai ales atunci când tot ce pot spune e nu, înţelegi ce vreau să spun? Dacă Vandenberg are nevoie de mine, spune-i că mă găseşte la bar.

McCade încercă să nu râdă. Nu şi-l putea imagina pe Aaron Fields exprimându-şi astfel de sentimente pentru Sandy care, fără îndoială, dacă ar fi putut l-ar fi transformat în mii de bucăţele atât de mici ca cele ale jocurilor japoneze, pe care le asamblezi după mult chin. Dar McCade zâmbi şi se întoarse să-i urmărească pe cei doi.

James o ţinea prea strâns, iar ea îşi dăduse capul pe spate în timp ce-i vorbea aproape de ureche. McCade simţi nevoia să întoarcă spatele.

*

* * *

— Şi după acea ultimă întâlnire Fields a fost atât de rău încât am jurat că nu voi mai face afaceri cu el, îi spunea Sandy lui James. E un mitocan. Dar, desigur, are ceea ce îţi trebuie, aşa că.

— Putem apela la celelalte reţele de televiziune, sugeră el. Trăsăturile lui cizelate deveniră şi mai atrăgătoare când pe faţă i se citea uimirea.

— Dar Canalul Cinci e cel mai bun. Sandy scutură din cap. Au luat premiul pentru cel mai bun post de ştiri şapte

ani la rând. Avem şanse mai mari să găsim ceea ce ne interesează căutând în arhiva lor.

— Nu vreau să te pun într-o situaţie neplăcută. Figura lui James deveni serioasă, îngrijorată. Ochii căprui se închiseseră la culoare şi în lumina candelabrului era imposibil să diferenţiezi pupila de iris. Efectul era dezarmant.

— Dacă vei lua şi tu parte la întâlnire, totul va fi perfect. Numai când sunt singură cu el se poartă ca o jigodie.

— Voi fi acolo, spuse James repede, în timp ce braţele-i tremurară uşor în jurul ei. Trupul lui era ţeapăn şi musculos, însă nu la fel de puternic ca al lui McCae. Poţi conta pe mine.

Sandy surâse.

— Voi purta cizme cu pinteni şi voi împacheta în geantă un cuţit şi un spray paralizant pentru a le folosi la nevoie.

— Cizme cu pinteni? întrebă el cu sprâncenele ridicate.

— Poţi fi sigur de asta.

— Vai!

— Chiar aşa.

În ochii întunecaţi ai lui James era o urmă de amuzament când îi zâmbi. O îmbrăţişa în felul în care o făcuse McCade, ţinându-şi mâna pe spatele ei gol. Îngrijorată, Sandy oftă. James o îmbrăţişa la fel, dar ceva era diferit.

— De când te întâlneşti cu Clint McCade?

Privi în sus spre el.

— Nu mă întâlnesc.

Părea încurcat şi încercă să-l lămurească.

— Suntem doar prieteni.

James încuviinţă fără să creadă.

— *El* ştie asta?

Ea râse.

— Desigur.

El încuviinţă din nou, evident neconvins.

— Trebuie să recunosc, sparse James tăcerea, că am fost surprins când mi-ai cerut să dansăm. În acel moment mi s-a părut un lucru nepotrivit.

— Îmi pare rău, zise ea râzând. Presupun că trebuia să aştept şi să-ţi spun problema cu Fields abia mâine, la telefon. Mi se pare că dansul e o cale bună spre a avea o şedinţă particulară.

Mâna lui se mişcă în jos pe spatele ei, degetele mângâindu-i încet pielea mătăsoasă.

— E cea mai frumoasă şedinţă particulară pe care am avut-o. E vreo şansă să mai avem vreuna?

Sandy îl privi uimită. James Vandenberg dorea s-o revadă. O atingea, mângâind-o aproape cum făcuse McCade. Atunci de ce nu simţea aceeaşi dorinţă pe care-o simţise în braţele lui?

Melodia se termină şi se eliberă blând din braţele lui.

— Ce zici de cină? întrebă James.

— Sună-mă, spuse ea în timp ce era condusă spre McCade.

— Aşa voi face, răspunse el. Poţi să fii sigură.

Zâmbi călduros privind-o în ochi, înclină din cap spre McCade şi se îndepărtă.

*

* * *

McCade rămase tăcut în timp ce valetul le aducea maşina, gândindu-se la felul în care James o îmbrăţişase pe Sandy în timpul dansului.

Acum ce va face? Nu putea sta cu mâinile în sân în timp ce Vandenberg i-o fura de sub nas. Numai dacă James ar fi idealul pe care Sandy l-a văzut ca bărbat. McCade era. numai McCade.

Sandy tremură în aerul rece al nopţii şi el realiză că nu are jacentă. Fără să stea pe gânduri, puse un braţ în jurul ei şi Sandy i se lipi de piept înconjurându-i talia cu mâinile pe sub smoching.

Maşina ei apăru din întunericul parcării, unde stătuse printre Cadillacuri şi alte limuzine.

McCade îşi scoase haina şi o aşeză pe umerii ei.

Punând mâna pe butonul încuietorii portierei de la scaunul pasagerului îl văzu pe James Vandenberg vorbind cu unul dintre paznicii parcării.

Ştia din felul în care acesta privea spre ei că observase faptul că Sandy nu e suficient de atrasă de el. McCade era sigur că tipul o va visa toată noaptea.

Şi acest gând îl înnebunea.

În loc să-i deschidă uşa lui Sandy, se întoarse spre ea şi o luă în braţe. Văzu uimirea din ochii ei înainte ca buzele lui să le găsească pe ale ei. Şi apoi, o sărută din nou cu şi mai multă patimă.

Dar acest sărut nu semăna deloc cu cele de pe ringul de dans. De această dată o sărută sălbatic, explorându-i fiecare centimetru al buzelor moi şi dulci. Lumea nu mai exista în jurul lor şi pasiunea explodă fierbinte în trupurile lor. O strânse şi mai tare în braţe, iar degetele i se înfipseră în buclele lungi ale părului auriu. Corpul ei zvelt se lipise strâns de al lui, dar opunea rezistenţă. Se auzi gemând, un sunet slab provocat de dorinţa intensă care-l făcea să-şi piardă minţile. Uimit de respiraţia care i se accelerase, se dezlipi de ea.

Ochii lui Sandy exprimau surprindere.

— McCade, ce.

Dacă i-ar fi spus Clint, poate i-ar fi spus c-o iubeşte.

— Ne priveşte Vandenberg, spuse el repede, cu vocea slabă şi întretăiată. Deschise portiera şi o ajută să se aşeze pe scaun, închizând-o în urma ei.

În timp ce McCade ocolea maşina, aruncă o privire spre James. Tipul brunet îi privea şi el îi întâlni expresia serioasă parcă dorind să-l avertizeze să renunţe. Dar James Vandenberg nu era genul care să se dea bătut în faţa unei priviri întunecate.

Valetul lăsase motorul să meargă şi McCade intră cu grijă în maşina prea neîncăpătoare pentru el. Sandy îl cerceta cu ochii încă plini de uimire. Porni pe şosea fără s-o privească.

Sandy rămase tăcută, amintindu-şi sentimentele pe care i le provocase acel sărut plin de pasiune. Dumnezeule,

cât tânjise ca McCade s-o sărute în acest fel! Şi de câte ori îşi imaginase cum se va simţi în acele clipe, fantezia nu ajunsese aproape de sentimentele ei. Era debusolată. Îşi simţea genunchii tremurând şi adrenalina o invadase. Încă mai simţea focul şi gheaţa şi.

Asta era ceea ce nu simţise când dansase cu James. Această pasiune, tandreţe, care fusese absentă. Atingerile lui James n-o făcuseră să se înfioare. Nu simţise nici valuri fierbinţi şi reci atunci când îi zâmbise privind-o în ochi. Corpul ei nu se transformase în lavă fierbinte, inima nu-i bătuse mai repede.

Ca atunci când o atingea McCade.

Avea o problemă. O problemă gravă.

Nu era îndrăgostită de James. Era îndrăgostită de Clint McCade.

Capitolul 6

În timp ce McCade conducea, liniştea din maşină devenea din ce în ce mai apăsătoare. Sandy privea fix prin parbriz. Ochii ei nu urmăreau nimic şi părea tristă. Privind-o rapid, cu coada ochiului, el îşi dădu seama că era pierdută în gânduri.

Nu trebuia s-o sărute aşa.

Nu era nicio îndoială că Sandy îşi dăduse seama că era îndrăgostit de ea şi că încerca din răsputeri să găsească o modalitate de a-l respinge cât mai blând posibil.

Poate ar trebui să-şi ceară scuze. Nu, s-ar fi blestemat singur dacă încerca să se scuze pentru că făcuse un lucru pe care dorea cu disperare să-l facă din nou… un lucru pe care n-ar ezita nicio clipă să-l repete dacă va mai avea ocazia. Probabil că nu va mai avea o a doua şansă. Numai dacă-şi cerea scuze.

— Sandy. McCade îşi drese vocea. Ţinând ochii aţintiţi asupra drumului, putea totuşi simţi privirile ei fixe care se concentrau acum asupra lui. Am. Începu el pentru a se opri repede. Presupun că am întrecut măsura.

— A fost. foarte real.

— Îmi pare rău, spuse McCade, după care se acuză în

gând pentru că minţise. Nu-i părea rău, nici măcar foarte puţin.

— McCade. Începu Sandy şi el se crispă. Acum începe răul, îşi spuse el. îi va spune „Vreau să fim doar prieteni”. Dar ea continuă: ne putem opri să luăm o pizza? Sunt moartă de foame.

La început, cuvintele ei păreau fără rost, deoarece nu erau cele la care se aşteptase el. Voia pizza. îi era foame, dar nu de el. Îşi ceruse scuze şi din acel moment era clar că ea nu se mai gândise deloc la ce se întâmplase.

McCade nu ştia dacă trebuie să se simtă uşurat sau dezamăgit.

*

* * *

Proasto, se certă Sandy în timp ce îşi privea chipul în oglinda din baie când se spăla pe dinţi.

McCade era în living, întins pe canapea, privind un show la televizor.

Îşi schimbase smochingul şi acum purta numai o pereche de pantaloni de trening din bumbac, ce i se mulau pe corp.

Cu toate că îşi ceruse scuze pentru că o sărutase, încă mai exista între ei atmosfera electrizantă – nouă, extrem de îngrijorătoare – care umplea aerul de câte ori se priveau în ochi.

Dar asta nu însemna nimic, încerca Sandy să se convingă în timp ce se demachia şi îşi aplica o loţiune nutritivă.

McCade n-avea de gând să strice prietenia dintre ei pentru un simplu flirt. Şi asta era tot ce spera din partea lui. O relaţie trecătoare, scurtă. Nu-i plăcea să iubească şi să se căsătorească. îi spusese asta de foarte multe ori.

Sandy oftă. Nu dorea să aibă o aventură cu McCade, încerca ea să se convingă. Dorea o relaţie lungă, durabilă. Şi dacă putea obţine acest lucru rămânând numai prieteni, atunci, Dumnezeu s-o ajute, aşa vor rămâne. *Numai* prieteni.

Atunci, de ce puta numai pantalonaşi scurţi şi cu

maiouaş de mătase neagră şi dantelă pe sub halatul de baie? De ce simţea nevoia să se ducă imediat în living, să închidă televizorul şi să-şi lase halatul să cadă pe podea? De ce considera că trebuie să se arunce în braţele lui, fără să se gândească la consecinţe?

Sandy închise ochii, amintindu-şi felul în care o sărutase McCade. Dumnezeule, dorea s-o sărute aşa de nenumărate ori.

Oare o noapte cu el îşi merita preţul? Dar viaţa fără el ar fi de nesuportat. Dacă făceau dragoste, probabil că el va pleca şi nu se va mai întoarce niciodată.

Dar îl dorea atât de mult! Şi îl iubea!

Deschise uşa băii şi intră încet în living.

McCade se uită la ea şi închise sonorul televizorului.

— Te duci la culcare?

— Da, spuse ea, plecând. Nu putea face asta. Nu-l putea seduce. Noapte bună, McCade.

— Noapte bună, Kirk. Vocea lui blândă o urmă pe hol până în dormitor.

Era o proastă. Dar nu voia să strice prietenia dintre ei, de asta se temea cel mai mult. Nu, îi era frică de faptul că va face primul pas şi el o va respinge.

McCade se afla în baie când auzi soneria de la intrare. Îşi înfăşură prosopul în jurul taliei şi ieşi pe hol. Uşa lui Sandy de la dormitor era bine închisă şi n-o auzi mişcându-se toată dimineaţa.

Soneria se auzi din nou.

McCade ajunse la uşă şi o deschise.

James Vandenberg.

McCade era la fel de surprins să-l vadă cum era şi el.

— Îmi pare rău, zise Vandenberg. Presupun că trebuia să sun înainte.

Era clar că nu se aştepta să-l găsească acolo pe McCade. mai ales purtând doar un prosop în jurul şoldurilor.

— Cred că da, spuse McCade. Sandy. *Cassandra* e tot în pat. Aceste cuvinte dădeau de înţeles faptul că el fusese acolo cu ea. Dacă asta dorea James Vandenberg să ştie, ei

bine, el nu se va obosi să-i creeze altă impresie.

James făcea tot posibilul să rămână calm, dar buzele îi erau rigide.

— Când Cassandra mi-a spus că sunteţi numai prieteni foarte buni, i-am spus că nu cred că tu eşti prea convins de acest lucru.

— Deştept bărbat. Trebuie să recunosc; ai făcut Harward-ul, nu-i aşa?

— Adevărat, spuse Vandenberg. Şi presupun că tu eşti opusul acelor snobi. Ştiu că această calificare şi faptul că aparţin clasei privilegiate te face să mă dispreţuieşti în mod automat.

— Nu fac nimic automat, spuse McCade rezemându-se de tocul uşii. Dacă ar fi aşa, nu am sta de vorbă în acest moment. Ţi-aş fi tras un şut care te-ar fi făcut să ajungi direct la maşina ta.

În ochii lui James apăru o strălucire când îi întoarse privirea.

— E un tratament special?

— Ai fost la Harward. McCade zâmbi cu subînţeles. Sunt sigur că poţi da acestor cuvinte o interpretare intelectuală.

Ochii lui James se opriră pe tatuajul cu dragon ce decora umărul drept al lui McCade.

— Ai nevoie de pericol şi violenţă în viaţa ta, nu-i aşa, McCade? întrebă el. În aparenţă, ai trecut de mult peste aceste lucruri şi ai devenit serios. Dar firea ta interioară nu se poate schimba, nu-i aşa?

Îndreptându-se, McCade râse, dar fără veselie şi privindu-l cu ochi de gheaţă.

— Nu ştii absolut nimic despre mine, Vandenberg, numai.

— Din contră, îl întrerupse James. Simon Harcourt are o echipă pentru securitate care a investigat toţi angajaţii Cassandrei Kirk. Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre tine, McCade. Ştiu că nu ai terminat liceul.

— Am trecut testul de echivalenţă.

— Nu înainte de a falsifica rezultatele din liceu

pentru a intra la colegiu.

— Bine. McCade avea chef să ţipe şi de aceea încercă să-şi reducă volumul vocii. Sunt un criminal pentru că am dorit să mă calific.

— Ai fost la închisoare de două ori.

— O dată pentru că am făcut parte dintr-un grup care demonstra fără aprobare. Poliţia n-a ţinut cont pe cine arestează şi am ajuns în duba lor.

— Ai fost arestat şi pentru că ai furat o maşină a poliţiei.

— Am *împrumutat-o*, spuse el calm. Trebuia să adun materialele de la birou într-un timp foarte scurt pentru a fi difuzate la ştirile de seară. N-am putut găsi un taxi. N-am avut de ales.

— Asta ţi-a completat cazierul şi ai primit nouăzeci de zile de închisoare.

— Mi-a adus şi un premiu Emmy.

— Poate, dar nu vei primi niciun premiu pentru felul în care te porţi cu femeile.

Ochii lui McCade se îngustară.

— Harcourt mi-a investigat şi viaţa *personală*?

— Cea mai lungă relaţie pe care ai avut-o vreodată a fost cu Chardou Blakely, spuse Vandenberg. Ai fost cu ea timp de cinci luni şi şaptesprezece zile. Singurul motiv pentru care a durat atât de mult a fost că ai lipsit din ţară trei din aceste luni.

— Nu pot să *cred*.

— În ultimii zece ani, cea mai lungă perioadă când te-ai aflat într-un singur loc a fost de şase luni şi asta pentru că ai făcut un documentar în Alaska.

— În concluzie, îmi place să călătoresc, spuse McCade. Şi ce-i cu asta?

— Şi va trebui să aştept, zise el. Mai devreme sau mai târziu vei dispărea din viaţa Cassandrei. Pariez că se va întâmpla curând.

McCade se luptă să-şi păstreze controlul.

— Mai doreşti ceva?

Vandenberg îi întinse câteva casete video.

— Voiam să las aceste casete şi mi-a fost mai uşor să ajung până aici decât să fac lungul drum până la biroul Cassandrei.

— Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o. McCade încercă să-şi păstreze vocea calmă.

Spre surprinderea lui, Vandenberg râse.

— Ştiu, spuse el. E o scuză proastă. Ai dreptate. De fapt, voiam s-o văd pe Cassandra. Dar ştiai asta. îi dădu casetele. Vrei să i le dai tu?

— Da. McCade luă casetele video.

— Spune-i Cassandrei că aştept să mă sune când e gata să-mi accepte invitaţia la cină. Când văzu privirea lui întunecată, James râse din nou. Nu te deranja. îi voi spune chiar eu.

McCade rezistă tentaţiei de a-i trânti uşa în nas. În loc de asta, o închise încet şi puse casetele pe măsuţa din holul de la intrare. Uşa de la dormitorul lui Sandy era tot închisă şi el stătu în faţa ei, privind-o mult timp.

Se simţea vinovat.

Acest sentiment îl făcea să se sufoce. De ce nu-i spusese lui Vandenberg că el şi Sandy erau doar prieteni? De ce nu-i spusese adevărul?

Deoarece lui nu-i plăcea adevărul. Dorea să fie iubitul lui Sandy, nu numai prietenul ei. La naiba, dorea să fie soţul ei. Şi acum, în ochii lui Vandenberg, măcar, era mult mai aproape de ceea ce îşi dorea.

Dar Sandy îl plăcea pe James. Sandy îl dorea pe James. McCade promisese că o va ajuta şi acum făcea lucrurile pe dos.

Avea sentimentul ciudat că James avusese dreptate când spusese că nu era destul de bun pentru Sandy. Sigur, părea un bărbat demn şi foarte bine intenţionat. atâta timp cât purta o cămaşă cu mâneci destul de lungi pentru a-i ascunde tatuajul. Dar în interior, era aceeaşi persoană. Banii nu-l schimbaseră, nici în rău, dar nici în bine.

Capitolul *1*

— Mă duc la culcare. Sandy stătea în uşa livingului. McCade se afla pe canapea, citind o revistă.

Abia îşi ridică privirea spre ea.

— Bine.

— Noapte bună.

Dădu din cap, fără să-şi ia ochii de la revistă.

Sandy se lungi în pat, extrem de obosită, dar incapabilă să adoarmă. Privea când lumina care strălucea pe sub uşa dormitorului şi venea din cealaltă cameră, când ceasul de lângă pat.

Trecu o jumătate de oră. Apoi alta. Şi alta.

La unu şi cincizeci de minute, lumina se stinse, dar încă îi putea auzi mişcările prin hol. îi auzi paşii uşori oprindu-se chiar în faţa uşii ei şi îşi ţinu respiraţia.

În timp ce privea, uşa se deschise de perete.

Sări în sus.

— McCade?

El făcu un pas înapoi.

— Ai fost aproape să mă sperii de moarte!

— Eu te-am speriat? Tu eşti cel care te-ai furişat în camera mea!

— Credeam că dormi, zise el. Îmi căutam cheile.

— Cheile? Sandy se întinse şi aprinse veioza de pe noptieră.

— Ieri mi-am schimbat hainele aici şi cred că am lăsat cheile pe undeva.

McCade purta geaca de motociclist şi pantalonii de piele care se mulau perfect pe picioarele lui lungi şi-l făceau incredibil de sexy. Dar noaptea era caldă. erau cel puţin douăzeci şi nouă de grade. Dacă purta acei pantaloni, însemna că avea de gând să conducă într-o viteză foarte mare.

— Unde te duci? întrebă ea, încercând să pară indiferentă.

— Am nevoie de o plimbare, îi spuse el.

Nevoie. Inima lui Sandy se opri când coborî din pat pentru a-l ajuta la căutarea cheilor. Aşa se liniştea McCade când i se trezeau dorinţele. Va pleca pe motocicletă în mijlocul nopţii, va alerga pe străzi, va simţi vântul în faţă şi în păr. La început, această iluzie de libertate totală era de-

ajuns pentru a-l face să se simtă bine, dar uneori călătoriile în noapte deveneau foarte lungi. Într-o zi, se va trezi că împachetează, gata de plecare. Şi atunci, la fel de repede cum apăruse, McCade va dispărea.

Erau pe toaletă, un inel de metal de care erau prinse patru chei.

— Le-am găsit.

McCade o privi cum stă în faţa lui, cu cheile în mână. Purta unul din lucrurile acelea extrem de mici din bumbac alb, cărora li se spune pijama şi pe care ea le adora. Avea o înfăţişare dulce şi atrăgătoare. În lumina slabă, pijamaua micuţă părea transparentă. Cu părul auriu buclat care-i înconjura faţa şi-i cădea pe spate, arăta dureros de sexy.

— Nu poţi să dormi? o întrebă el în şoaptă.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptându-i răspunsul. Roagă-mă să rămân, se gândi el. Dacă ar fi făcut asta, numai pentru a-i spune să-i ţină companie, i-ar spune că o iubeşte şi poate.

— Am multe pe cap, spuse ea. Mă tot gândesc că multe lucruri pot merge rău în weekendul la Grand Canyon.

Te rog spune-mi să rămân. Ochii lor se întâlniră şi se întâmplă un lucru ciudat, din care cauză Sandy îşi întoarse privirea.

Îi dădu cheile.

— Ai grijă. Sunt mereu îngrijorată când conduci noaptea.

Era clar că n-avea de gând să-i ceară să rămână. Îşi ascunse dezamăgirea.

— Nu trebuie să mă duc.

Îl privi consternată.

— Dacă vrei să rămân, zise el încet, voi rămâne.

— Nu. Ai *nevoie* să te duci, îţi aminteşti? Scutură din cap. Du-te la plimbare, vei avea nevoie de toată energia în weekend. Şi am nevoie de *tine* şi de camera ta, trebuie să funcţionaţi sută la sută.

Dar el n-avea nevoie să se ducă. Nu mai avea. Avea nevoie să rămână. Avea nevoie să-i vorbească. Avea nevoie

să facă dragoste cu ea.

Sandy se trânti în pat.

— Noapte bună, McCade.

*

* * *

Telefonul începu să sune. Era patru şi un sfert dimineaţa şi telefonul suna. Sandy îl căută prin întuneric.

— Alo?

— Hei! Era McCade. Sandy, iubito, tot nu dormi?

Era McCade şi se simţea clar că băuse prea mult.

— Acum nu. Aprinse lumina. Unde eşti?

— Unde dracu' sunt? îl auzi întrebând pe cineva. Putea auzi zgomotele dintr-un bar, acompaniate de sunetele muzicii country şi cel inconfundabil al bilelor de biliard. La colţul străzilor Van Buren şi Vine, repetă el ca să se audă mai bine. Sunt într-un băruleţ minunat, numit Cactus Ranch. Ce naiba e o fermă cactus?

Sandy auzi o altă voce la celălalt capăt al firului, dar nu înţelese cuvintele. Orice spusese acel bărbat, îl făcuse pe McCade să râdă.

— Taci, Peter, îl auzi ea spunând. *Amicul* meu Peter, barmanul, mi-a luat blestematele de chei, îi zise el. Nu mă lasă să conduc până acasă şi localul se închide peste o oră. N-am destui bani pentru un taxi şi Peter nu vrea să-i plătesc cu cărţi de credit. Mi-a spus că aici nu primesc plastic. Am nevoie disperată de tine, iubito. Vino şi salvează-mă.

Iubito? Era a doua oară când îi spunea astfel.

— Lasă-mă să mă îmbrac şi.

— Dar îmi place ceea ce porţi acum, spuse McCade în şoaptă. E foarte sexy. Ştii că atunci când stăteai în lumina lămpii materialul devenise transparent?

Dumnezeule, nu, nu ştia asta. Reuşi să-şi păstreze vocea calmă în timp ce îmbrăca o pereche de blugi.

— Voi veni imediat.

— Hei, Sandy? Nu-i spune lui Peter, dar are dreptate. Sunt cam ameţit.

— Cam, îl aprobă ea.

*

* * *

Strada Van Buren era foarte cunoscută în Phoenix pentru grădinile ei. Lângă aeroport se aflau multe moteluri ieftine, cu firme luminoase şi restaurante fast-food. Strada era pustie la această oră şi Sandy nu era sigură de ce devenise dintr-odată îngrijorată.

Cactus Ranch avea în faţă câteva locuri de parcare destul de murdare. Un bec mic lumina intrarea clădirii mici, urâte. Un rând de motociclete se afla chiar lângă uşă. În afară de acestea, în parcare se afla numai o singură maşină.

Parcă foarte aproape de intrare.

Intenţionase să-şi vâre pijamaua în blugi şi să-şi pună jacheta albastră deasupra înainte ca McCade să poată vedea din nou prin materialul subţire. După asta, se văzu obligată să se schimbe în întregime şi acum purta o bluză de bumbac groasă, băgată în pantaloni. Dacă avea noroc, va intra fără s-o observe nimeni, îl va lua pe McCade şi vor pleca spre casă.

Uşa se deschise cu un scârţâit şi ea ezită înainte de-a păşi în sala plină de fum de ţigară şi muzica urlând cu putere.

În bar se aflau aproape cincisprezece persoane, dar majoritatea erau voluminoase – chiar şi femeile – şi îmbrăcate în costume de piele.

Sandy îl văzu pe McCade care stătea la bar, vorbind cu barmanul – un bărbat cu aspect prietenos, arătând ca un american normal.

Trecu printre bărbaţii care o priveau cu interes şi femeile cu priviri ostile, ajungând cu greu la bar.

— McCade.

Acesta se rezemă de bar, se întoarse s-o privească şi căzu pe podea. Dar privind-o de jos, zâmbi ca şi cum nu simţea nicio durere.

— Hei, Sandy! Ce dracu’ cauţi aici?

— Tu m-ai sunat. Bătu din picior în faţa lui. Ca să vin să te duc acasă!

— Tu trebuie să fii Sandy. Eu sunt Peter, zise barmanul zâmbind şi întinzându-i mâna. O scutură uşor. Eşti la fel de frumos cum a spus McCade. Căută în bar cheile lui McCade şi i le întinse. Toţi au auzit extrem de multe despre tine în această seară.

McCade se chinuia să se ridice în picioare.

— *Eu* te-am sunat? mormăi el. Când te-am sunat? îşi mişcă picioarele înainte. La dracu', n-are importanţă. Acum eşti aici, iubito, şi doar asta contează. Vrei să dansăm?

Era uimitor. Chiar şi căzut pe podea din cauza băuturii, McCade reuşea să fie cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse. Părul lui era în dezordine, avea nevoie de un bărbierit şi abia se ţinea pe picioare, dar zâmbetul îi era fermecător şi ochii imposibil de albaştri.

Foarte, *foarte albaştri*. *Se apropie*. Primul pas – invadarea spaţiului personal…

— Haide, iubito, să dansăm!

Sandy îşi încrucişă braţele şi făcu un pas înapoi.

— McCade! Am coborât din frumosul meu pat cald ca să vin aici şi să te duc acasă. Presupunând că voi mai ajunge în pat, n-au mai rămas decât trei ore până când va trebui să merg la serviciu. Aşadar, n-am de gând să dansez.

— Mersi! Priveşte limbajul trupului ei, îi spuse McCade lui Peter. E făcută pentru mine sau nu?

— Du-te acasă, zise Peter blând. Voi avea eu grijă de motocicleta ta. Poţi veni s-o iei mâine, bine?

McCade se întoarse spre Sandy.

— Şase femei. Se uită din nou spre Peter. Şase femei *diferite*?

— Aşa e.

— Şase femei *diferite* încearcă să meargă cu mine acasă în această noapte, spuse el. Dar nu vreau să merg cu ele.

Sandy îl privi uimită, fără să se amuze.

— De ce-mi spui asta, McCade? îl întrebă ea. Aşadar, ai vrea să-ţi dau şi o medalie sau altceva?

— Ştii ce le-am spus? McCade se întoarse spre Peter.

Ce naiba le-am spus, Peter?

Peter zâmbi.

— Le-ai spus că nu există decât o singură femeie în lume cu care ai vrea să mergi acasă. Şi că numele ei e Sandy Kirk. Atunci, te-au lăsat în pace.

Privi uimită expresia lui McCade. Nu spusese că vrea să meargă acasă cu cineva în sensul în care o spuneau toţi oamenii, parafrazase, poate.

Sandy scuturǎ din cap. Ce făcea, analiza vorbele lui McCade? Era atât de beat încât striga asta în gura mare. Nici nu-şi amintea că sunase, cu atât mai puţin ce le spusese celor şase femei care încercaseră să-l agaţe. *Şase* femei.

— Te rog, McCade, hai să mergem. Sandy îl scuturǎ cu blândeţe.

— La revedere, Peter, spuse McCade peste umăr.

— La revedere, McCade. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sandy. Barmanul zâmbi liniştit şi se întoarse la spălatul paharelor.

Cerul începuse să se lumineze spre răsărit când Sandy îl ajută pe McCade să se aşeze pe scaunul pasagerului. Trebuia să-i ridice picioarele ca să urce ghetele lui masive de cowboy în micul spaţiu al maşinii. Dumnezeule, ce mare era! în cele din urmă, reuşi să-l aşeze pe scaun, îi scoase degetele din părul ei, închise uşa şi ocoli maşina pentru a se aşeza la volan.

O luă spre nord, conducând în linişte o bună bucată de drum, înainte ca McCade să se întoarcă brusc spre ea.

— Opreşte maşina.

Nu era nicio altă maşină pe stradă şi ea se îndreptă spre bordură şi opri în parcarea unui oficiu poştal. Scoase cheile din contact şi privi parcarea goală.

— Ce s-a întâmplat? Se întoarse spre el. Te simţi rău?

McCade o sărută.

Avea un gust amestecat de whisky, bere, fum de ţigară şi mirosul lui natural. Dumnezeule, începuse deja să recunoască gustul sărutului lui! Gura lui era fierbinte şi buzele moi, iar ea dorea ca el s-o sărute din nou, dar se

trase înapoi. Era beat. Într-un fel, faptul că-l săruta îl încuraja.

— McCade, opreşte-te.

Îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Nu vreau să mă opresc. Sărută-mă, Cassandra, te rog.

O privea fix, cu ochii strălucind ferbil. Cât de beat era? Stând acolo aşa, privind-o în felul în care-o făcea, nu părea la fel de beat ca atunci când îl cărase prin parcarea de la Cactus Ranch.

După care zâmbi prosteşte, ca un copil supărat că nu i se dădea ceea ce dorea.

— Te rog! zise el din nou.

O trase lângă el, din ce în ce mai aproape, şi mai aproape, iar Sandy nu-i putu rezista. Când gura lui o acoperi pe-a ei, închise ochii agăţându-se de el, lăsându-l să-i trezească pasiunea şi atingându-i uşor limba. îl auzi pe McCade gemând şi simţi cum mâinile lui încearcă s-o aducă şi mai aproape de el. Dar amândoi aveau puse centurile de siguranţă şi el râse printre sărutări.

Mâinile lui erau peste tot. În părul ei, îi atingeau faţa, buzele, se plimbau pe picioarele ei, pe coapse, pe talie şi apoi mai sus, în timp ce-o săruta din nou şi din nou. Sandy gemu când mâinile lui îi atinseră sânii, mângâindu-i blând şi simţindu-le forma trezită la viaţă prin sutien.

— Dumnezeule, te doresc, spuse McCade gâfâind. Trase de bluza ei încercând s-o scoată din blugi şi să-i descheie nasturii. Am nevoie de tine, iubito, te rog.

Trase prea tare şi nasturii zburară prin maşină. Bluza ei era acum deschisă, arătând sutienul delicat şi pielea moale a sânilor. O atinse plimbându-şi degetele pe linia sutienului, prinzându-i în palme sânii micuţi în timp ce o privea în ochi.

— Te iubesc, şopti el. Cassandra, te iubesc. Mărită-te cu mine.

O sărută pe gât şi pe sâni până când Sandy simţi cum valurile de dezamăgire o trezesc la realitate. McCade pierduse simţul realităţii. Ştia că e beat, atunci de ce-l

lăsase s-o sărute? Simţi cum lacrimile îi îneacă ochii. Era propria ei prostie. El implicase prea mult în rolul iubitului şi era prins în jocul pe care-l făceau în beneficiul lui James Vandenberg. Lacrimile începură să-i curgă din ce în ce mai repede pe obraji. În ceea ce priveşte *căsătoria*, el era confuz la acest capitol. Nu trebuia s-o ceară în căsătorie decât de sâmbătă într-o săptămână, ori el şi Frank nu vor câştiga pariul.

Îl îndepărtă de ea şi îşi strânse bluza la piept cu amândouă mâinile.

El o privi surprins şi încurcat, până când văzu lacrimile care-i curgeau pe faţă.

— Oh, ai milă, Doamne, te-am făcut să plângi, zise el supărat. Sandy, ce-am făcut? Te-am rănit?

Dori s-o ia în braţe, dar ea se îndepărtă.

— Nu mă atinge, McCade, zise ea tăios. Nu vreau să mă atingi!

— De ce?

Sandy porni maşina şi ieşi repede din parcare.

El puse o mână pe genunchiul ei.

— De ce? repetă el. E bine. E bine cu *adevărat*…

Îi îndepărtă mâna. Dumnezeule, era destul de greu să conducă în timp ce-şi ţinea bluza cu o mână.

— Nu, spuse ea. *Nu* e bine.

El îşi puse mâna înapoi.

— Haide.

Sandy apăsă frâna şi maşina se opri la un stop.

— Nu! spuse ea. McCade, am spus *nu*!

Acum el avea lacrimi în ochi. Bietul, visătorul, ameţitul McCade. Chiar nu înţelesese. Alcoolul îl trimisese într-o lume care era numai cea de moment şi care n-avea viitor. În această clipă, nu avea nici trecut, nici viitor de care să se întrijoreze. În acest moment doar asta conta şi pentru scurt timp McCade fusese respins în culmea pasiunii de unica femeie pe care o iubea. Numele ei era Sandy, nu că asta conta prea mult pentru el în condiţiile date.

McCade era beat, dar Sandy nu. Ea ştia mai bine şi

vedea lucrurile mult mai clar acum. Da, sigur, îl dorea, dar voia ca şi el s-o dorească. Voia s-o dorească aşa, ca *Sandy*, nu ca pe orice femeie care era liberă. Dorea s-o iubească, nu să fie prins de rolul pe care-l juca. Şi, la naiba, dacă vor face dragoste va dori ca el să-şi amintească acest lucru toată viaţa.

El se întoarse, incapabil să-şi oprească lacrimile, ca şi cum alcoolul din creierul lui îi controla toate emoţiile.

Sandy îşi şterse ochii, îşi strânse bluza şi puse maşina în mişcare.

— McCade.

El nu se întoarse, parcă n-o auzise.

— Dacă tot. Îşi umezi nervoasă buzele şi continuă. Dacă tot vrei să mai faci dragoste cu mine şi când vei fi treaz, îi spuse ea liniştită, anunţă-mă, bine?

Atunci o privi, după care îşi acoperi ochii cu palmele.

— Sunt foarte beat, nu-i aşa?

— Şi încă cum! surâse blând. Şi pariul meu e că nu-ţi vei aduce aminte nimic din ce-ai făcut.

— Poate, spuse el. Dar e un lucru pe care nu-l voi uita niciodată. N-are importanţă cât de beat sunt.

Sandy parcă maşina în faţa blocului.

— Care, McCade?

Se întoarse pentru a-l privi şi el îi zâmbi, dar era un zâmbet nesigur, făcându-l mai tânăr şi mai vulnerabil.

— Cât de mult te iubesc.

Simţi cum lacrimile îi invadează din nou ochii.

— Eşti drăguţ, McCade. Într-un fel, reuşi să-şi păstreze vocea calmă.

— Mă crezi, nu-i aşa? Părea neliniştit.

— Sigur, minţi ea. Sigur, McCade.

Capitolul 8

În timp ce stătea sub duş, McCade simţi cum durerea i se răspândea în tot corpul. Se mişca greu şi nu era sigur că umerii lui mai puteau să-i susţină capul.

Când începu să se şteargă încercă să-şi amintească exact ce se întâmplase noaptea trecută. Îşi reaminti că plecase cu motocicleta şi mersese cu cea mai mare viteză.

O luase pe şosea şi ajunsese la unul din drumurile naţionale. O luase pe şoseaua care mergea spre nord şi apoi se întorsese până la aeroport într-un timp record. Apoi nimerise pe strada Van Buren şi căutase un bar care mai era deschis la acea oră târzie. Într-un târziu, găsise unul şi nu era sigur unde se afla.

Nu-şi mai amintea nimic! Totul era obscur. Cum naiba ajunsese din nou acasă? N-avea nici cea mai vagă idee.

Îşi înfăşură prosopul în jurul taliei şi se îndreptă spre living. Sandy îi lăsase un halat curat, frumos împăturit, pe măsuţa de cafea.

Sandy?

Oftă amintindu-şi de ea, cum stătea pe scaunul şoferului cu capul pe spate, cu buzele umede şi debusolată de sălbăticia sărutărilor lui, ochii ei cu gene mari fiind plini de dorinţă. Şi, Doamne, bluza ei era desfăcută arătându-i sânii minunaţi, acoperiţi numai de un mic sutien alb din dantelă.

Camera începu să se învârtească şi McCade se trânti pe canapea.

Ce dracu' se întâmplase noaptea trecută?

Închise ochii şi îşi impuse să-şi amintească. Nimic. Era sigur că şi-ar fi amintit dacă ar fi făcut dragoste, nu-i aşa?

McCade ridică receptorul telefonului. Formă numărul de la biroul lui Sandy, după care închise.

La naiba, ce-ar fi putut să-i spună? Hei, ce mai faci, iubito? Ah, apropo, am făcut-o azi-noapte?

Respiră adânc şi se strădui să devină calm şi să se gândească. Dacă ar fi făcut dragoste şi-ar fi amintit. Era îndrăgostit cu disperare de această femeie. Când va face dragoste cu ea va avea loc un eveniment cu semnificaţii incredibile. Şi-ar fi amintit acest lucru, indiferent cât de beat era.

În afară de asta, dacă ar fi făcut dragoste s-ar fi trezit în patul lui Sandy, nu-i aşa?

Ridică din nou receptorul, de această dată pentru a chema un taxi. Apoi se îmbrăcă.

Drumul până la biroul lui Sandy nu va dura prea mult şi îşi aplecă uşor capul, închise ochii şi încercă să-şi limpezească mintea, sperând să umple golurile din memorie. Îşi aminti că acolo era un barman, da, un tip foarte prietenos al cărui nume era. Peter? Deştept tip, se gândi el, amintindu-şi că Peter îi luase cheile. Drace, dacă ar fi încercat să meargă pe motocicletă noaptea trecută, probabil că acum n-ar mai fi fost în viaţă. Mai mult decât atât, dacă ar mai fi existat un pasager poate ar fi fost mort şi acela.

De ce băuse fără măsură? Erau ani de zile de când nu mai făcuse o asemenea prostie. Dar avusese nevoie. McCade deschise ochii. Lucrurile de care avea nevoie acum erau foarte diferite de cele pe care le dorea în trecut. Nu simţise nimic când condusese motocicleta cu viteza vântului noaptea trecută. În loc de sentimentul de eliberare pe care i-l dădeau viteza şi asfaltul de sub roţile motocicletei, dorea să fie cu Sandy. Dorea să se afle în patul ei. Şi nu numai pentru sex, deoarece s-ar fi simţit vinovat pentru asta. Dorea s-o îmbrăţişeze, să fie cu ea, s-o iubească. Voia să-i spună că este proprietara inimii lui.

Pentru prima dată în viaţă dorea să rămână undeva. Dorea să rămână cu Sandy. Pentru totdeauna. Avea *nevoie* să rămână.

Şi faptul că ea s-ar putea să nu-l dorească îl făcea să înnebunească. îl speria de moarte.

Aşadar, noaptea trecută băuse pentru a-şi alunga frica. Se ameţise şi tot ce putuse să facă fusese s-o trezească, s-o dea jos din pat pentru a-i spune că-i pare rău, dar nu poate ajunge singur acasă.

Perfect.

Trebuia să plece la Grand Canyon în această seară. Ştia că ziua lui Sandy era plină de întâlniri importante, telefoane şi pregătiri care trebuia terminate până la plecarea din oraş.

Aşadar, ce să facă? Era sigur că ea nu dormise decât câteva ore. Da, numai el era de vină.

Taxiul opri în faţa clădirii firmei lui Sandy şi el plăti

şoferului, după care ieşi încet din maşină, atent la capul pe care nu-l simţea prea stabil pe umeri.

Ajuns în clădire, recepţionera îi zâmbi şi el înclină încet capul, după care porni spre coridorul lung ce ducea la biroul lui Sandy. Uşa ei era închisă şi Laura se afla în anticameră, la biroul ei, părând mai mult un bodyguard decât o secretară.

— E ocupată? întrebă McCade.

Laura se holbă la el.

— Glumeşti? întrebă ea. Abia acum am reuşit să mă aşez pe scaun de când am început programul. Una dintre camere n-a fost bine aşezată în suportul ei şi obiectivele s-au spart. Parcă au înnebunit cu toţii încercând să găsească alta care s-o înlocuiască la timp şi care să ajungă aici înainte ca echipamentul să plece spre nord la ora cincisprezece. Aşadar, da, e ocupată. Dar e singură, dacă asta vrei să ştii.

McCade privi interfonul.

— Vrei să să-i spui că sunt aici? Spune-i că aş vrea s-o văd. dacă are timp.

Laura îl privi mirată.

— V-aţi certat? De obicei intrai direct pe uşă.

— Spune-i doar, vrei? Mâinile lui tremurau, ca efect al băuturii pe care o băuse fără măsură, şi de aceea le vârî în buzunare. La naiba, se simţea rău. Te rog!

Laura apăsă butonul interfonului şi comunică informaţia în biroul alăturat.

Sandy nu se obosi să răspundă. Pur şi simplu deschise uşa biroului.

McCade îşi ţinu respiraţia. Arăta minunat. Purta o bluză lungă din mătase albă şi o pereche de pantaloni kaki mulaţi pe corp, care îi accentuau formele zvelte. Părul era strâns în vârful capului şi buclele îi înconjurau faţa, producând un efect devastator.

Da, arăta extraordinar, dar şi obosită. Şi el era responsabil pentru acest lucru.

Ea îi zâmbi şi îşi ridică o sprânceană în semn de curiozitate.

— De când ai nevoie de invitaţie pentru a intra în biroul meu? făcu un pas înapoi pentru ca el să poată intra.

Se întoarse cu faţa la ea după ce închise uşa în urma lui.

— Nu eram sigur că vrei să mă vezi.

Sandy se întoarse să stingă lumina după care se îndreptă spre geam pentru a închide jaluzelele. Camera deveni întunecată.

— E mai bine? întrebă ea, ducându-se spre birou.

McCade se aşeză cu grijă într-unul din scaune şi îşi scoase ochelarii de soare.

— Da. Mulţumesc. Respiră adânc. Voiam să-mi cer scuze, spuse el, şi ochii ei se ridicară spre ai lui fixându-l, pentru ca apoi să privească în altă parte.

Faţa lui era palidă şi Sandy observă că se mişca buimăcit. Arăta ca naiba şi se simţea probabil de zece ori mai rău decât atunci când se ridicase din pat pentru a veni s-o vadă. Cât de multe îşi amintea? Propriile ei cuvinte îi răsunară în minte. *Dacă mai vrei să faci dragoste cu mine şi când vei fi treaz, anunţă-mă*.

Privi în jos spre ochelarii de soare pe care-i ţinea în mână şi se jucă puţin cu ei. Apoi o privi din nou.

— Vreau să-mi cer scuze, repetă el, dar ca să-ţi spun adevărul, nu-mi amintesc exact ce am făcut şi pentru ce trebuie să-mi cer scuze.

Nu-şi amintea. Slavă Domnului! Sandy privi hârtiile de pe biroul ei şi le aşeză în ordine.

— Dacă nu-ţi aminteşti, de unde ştii că ai făcut ceva pentru care trebuie să te scuzi?

— Speram să-mi răspunzi tu la această întrebare. Mai trebuie să mă scuz pentru ceva în afara faptului că te-am trezit în toiul nopţii?

Îl privi din nou.

— Nu. Ea îi zâmbi deschis şi scutură din cap. N-ai de ce.

Dar McCade oftă, respirând greu.

— Ba da. Îmi amintesc. Te-am făcut să plângi, nu?

Zâmbetul ei era mai mult decât o confirmare.

— Asta am făcut. Oftă din nou.

— Era târziu, spuse Sandy. Şi eram obosită.

— Ce-am spus? întrebă el, supărat. Oh, drace, ce-am făcut?

— Am avut o conversaţie asemănătoare azi-noapte. Uită de ea, bine?

— Sandy, îmi pare rău, zise el apropiindu-se. Orice aş fi făcut, te-a supărat, şi îmi pare rău.

— Scuzele nu sunt necesare, dar sunt acceptate, bine? zise ea şi deschise sertarul birouuli şi căută cheile maşinii. I le întinse. Ia un băiat şi du-te să-ţi iei motocicleta. Se află la un local numit Cactus Ranch, aflat la intersecţia străzii Van Buren cu Vine. Cred că Frank se află în camera de montaj. Dacă nu, Tom sau Ed sunt pe undeva pe aici. Unul dintre ei îmi poate aduce maşina înapoi.

McCade luă cheile.

— Mulţumesc.

— Crezi că reuşeşti să-ţi opreşti tremurul mâinilor până la ora cinci după-amiază? întrebă ea.

— La naiba, credeam că am reuşit să ascund bine acest lucru.

Ea râse.

— Fii serios, McCade. Harcourt are de gând să zboare deasupra canionului. James merge cu el şi m-au invitat şi pe mine împreună cu un cameraman. E o ocazie minunată.

— Ai de gând să zbori? McCade era uimit şi avea de ce. Ea nu zbura de obicei decât în avioane mari ale companiilor aeriene şi nu în mici avioane particulare.

— Vom vedea un peisaj minunat de sus, spuse ea, încercând parcă să se convingă. Contam pe tine că vei fi acolo pentru a-mi susţine moralul, dar dacă nu poţi ţine camera nemişcată.

— Voi fi bine.

— Îl pot ruga pe O’Reilly să facă asta.

— Voi fi bine.

Se auzi clicul interfonului şi vocea Laurei spuse:

— James Vandenberg a venit pentru a revedea cele mai importante înregistrări.

Sandy apăsă butonul.

— Spune-i că-l voi primi în camera de proiecţie.

— Se pare că trebuie să plec. Se ridică şi puse cheile maşinii ei în buzunar. Îţi mulţumesc că ai venit să mă iei noaptea trecută.

— Eu sunt mulţumită că ţi-ai dat seama că eşti prea beat pentru a conduce.

McCade scutură din cap.

— Mi-e teamă să nu ai prea mare încredere în mine. Barmanului trebuie să-i mulţumeşti.

— Atunci mulţumeşte-i tu din partea mea. Sandy se îndreptă spre uşă şi puse mâna pe clanţă, dar el ajunse mai repede şi o ţinu închisă cu o mână.

— Ar trebui să te sărut în semn de rămas bun, zise el.

Inima lui Sandy bătea de trei ori mai repede.

— Suntem singuri, McCade. Care-i scopul?

Îi atinse uşor faţa.

— Nu arăţi ca o femeie care a fost sărutată. Vandenberg va observa asta.

— E o prostie, zise ea cu jumătate de gură, dar nu se mişcă, nu reuşi să se mişte până când buzele lui nu le întâlniră pe ale ei.

Era un sărut dulce, blând şi catifelat, dar însoţit de acelaşi foc al pasiunii care ardea cu putere între ei de noaptea trecută. Sandy îşi aminti felul în care o mângâiase McCade şi atingerea uşoară a mâinii lui pe sânii ei.

El se îndepărtă.

— Acum poţi pleca. Era mulţumit. Acum arăţi ca o femeie sărutată.

Sandy deschise uşa.

— Plecăm spre aeroport la şaisprezece treizeci, zise ea tăios, ca să-şi ascundă timiditatea. împachetează destule haine, pentru că vom rămâne acolo destul timp. Nu întârzia.

McCade o urmă în tăcere până în hol.

Ea îşi zări imaginea în oglinda mare de lângă lifturi şi

se opri o clipă. McCade avea dreptate. Arăta ca şi cum fusese sărutată. Ochii îi erau strălucitori, figura îmbujorată, obrajii la fel, şi buzele.

Dacă un singur sărut o făcea să arate în felul acesta, cum arăta oare noaptea trecută, după cele două sărutări sălbatice care avuseseră loc în maşina ei? Bine că el nu-şi amintea, pentru că dacă şi-ar fi amintit ar fi realizat cu siguranţă că este îndrăgostită de el.

Luându-şi privirea de la oglindă, se grăbi să ajungă în camera de proiecţie.

*

* * *

Când McCade se opri la lumina roşie a unui stop, ceva strălucitor de pe podeaua maşinii îi atrase atenţia. Încă un nsture. al treilea pe care-l găsise de când intrase în maşina lui Sandy.

— Ce-ai găsit? îl chestionă Frank, în timp ce McCade îl ferea de privirea lui ţinându-l între degete.

— Nimic. îl aruncă în scrumieră, lângă ceilalţi.

Acum îi reveni memoria şi amintirile îl loviră ca un baros. Erau fragmentate în piese mici ca ale unui jos de puzzle, dar era destul pentru a completa golurile. Sandy. El. Stând în această maşină. Pasiunea crescând în trupurile lor. Dorinţa explodând în interiorul lui în timp ce o săruta. Nasturii bluzei ei care zburau când el încercase s-o deschidă cu sălbăticie.

— Dumnezeule, murmură el apucând cu putere volanul.

— E verde, zise Frank.

McCade abia reuşi să pună maşina în mişcare şi să conducă prin intersecţie. Ce făcuse? Şi de ce Sandy nu spusese nimic?

*

* * *

Sandy stătea pe un scaun în formă de scoică şi urmărea pentru a nu ştiu câta oară pământul minuscul de sub ei.

— Ce spuneai, îi şopti McCade la ureche, că vei filma

nişte imagini extraordinare ale Arizonei de la această altitudine? Aş putea să zbor de aici şi.

— Nu! spuse ea înainte să-şi dea seama că glumeşte.

— Atunci voi filma câte ceva. îi surâse şi ridică încet camera de la podea.

Harcourt vorbea la radio cu turnul de control al aeroportului de lângă canion şi James se afla pe locul de lângă pilot, citindu-i corespondenţa.

McCade o înconjură cu braţele pe Sandy trăgând-o mai aproape.

— Cum te simţi? o întrebă el în şoaptă.

Sandy putea vedea îngrijorarea din ochii lui şi acest lucru o făcu să zâmbească. Era tremurat, dar era un zâmbet.

— Minunat, minţi ea. Ridicarea în aer fusese cea mai grea încercare. Deoarece McCade nu avusese pe cine să ţină de mână şi nu putuse să-l strângă de degete. Dar încerca acum să se revanşeze pentru asta.

— Avionul e foarte sigur, îi şopti el la ureche. Ştii, am fi în mai mare pericol dacă am alerga cu motocicleta pe şosele şi nici nu mai vreau să mă gândesc la asta acum. Mă gândesc şi la mersul cu maşina. La naiba, mersul cu motocicleta prezintă mult mai multe riscuri decât zborul cu acest avion.

— Bine că mi-ai spus, murmură ea zâmbind chinuit. Acum voi fi moartă de spaimă ori de câte ori vei pleca pe şosele cu motocicleta.

— Întotdeauna am mare grijă când merg cu ea.

— Oamenii grijulii poartă căşti, îi aminti ea.

— E greu să arăţi frumos cu o cască pe cap.

— E şi mai greu să arăţi frumos când eşti mort.

— Ghem şi meci, constată el, strâmbându-se.

Blugii lui se mulară pe picioare când se apropie de ea şi purta unul din tricourile negre care-l caracterizau, pe sub jacheta roşie pe care Sandy o comandase pentru el dintr-un catalog. S-ar fi simţit mai confortabil în scurta de piele, dar ştia că poartă jacheta numai pentru a-i face ei plăcere.

Nu se ştie cum, de la ora la care apăruse în biroul ei, târziu în acea dimineaţă şi până la şaisprezece treizeci când venise la aeroport, McCade îşi recăpătase puterile, arăta bine şi n-ai fi bănuit că fusese beat cu o noapte în urmă.

Simon Harcourt luă o maşină spre cabana lui, lăsându-l pe James Vandenberg să-i conducă pe Sandy şi pe McCade la motel. Echipa tehnică de la Video Enterprises îi aştepta deja la restaurantul motelului unde li se rezervaseră camere.

Era aproape ora douăzeci şi Sandy era epuizată şi înfometată. McCade şi James o urmară în restaurant, unde se alăturară echipei. După ce comandară o cină rapidă, se asigură că toată lumea cunoştea programul filmărilor de a doua zi. Dacă vremea le va permite, vor merge împreună cu Simon Harcourt şi familia lui prin canion, surprinzând toate imaginile. În acest caz se vor trezi la ora şase dimineaţa.

— Şi dacă plouă? întrebă cineva.

Sandy zâmbi.

— Atunci, Frank o să vă lase să dormiţi până târziu. Dacă plouă, ne vom întâlni aici pentru masa de prânz şi vom vedea ce putem face după-amiază. poate vom filma interiorul cabanei lui Harcourt.

După ce mâncă bolul de supă şi salata pe care le comandase, echipa părăsise restaurantul, unii dintre membrii ei îndreptându-se spre camerele din cealaltă parte a parcării, alţii bând la micul bar întunecat de lângă restaurant.

McCade şi James comandaseră hamburgeri şi terminaseră de mâncat încă de când Sandy vorbea cu echipa. James se scuză că trebuie să verifice voluntarii pentru campania electorală, care veniseră să-i ajute la micile detalii de la filmări.

Sandy privi în sus şi-l văzu pe McCade studiind-o.

— Îmi faci o favoare? îl întrebă ea.

El încuviinţă.

— Du-te la recepţie şi vezi dacă ni s-au pregătit

camerele.

— Sigur.

Sandy îşi termină supa şi salata, după care semnă nota de plată. Se ridică obosită în picioare şi se pregătea să-şi pună bagajul pe umăr când reapăru McCade. îi luă geanta mare într-o mână, pe-a lui în cealaltă şi o conduse afară din restaurant şi prin parcare.

— Hei, Sandy?

— Nu, McCade, zise ea hotărâtă. Acest „Hei, Sandy" sună îngrijorător şi de obicei precede o veste proastă, iar ca să-ţi spun adevărul, sunt prea obosită ca s-o ascult. Orice-ar fi, poate aştepta până mâine dimineaţă. Privi uşile numerotate înşirate în forma de la motelului. În ce cameră voi sta eu?

— Două sute treizeci şi opt.

Asta însemna la etaj. Bine. Nu vor fi turişti care să se învârtească pe lângă camera ei zi şi noapte. Şi numărul două sute treizeci şi opt se afla chiar pe latura parcării, nu pe cea a restaurantului. Se afla chiar lângă scări. Avea nevoie de camera ei de motel, de patul frumos şi curat din ea, de perna moale din acesta şi de un somn zdravăn.

McCade mergea în spatele ei.

— *Tu* în ce cameră vei sta? îl întrebă ea peste umăr.

— Două sute treizeci şi opt.

După câţiva paşi, înţelese sensul cuvintelor lui McCade. Se opri din mers şi se întoarse spre el, privindu-l în faţă.

— Asta încercam să-ţi spun, se scuză el.

Se întoarse şi privi spre recepţia motelului, dar el scutură din cap anticipând următoarea ei mişcare.

— Am încercat deja, dar motelul e plin, nu mai au nicio cameră liberă. I-am auzit sunând şi la celălalt motel de pe şosea, dar şi acela e plin. Am încercat chiar şi la căbănuţele din parcul naţional, dar angajaţii rezervaţiei mi-au râs în nas. Dacă vrei, pot dormi în camera lui Frank sau la O'Reilly.

Ea închise ochii.

— O voi *omorî* pe Laura.

— Laura?

— Ea a făcut rezervările. Deschise ochii şi-l privi pe McCade. Chiar dacă aveam o relaţie *adevărată*, McCade, fără a fi căsătoriţi, n-ar trebui să plecăm într-o călătorie de afaceri şi să împărţim aceeaşi cameră. Nu e profesional. Pare atât de indecent.

McCade simţi greutatea bagajelor pe care le căra.

— Lasă-mă să-ţi duc geanta în cameră, după care voi încerca să-l găsesc pe Frank.

— Şi să dormi pe podea? Scutură din cap. Nu, uite, McCade, putem împărţi camera. Trebuie doar să fim discreţi. Nu e mare lucru. Nu e prea diferit de faptul că stai cu mine în acelaşi apartament, da?

Încerca să se convingă pe sine mai mult decât pe McCade. împărţirea unei camere de motel nu semăna deloc cu faptul că locuiau în acelaşi apartament. Acolo putea evada în altă cameră când sentimentele deveneau intense, când atracţia faţă de el o îndrepta spre braţele lui. Dar nu vor fi decât câteva nopţi, îşi spuse ea hotărâtă. Cu siguranţă, putea supravieţui câteva nopţi fără a se agăţa de acest bărbat. Oare putea?

În linişte, McCade o urmă pe scări până la camera lor. O privi pe Sandy cum introduce cheia în broască şi deschide uşa. Aprinse luminile când intrară.

Sandy oftă.

Un singur pat.

Camera avea un singur pat, de dimensiuni regale.

McCade intră şi închise uşa din spatele lui cu piciorul. Aruncă propria lui geantă pe podea, însă pe a ei o puse în dulap.

— Mă duc să-l caut pe Frank.

— Aşteaptă.

Energia pe care o consumase pentru a face filmarea din avion în această după-amiază îl epuizase şi arăta obosit.

— Dacă nu mă mişc am să cad din picioare, îi spuse el când ea nu mai adăugă nimic.

— Dacă nu-l găseşti pe Frank?

— Mă voi odihni într-o maşină.

— Va fi frig la noapte, spuse ea. Suntem la munte, îţi aminteşti? Respiră adânc şi lăsă aerul să iasă într-un căscat imens. E un pat mare. Şi suntem oameni în toată firea. îl putem împărţi, nu?

McCade scutură din cap.

— Nu ştiu, Sandy.

— Nu poţi dormi pe podeaua din camera lui Frank, zise ea hotărâtă. Va arăta ciudat. Toţi cred că suntem împreună. Şi sunt hotărâtă să nu te las să dormi în maşină. Poate mâine se va elibera vreo cameră.

El scutură iarăşi din cap.

— Nu se va elibera nimic în cursul weekendului.

— Poate va suna cineva şi va anula rezervarea. Se aşează pe pat şi îşi scoase ghetele aruncându-le lângă perete. Voi face un duş şi după aceea mă voi culca. Va trebui să ne trezim dis-de-dimineaţă.

Căută în geantă şi scoase una din micuţele ei pijamale din bumbac. O puse pe braţ şi începu să-şi desfacă nasturii bluzei.

Nasturi. McCade parcă vedea nasturii lui Sandy zburând prin mica ei maşină. O revăzu pe Sandy atât de frumoasă şi sexy, cu ochii plini de pasiune.

Se întoarse cu spatele la ea, simţind durerea ascuţită a dorinţei care creştea în el. Mergea pe un teritoriu nesigur de câteva săptămâni, de când bătuse la uşa ei, şi gândul că acum vor împărţi patul enorm îl făcea să-şi piardă minţile.

O dorea atât de mult!

Şi dacă amintirea bluzei ei rupte îi revenise în memorie şi nu era un simplu vis, înseamnă că îşi pierduse şi cea mai mică urmă de control. Oare ce gândea, dacă? Nu fusese un vis. Nasturii pe care-i găsise în maşină erau dovada realităţii.

Auzi zgomotul apei curgând şi îşi scoase încet jacheta.

Urma să intre şi el la duş pentru a face unul *foarte* rece.

*

* * *

— Hei, Sandy?

Vocea lui McCade venea în întuneric din cealaltă parte a patului. Se întoarse şi încercă să-şi găsească o poziţie confortabilă. Patul nu era foarte bun şi greutatea lui îl aplecase, dându-i senzaţia că dormea pe vârful unui deal.

— Da? răspunse ea.

— E foarte ciudat, ştii?

Ah, da. Ştia.

— Închide ochii, McCade. Dacă eşti pe jumătate la fel de obosit ca mine vei adormi imediat.

— Îmi pare rău. E vina mea că eşti atât de obosită.

— Aminteşte-ţi asta data viitoare când te duci să bei. Nu ţi-am spus asta până acum, nu-i aşa?

— Nu.

Sandy se întoarse spre el.

— Sunt multe feluri în care poţi muri din cauza băuturii, în afară de a conduce beat, îi spuse ea, consternată. Puteai face comă alcoolică.

— Să ştii că nu am avut intenţia să plec ca să mă îmbăt, zise el. Când am plecat de la tine, n-aveam de gând se beau ceva.

— Atunci de ce ai băut?

Nu-i răspunse imediat şi întunericul o enerva pe Sandy, pentru că nu putea să-i vadă faţa. Dorea să-i cerceteze figura, ochii, pentru a şti ce gândeşte.

— M-am îmbătat pentru că plimbarea cu motocicleta nu m-a ajutat cu nimic, zise el într-un târziu.

Plimbarea cu motocicleta nu? Dezamăgirea o copleşi. Se simţea rău şi ea ştia ce are de făcut. Trebuia să-l elibereze.

— Nu trebuie să rămâi. Spera ca el să nu audă tremurul vocii ei şi acum era bucuroasă că întunericul îi ascundea faţa de privirile lui. După acest weekend te pot înlocui, chiar dacă va dura mai mult timp. Aşadar, poţi pleca dacă nu mai vrei să te învârţi prin oraş. Dacă vrei să

pleci, mă voi obişnui cu această idee.

Cuvintele ei păreau un ecou în întuneric. Se putea obişnui să trăiască fără el. Sigur că da.

McCade rămăsese tăcut, parcă văzând nasturi zburând prinn aer. Oh, Dumnezeule, dorea ca el să plece? Nu putea s-o întrebe. Îşi drese vocea, dar nu reuşi să găsească niciun cuvânt prin care s-o întrebe ce se întâmplase noaptea trecută. Dar, dacă nu va şti, va muri. O sărutase? încercase să facă dragoste cu ea? Ce-i spusese şi ce îi răspunsese ea?

Nu era prima dată de când se trezise în acea dimineaţă când constata cât de puţine îşi amintea.

*

* * *

Pasiune. Asta văzuse în ochii lui Sandy, o simţise în atingerile ei şi când îl atinsese cu buzele. îl apropiase de ea şi când buzele li se întâlniseră din nou parcă avusese loc un foc de artificii.

Hainele zburaseră pe lângă ei, se pierduseră în jurul lor şi el o mângâiase tandru. Cât de mult aşteptase această clipă! Picioarele ei erau desfăcute ca într-o invitaţie şi el nu mai putea rezista. O cuprinsese disperat în braţe şi îi auzise vocea plină de dorinţă fierbinte.

Dar, dintr-odată, îl îndepărtase.

După care se trezise stând în maşina ei. Erau îmbrăcaţi şi Sandy plângea.

Dar pe cât de repede începuseră să-i curgă lacrimile, pe atât de repede se opriseră.

Dacă mai vrei să faci dragoste cu mine când vei fi treaz – *îi spusese ea privindu-l fix* – anunţă-mă, bine?

McCade se ridică în întunericul camerei de motel. Inima lui bătea repede şi avea impresia că respiraţia lui grea răsună în toată camera. Îşi trecu mâinile peste faţă. Visase frumos. Însă acest vis părea foarte real.

Scutură din cap. Nu. Nu fusese aşa. Oare?

Bătăile inimii lui reveniră la normal, dar gândul că Sandy ar fi putut să-i spună acele cuvinte îl făcu să nu mai ştie ce este cu el. Apoi oftă. O parte din acest vis nu fusese

decât. un vis.

Era numai imaginaţia lui. ea era în patul lui şi dorea să facă dragoste cu el. Dar celelalte lucruri, cuvintele pe care i le adresase chiar înainte de a se trezi erau foarte noi pentru el şi păreau reale.

Sandy dormea foarte aproape de el.

Nu avea de gând s-o trezească. Dumnezeu ştia că o ţinuse trează toată noaptea trecută. Dar dorea s-o îmbrăţişeze şi să-şi modeleze trupul pe lângă al ei în timp ce-i ţinea capul sub bărbie.

Va vorbi cu ea dimineaţa. Poate va ploua şi nu va trebui să se ridice din pat în zorii zilei. Atunci ea se va trezi în braţele lui şi-i va spune că el era treaz de-a binelea, în timp ce-i va urmări reacţia.

Sandy oftă şi McCade închise ochii. Mirosindu-i parfumul minunat al trupului şi ţinând-o strâns în braţe, căzu într-un somn adânc.

*

* * *

Telefonul suna strident, invadând visele frumoase ale lui Sandy. Într-un târziu, nu mai reuşi să-l ignore şi deschise ochii.

Ochii lui McCade se deschiseră cu o fracţiune de secundă mai târziu decât ai ei şi Sandy privi amestecul minunat de culori care-o învăluia în timp ce el o fixa cu o expresie confuză.

Erau foarte aproape unul de altul şi braţele ei erau strânse posesiv în jurul gâtului lui, şi picioarele erau strâns lipite de ale lui.

Se îndepărtă de el, roşind furioasă, gândindu-se că o făcuse şi pe asta. Se agăţase de el în timpul nopţii. Se întoarse cu spatele la el pentru a răspunde la telefon, mulţumită că avea şansa să-şi ascundă îmbujorarea.

— Kirk.

— Bună dimineaţa, şefa, veni vocea veselă a lui Frank. E ora şase. Ridică-te şi străluceşte. Aminteşte-ţi să te îmbraci în haine subţiri, va fi o zi fierbinte şi vom coborî în canion.

— Mulţumesc, Frank.

— Ah, şefa? Clint McCade nu e pe lista rezervărilor, spuse el. Presupun că ştii unde este, nu-i aşa?

Sandy închise ochii, supărată.

— Da, zise ea. Da, ştia cu siguranţă unde e McCade. Era la foarte mică distanţă de ea şi arăta prea bine pentru a-l descrie în cuvinte, cu părul răvăşit şi expresia plăcută a feţei atrăgătoare.

— Minunat, zise Frank. Ne vedem curând.

Dându-şi la o parte părul care-i cădea în dezordine pe faţă, închise telefonul. Stând tot cu spatele la el, coborî din pat.

— Sandy.

Se întoarse şi-l văzu cum o studiază, rezemat într-un cot. Ochii lui erau serioşi şi expresia aproape sobră.

— Trebuie să vorbim.

Inima i se opri în loc. îi va spune că după acest weekend avea de gând să plece. Renunţase la sentimentele ei şi se aruncase în braţele lui în timpul nopţii, iar acum el avea un motiv foarte întemeiat să plece cât mai repede.

Dar nu dorea să audă asta acum. Nu voia să-şi petreacă întreaga zi gândindu-se că el va pleca în curând.

— Nu acum, McCade. Încercă să-şi păstreze vocea calmă, în timp ce se îndrepta spre baie. Dacă nu ne mişcăm repede, vom pierde micul dejun. Şi, crede-mă, nu vom reuşi să rezistăm la călătoria prin Grand Canyon fără a mânca micul dejun.

Închise repede uşa de la baie în urma ei şi McCade eliberă respiraţia pe care şi-o reţinuse. La naiba! Avea dreptate, îşi spuse. Aveau mult de lucru astăzi şi acum nu era timpul potrivit pentru o dezamăgire, mai ales când în inima ei se ascundeau multe secrete.

Capitolul 9

Sandy îi strânse mâna lui Simon Harcourt complimentându-se pentru ziua de muncă excelentă, după care se urcă în maşina cu echipament. Totul era pus în ordine şi gata de întoarcere la motelul de la intrarea în parcul naţional.

Soarele apunea şi după aproape douăsprezece ore de transpiraţie, praf şi căldură toridă, Sandy nu dorea decât să facă un duş şi să bea o bere rece. nu neapărat în această ordine.

Frank se aşeză în faţa volanului şi îşi aranjă lucrurile lângă locul lui.

— S-au strâns toţi? întrebă Sandy.

— Da. Tânărul bărbat îşi ridică ochelarii pe nas. Privi în oglinda retrovizoare şi oftă. Adică, nu. Unde e McCade? Credeam că e cu tine.

— Nu suntem siamezi, Frank, zise ea nervoasă. Nu suntem legaţi cu un cordon ombilical.

— Nu mă gândeam la asta. Ochii lui Frank aruncau fulgere. Îmi permiţi să vorbesc liber, şefa?

— De când ai început să-mi ceri permisiunea?

— McCade mi-a spus că trebuie să am mai mult tact. Încerc să fac asta. Îmi dai permisiunea sau nu?

— Spune.

— Adevărul e că eşti oarbă, zise el cu sinceritate. Şi McCade e nebun după tine. Vreau să spun, trebuie să fii cu adevărat oarbă ca să nu observi felul în care te priveşte.

Într-adevăr. Şi Sandy nu era deloc oarbă. Toată ziua o îngrijoraseră privirile aprinse pe care i le aruncase McCade. Dar totul făcea parte din jocul pe care-l jucau pentru a-l face pe James Vandenberg să creadă că sunt iubiţi. Din nefericire, echipa ei căzuse în capcana întinsă lui James.

— Şi cu riscul de a nu avea tact, continuă Frank, trebuie să-ţi mărturisesc că l-am văzut privindu-te în acest fel de nenumărate ori, cum te-am surprins şi pe tine făcând acelaşi lucru.

Era vinovată. îl privise pătimaş pe McCade, nu putea nega. Nu reuşise să-şi ia ochii de la el mai ales când temperatura devenise toridă şi McCade îşi scosese tricoul. Purta o pereche de pantaloni foarte scurţi şi mergând repede în faţa lor cu camera grea pe umăr, muşchii spatelui lat şi ai braţelor se încordau, făcându-l mult mai atrăgător. Şi Sandy nu-şi desprinsese privirea de la el,

gândindu-se că nimeni nu va observa.

— Cred cu adevărat că ar trebui să vă căsătoriţi, zise Frank.

Căsătoriţi. Sigur.

— Mulţumesc pentru sfat, Frank.

— Vă potriviţi perfect.

Da, era mai mult decât perfect. McCade era un actor perfect şi Sandy era o proastă perfectă.

— Unde este McCade? murmură ea. Mi-e foame, mi-e sete şi.

Ea şi Frank îl zăriră în acelaşi timp.

Se afla pe marginea lui Grand Canyon, cu camera pe umăr şi filma minunatul apus. Sandy deschise uşa şi coborî încet din maşină.

— Mă întorc.

Dar merse încet în timp ce se apropia de McCade, şocată de frumuseţea lui în peisajul sălbatic, de faţa atrăgătoare şi trupul atletic a cărui umbră era colorată frumos de peisajul roşiatic.

Coborî puţin camera când ea i se alătură, dar n-o privi. Privea panorama uimitoare.

— E atât de frumos, zise el încet. Totul pare ireal.

Sandy încuviinţă.

— Pentru mine, a arătat întotdeauna ca o pictură abstractă, ca un efect special. Cred că mintea mea refuză să creadă că natura a creat acest lucru imens. atât de perfect.

— Chiar e perfect, nu-i aşa? McCade râse, scuturând din cap şi se întoarse spre ea ca s-o privească. Poate asta mă sperie când mă gândesc la astfel de lucruri. E perfect, dar eu nu cred în perfecţiune. Deci, nici mie nu-mi inspiră un lucru real. Cred că voi aştepta până când soarele va coborî la linia orizontului pentru a completa imaginile.

Îl privi fix. Părul lui era ud şi cădea în şuviţe pe gâtul lui frumos. Soarele fierbinte al deşertului îi închisese nuanţa pielii şi ochii păreau şi mai albaştri în contrast cu ea. Încă mai era dezbrăcat de tricou şi pieptul musculos era acoperit de un strat subţire de praf roşiatic.

— Da, ştiu. Se întoarse ca să ajungă la maşină. Haide, McCade, îţi fac cinste cu o bere.

— Nu, mulţumesc. Nu vreau bere. Încă nu mi-am revenit după prostia de acum două nopţi.

— Atunci, îţi voi oferi o apă minerală.

McCade voia s-o facă să aştepte. Dorea să folosească această ocazie ca să-i spună că e treaz. Voia să vadă cum reacţionează, să vadă implicaţiile acestor cuvinte, să vadă dacă ea îi spusese cu adevărat aceste cuvinte şi să nu mai creadă că visase doar. *Dacă mai vrei să faci dragoste cu mine când vei fi treaz, anunţă-mă.*

— Sandy. Începu el, dar ea se urca deja în maşină. Frank se afla pe locul şoferului şi şansa de a vorbi se risipise.

Diseară, îşi spuse McCade în timp ce monta camera în maşină. Diseară, la un moment dat, vor rămâne singuri. Atunci, probabil că va avea mai mult curaj să-i spună ce simţea. Scenariul lui se termina cu privirea ei plină de milă pentru el. Apoi va găsi o scuză pentru a pleca la sfârşitul weekendului, îşi va lua motocicleta şi va trăi nefericit după ce mândria lui va fi călcată în picioare şi va avea inima zdrobită. Era cel mai bun scenariu.

McCade surâse în timp ce Frank conducea pe drumul lung care-i ducea afară din parcul naţional.

— Care-i poanta? întrebă ea.

El nu făcu decât să clatine din cap.

*

* * *

Aerul nopţii era răcoros şi avea mirosul pinilor care se găseau peste tot în această zonă. Sandy respiră adânc pentru a-şi aerisi plămânii de aerul greu din restaurant. McCade încă o mai ţinea de mână şi palma îi era umedă. Oare reuşise să-l facă pe Clint McCade să transpire? Se întoarse cu faţa spre el şi văzu o picătură de transpiraţie care curgea în spatele urechii lui. O făcuse. Zâmbi. Chiar îl făcuse să transpire.

— Sandy. Vocea lui McCade era mai gravă ca niciodată şi şi-o drese înainte de-a continua. Ştii? Cred că.

— McCade, sărută-mă doar. Nu voia ca el să se gândească la ceva. Nu voia ca el să se întrebe anumite lucruri şi să analizeze situaţia pentru a vedea încotro se îndreaptă. Vor avea destul timp de gândire după ce totul va merge până la capăt.

În lumina becurilor rare înşirate în parcare, figura lui McCade era în umbră şi părea misterioasă.

Sandy era în încurcătură. Nu putea crede că planificase să-l seducă pe McCade. Dar asta făcea. Dacă reuşea să-l mişte de pe verandă, să treacă împreună cu el prin parcare, să urce scările şi să ajungă în intimitatea camerei lor, nici nu-şi va da seama ce se întâmplă cu el. Şi apoi, îşi spuse ea cu părere de rău, când el va părăsi oraşul, va rămâne cu satisfacţia că-i arătase de ce este în stare, îi oferise tot ce avea mai bun şi că-l lăsase să-şi dea seama de sentimentele pe care le avea pentru el.

McCade încă o mai privea. Cât de mult îşi dorea să-i poată citi gândurile! Tot ce ştia era c-o doreşte. Putea vedea pasiunea oglindită pe faţa lui şi în felul în care stătea cu o mână în buzunarul din faţă al pantalonilor, ca şi cum ar fi dorit să-şi ascundă bărbăţia.

Da, o dorea. Şi acest lucru o făcea mai mult decât fericită şi mai mult decât încrezătoare în farmecul ei.

— Haide, şopti ea trăgându-l încet de mână în încercarea de a-l apropia de ea. Sărută-mă din nou.

— De ce?

Sandy îl privi uimită şi văzu intensitatea ochilor lui. *Pentru că te iubesc…* Dar nu reuşi să rostească aceste cuvinte.

— James ne priveşte, zise ea repede arătând spre geamurile de sticlă ale barului, parcă văzând ce se întâmplă înăuntru.

Nu era răspunsul pe care-l aştepta McCade şi privi în altă parte înainte ca ea să poată vedea dezamăgirea din ochii lui.

James. Tipul era prea băţos, prea plin de el, însă părea un tip drăguţ. Totuşi, în această clipă, McCade nu-şi amintea să-i displacă vreo persoană atât de mult.

Simţi cum mâinile lui Sandy îi înconjoară gâtul şi el ar fi dorit să dea înapoi. *Sandy, nu-mi face asta*. Nu avusese niciodată şansa să-i spună cu voce tare aceste cuvinte. stătea pe vârfuri şi-i acoperi buzele cu ale ei înainte ca el să poată scoate vreo vorbă.

McCade n-avea nicio şansă. Închise ochii şi o sărută, lăsându-se cuprins de emoţiile care-l copleşeau şi începeau să-l facă să nu mai reziste. La naiba, o iubea. Simţi cum lacrimile îi umplu ochii şi ar fi dorit s-o îndepărteze de el, să ţipe, să urle, să cadă în genunchi şi s-o implore să nu se mai folosească de el în acest fel. Dar, în acelaşi timp, dorea s-o sărute încontinuu, să facă tot ceea ce poftea cu el, tot ceea ce dorea ea.

Aşadar, o sărută. Şi o sărută, şi o sărută, dându-şi seama de pasiunea şi dorinţa ei, rugându-se ca el să fie capabil să dispară când îi va cere, dacă îi va cere asta.

Trezit puţin din pasiunea care pusese stăpânire pe el, McCade realiză că plecaseră de pe verandă, trecuseră prin parcare şi se aflau la baza scărilor motelului. Sandy îi strânse mâna şi mai tare, încercând să-l facă să urce scara, însă el dorea s-o sărute din nou. Cuprinzându-i talia cu braţele, o trase lângă corpul lui. O iubea. O iubea, la naiba, o iubea şi nu găsea momentul potrivit ca să-i spună asta. îi gustă buzele cu limba, simţindu-le parfumul extraordinar, predându-se în faţa sentimentelor pe care le ţinuse ascunse faţă de ea încă de acum câteva săptămâni.

Ştia foarte bine şi dorea cu disperare s-o ducă sus, în cameră. Asta avea de făcut. Trebuia s-o ducă sus, în camera intimă, şi să-i spună adevărul. Dacă băuse prea mult şi nu va putea înţelege, o va întinde în pat şi o va lăsa să doarmă. îi va spune totul în dimineaţa următoare. Nu-l va întreba.

Sandy îşi lipise corpul de al lui şi McCade rămase uimit când simţi căldura corpului ei. Acum îşi dăduse seama, ştia că dorinţa lui se trezise pentru ea şi se gândi că oricine ar fi putut observa asta. Sigur că ea ştia. La naiba, era de mărimea Alaskăi. Trebuia să fie lipsită de simţuri ca să nu observe.

Dar ea îl sărută din nou şi se lipi şi mai mult de el. limbajul trupului ei îi dădea multe de înţeles.

Gemând cu putere, o luă în braţe. Urcă scările câte două şi ajunse imediat sus.

Inima lui Sandy se făcu mică atunci când o puse pe picioarele ei în faţa uşii camerei lor. Înfricoşată de ceea ce vedea în ochii lui, ţinu mâinile după gâtul lui şi-l făcu să aplece capul pentru ca buzele lor să se întâlnească într-un alt sărut. Chiar în timp ce-o săruta ea îl simţi cum caută cheile în buzunare şi auzi clinchetul care însemna că uşa era descuiată.

Uşa era deschisă de perete, intrară înăuntru şi McCade o privi prin lumina slabă ce venea de afară.

Chiar dacă nu se mişcase de lângă ea, chiar dacă încă o mai îmbrăţişa, Sandy putea spune din instinct că el dăduse înapoi.

Uşa era acum închisă, draperiile trase şi James Vandenberg nu era prin preajmă, deci nu mai avea cum să-l folosească pe el drept scuză. McCade o eliberă, ştiind că nu avea de ales. Trebuia să-i spună adevărul.

Se îndepărtă de ea şi figura lui era gravă.

Acum. Trebuie să-i spună acum.

Sandy făcu un pas înainte, urmându-l dar păstrând distanţa dintre ei. Respiră adânc.

— Ce-ai face dacă te-aş ruga să nu te opreşti?

El oftă şi ea mai făcu un pas spre el. Nu-i despărţeau decât câţiva centimetri, erau destul de apropiaţi pentru ca ea să-i simtă căldura corpului. Dar el nu veni spre ea, n-o atinse. O privea în ochi, gânditor, şi legătura dintre ei era aproape palpabilă.

— Cred că ar trebui să te întreb de ce. Vorbea încet, cu grijă. Numai dacă îmi poţi da un motiv al naibii de bun pentru care nu vrei să ne oprim, voi considera că nu vorbeşte berea pe care ai băut-o, altfel voi lăsa lucrurile aşa.

Ochii lui erau uluitor de frumoşi. Când Sandy privi în adâncul lor, la luminile aurii şi verzi care se contopeau cu albastrul profund, aceştia străluciră.

Numai pentru o secundă, poate două, mesajul inconştient pe care-l transmitea McCade fusese clar. În ciuda cuvintelor, dorea s-o sărute.

Acea îngrijorare îi dădu lui Sandy confirmarea de care avea nevoie.

— Clint. Vocea ei era aproape o şoaptă şi tremură uşor când încercă să ridice tonul. Care ar fi motivul acela al naibii de bun? Vreau să spun, îmi poţi da un exemplu?

Ea îşi umezi buzele şi privirea lui căzu din nou pe buzele ei, de această dată mult mai insistent.

— Da, zise el brusc. De exemplu, dacă mi-ai spune că mă doreşti. Pe *mine*, nu pe James. Acesta ar fi un motiv al naibii de bun.

— Dacă ăsta ar fi lucrul pe care ţi l-aş spune, zise ea, ce ai spune tu atunci?

McCade închise repede ochii şi când îi deschise o privi direct.

— Te iubesc, Sandy, şopti el. Ţi-aş spune că sunt îndrăgostit de tine.

O iubea. Clint o iubea. Sandy abia putea resira. Trebuia să se concentreze pentru a inspira şi expira.

— Şi atunci, adăugă el blând, dacă mă vei putea convinge că nu ai băut prea mult, dacă vei putea fi sigură că ştii cu exactitate ceea ce faci, te voi lua de mână şi te voi duce în pat pentru a face dragoste cu tine.

Sandy privi consternată în ochii lui McCade multe secunde lungi, în timp ce cuvintele lui se repetau ca un ecou prin cameră. *Voi face dragoste cu tine*.

Secundele se scurgeau şi abia după un minut realiză că el aşteaptă ca ea să spună ceva. Era rândul ei, mişcarea ei.

— Am băut numai o bere, îi spuse ea.

McCade oftă.

— Dar.

— Aveam toate acele halbe pe masă în faţa mea, îi răspunse ea înainte ca el s-o întrebe. Dar aproape toate conţinuseră apă. Sunt trează. Tu?

Dacă vrei să faci dragoste cu mine atunci când vei fi

treaz, anunţă-mă.

Ochii lor se întâlniră.

— N-a fost un vis, nu-i aşa?

Sandy scutură capul negând.

— Şi eu sunt treaz. El surâse şi pentru o clipă ea văzu strălucirea dinţilor lui albi pe faţa bronzată. Dumnezeule, cred că n-am fost mai treaz ca acum niciodată în viaţă.

— Atunci… nu te opri, şopti ea. Fă dragoste cu mine, Clint.

— De ce? o întrebă McCade.

Sandy se privi, văzu felul în care stătea şi oftă încet. Îşi relaxă braţele şi întinse mâinile spre McCade, cu palmele în sus.

— Pentru că te doresc. Pentru că te iubesc.

Făcu un pas spre ea, apoi altul şi Sandy îl întâlni la jumătatea distanţei. Respiraţia i se opri văzând lacrimile strălucind în ochii lui când o luă în braţe. El o sărută, fără sălbăticie, aşa cum se aşteptase ea, ci tandru, blând, de parcă acum avea tot timpul din lume pentru a o săruta.

— Şi eu te iubesc. O sărută din nou, lung, apăsat, un sărut fără grabă, care o făcu să simtă cum toată camera se învârtea în jurul ei.

Mâinile lui erau blânde în timp ce-i desfăceau nasturii bluzei. Degetele lui îi atingeau uşor pielea sensibilă când dădeau la o parte materialul de bumbac şi o eliberau din pantalonii ei scurţi.

— E ciudat. Sandy scutură din cap. Te cunosc atât de bine, dar, Dumnezeule.

— Chiar e ciudat, îi întări McCade spusele. O ciudăţenie minunată.

Nu mai fusese cu un bărbat de mult timp. El o sărută din nou şi îşi trecu încet degetele prin părul ei.

Luând-o de mână, o conduse spre pat. O eliberă şi îşi scoase tricoul de pe el aruncându-l pe podea.

— Îţi aminteşti când mi-a intrat un cârlig de undiţă în picior? îl întrebă Sandy brusc.

Văzu surprinderea din ochii lui.

Având tricoul scos, pieptul lui bronzat strălucea în

lumina veiozei. Umbrele îi reliefau fiecare muşchi, făcându-l să pară mai atrăgător şi mai puternic.

Figura lui se relaxă într-un zâmbet când se apropie să se aşeze pe pat, lângă ea. Ca prin farmec, el se transformă în McCade… McCade, vechiul ei amic, cel mai bun prieten. Muşchii erau tot acolo şi căldura dorinţei dăinuia în ochii lui, dar această pozã relaxată, aproape nonşalantă, avu un efect binevenit asupra ei.

— Era în vara când ai împlinit paisprezece ani. Te-am dus la spital în cârcă. Trei kilometri. Ai ţipat tot drumul.

— Eram speriată, zise ea apărându-se. Mă durea foarte tare.

McCade se sprijini într-un cot, ridicând cealaltă mână pentru a-i atinge degetele de la picioare.

— După aceea, când am ajuns acasă, mama ta m-a certat, m-a dat afară şi mi-a spus să nu mă mai întorc niciodată. Surâse şi privi în ochii lui Sandy. Cel puţin până când nu i-a trecut şocul de a-şi vedea bietul copil bandajat.

Sandy îi privi mâna care-i mângâia în continuare degetele. Cum putea o atingere care nu părea deloc intimă să fie atât de senzuală?

— Te-ai strecurat pe scara de incendiu pentru a ajunge la mine în cameră în noaptea aceea.

— Îmi făceam griji pentru tine. El oftă. Felul în care mama ta reacţionase m-a făcut să mă gândesc că ai putea muri din cauza unei infecţii. Am vrut neapărat să-ţi cer iertare.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus? întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nu.

— Mi-ai spus că n-ar fi trebuit de la început să mergem la pescuit. Ai spus că a fost o idee proastă şi că faptul că mă rănisem era numai vina ta.

McCade oftă.

— Poate n-a fost în întregime vina mea, zâmbi el. Tu erai genul care nu se uita pe unde merge. Dar adevărul este că dacă eu n-aveam strălucita idee de a merge la pescuit, nu te-ai fi rănit.

Mâna lui era tot pe piciorul ei şi el se întinsese pe cuvertura patului.

— Nu eram făcut să fiu pescar, cel puţin nu genul care stă pe marginea râului cu o undiţă în mână şi aşteaptă ca peştele să înoate la el şi să muşte momeala. După ce te-ai rănit, n-am mai văzut rostul unei noi încercări de acest fel. Privi în sus spre ea, întrebător. De ce discutăm despre pescuit?

Ea închise ochii şi răspunse cu sinceritate:

— Pentru că sunt inhibată. Mi-e frică.

McCade rămase tăcut o clipă.

— Cred că şi mie, zise el după aceea. Dar e o frică pozitivă. E o teamă, ca atunci când te lansezi cu trenuleţul pe toboganul uriaş, nu?

Aşa era. Dar această călătorie se termina prea repede de obicei.

McCade se întoarse pe burtă, atingând-o şi trăgând-o lângă el. O sărută dulce, dar această dulceaţă era plină de dorinţă care mergea spre pasiune arzătoare.

Sandy simţi cum îi răspunde, simţi cum se agaţă de el, îşi simţi braţele strângându-l cu putere, ca şi cum ţinea în braţe tot ce-i era mai scump în viaţă. O călătorie pe toboganul uriaş, spusese el. Întotdeauna fusese speriată de aşa ceva. Dar acum era vorba de dragoste, de o relaţie fierbinte. Se gândi repede la senzaţia pe care o aveai în timp ce urcai tot mai sus pe liniile de fier înguste. Când era mai mică, nu se sătura de aceste senzaţii şi se întorcea întruna.

— Sandy, ce s-a întâmplat? Vocea blândă a lui McCade îi întrerupse gândurile. Deschise ochii şi-l văzu privind-o de deasupra, cu figura foarte sobră. Dumnezeule, îi putea citi gândurile. Nu trebuie să facem asta. Să ştii că putem aştepta.

În timp ce-l privea, el dădu ochii pe spate şi zâmbi, arătând ca acel McCade pe care-l cunoştea de atâţia ani.

— Chiar am spus aşa ceva? întrebă el. Cine ar putea crede că aceste cuvinte vor ieşi vreodată din gura mea? Zâmbetul i se stinse şi pasiunea năvăli în ochii lui.

Deveniră fierbinţi, strălucitori, reflectând dorinţa care se citea pe chipul lui. Adevărul e, iubito, că nu vreau să aştept. Te doresc. N-am mai făcut dragoste niciodată, nu în felul în care vreau s-o facem împreună. Respiră adânc şi eliberă aerul cu zgomot. Dar dacă nu eşti pregătită.

— Clint, nu vreau ca totul să dureze numai o noapte. Cuvintele abia îi ieşeau din gură şi se simţea stânjenită.

El tăcu din nou, privind-o atent.

— Când ţi-am spus că te iubesc, am spus un adevăr. Nici eu nu vreau să petrecem numai o noapte împreună. Vreau o veşnicie.

Veşnicie. Sandy îl privi uimită, surprinsă de cuvintele lui. O veşnicie? Desigur, tot ce dura mai mult de trei luni era o veşnicie pentru McCade. Nu putea spera decât că el se referea la această scurtă perioadă ca fiind o veşnicie. Totuşi, cuvintele lui o făcuseră să spere că el va fi împreună cu ea toată vara, poate şi mai mult, înainte ca şoselele lungi, interminabile, să-l cheme la drum.

Trebuia să rămână pe linia de plutire şi să ia tot ce putea lua de la McCade.

Ea îl sărută, trăgându-l peste ea, desfăcându-şi picioarele şi aducându-l astfel mai aproape. îl auzi oftând, ca şi cum ar fi simţit durere amestecată cu pasiune, în timp ce-şi ridică ochii ca s-o privească adânc în ochi.

— Vreau să fii sigură de ceea ce faci, şopti el. În legătură cu mine.

— Sunt sigură.

Nu dorise niciodată pe cineva aşa cum îl dorea pe McCade. Era mai mult decât sigură de asta. Dar va fi la fel de sigură şi după ce el o va părăsi, iar atunci îşi va petrece tot restul vieţii căutând un bărbat care s-o facă să simtă pe jumătate ce simţea în acel moment. Şi era sigură că nimeni nu va ajunge să facă aşa ceva.

Dar viitorul era îndepărtat şi nesigur.

Sandy surâse.

— Ştii de ce nu sunt sigură?

El scutură din cap.

— Nu sunt sigură de ce mai avem hainele pe noi.

McCade se relaxă şi un zâmbet luminos apăru pe faţa lui.

— Mă pot ocupa de asta. Numai dacă nu vrei să discutăm despre, să spunem. prima dată când am jucat bowling.

Ea râse şi McCade o sărută posesiv, înfometat, mângâindu-i buzele cu limba şi făcând-o să-şi transforme râsul într-un geamăt de plăcere.

Ţinându-se de cuvânt, el făcu hainele să dispară. Senzaţia corpului lui fierbinte deasupra pielii ei era mai minunată decât visase sau îşi imaginase vreodată. Muşchii lui erau puternici şi încordaţi sub pielea mătăsoasă, bronzată, iar ea îi exploră trupul cu buzele şi mâinile aşa cum o făcea şi el.

Mâinile lui erau blânde şi nu se grăbeau în timp ce o mângâiau, parcă cercetând-o. El îi sărută sânii încet, cu pasiune, trimiţându-i săgeţi de foc prin tot corpul.

Dorea ca el să-i împlinească trupul în acelaşi fel în care-i împlinise sufletul. Plimbându-şi mâinile pe trupul lui îi simţi greutatea deasupra ei. Când mâinile ei îl înconjurară el gemu şi se lăsă cu pieptul peste al ei. Pasiunea pusese stăpânire pe ea şi nu dorea să mai aştepte niciun minut.

Îl ghidă în jos şi-şi ridică puţin coapsele pentru a-l invita.

Dar el se trase înapoi şi ea nu-l ajunse. O sărută încet, fără să se grăbească, iar mâna lui se mişcă în jos, tot mai jos. La atingerile degetelor lui curioase, ea gemu.

— Te rog, murmură ea. Clint, te rog, te doresc. Dacă mă voi trezi mâine dimineaţă şi îmi voi da seama că totul a fost încă un vis erotic, voi avea o depresie groaznică, spuse ea.

— Oh, iubito. De când ai vise erotice în legătură cu mine? o tachină McCade întinzându-se lângă ea.

Sandy îşi coborî privirea, îngrijorată că spusese prea multe.

— De un deceniu sau mai de mult, răspunse ea cu sinceritate.

— În tot acest timp? zise el. Doamne-Dumnezeule, Kirk, n-am bănuit nimic!

— Sigur că nu. Ea îşi întinse un picior pentru a-l mângâia peal lui cu degetele. Nu ţi-am spus-o niciodată în atâtea cuvinte. ştii, atunci când nu aveam habar de limbajul trupului.

McCade zâmbi şi îşi plimbă ochii lacomi peste corpul ei, ca un uliu care îşi urmăreşte prada.

— Se pare că ai trecut peste această problemă de comunicare. În acest moment pot spune, citind limbajul trupului tău, ceea ce gândeşti cu adevărat.

Sandy râse.

— Stau întinsă în acest pat, complet dezbrăcată. Cred că ar fi mai bine să-ţi dai seama la ce mă gândesc, sau voi fi foarte stânjenită.

— Te gândeşti că ţi-e foame, spuse el. Vrei să comanzi o pizza şi să asculţi melodii country la televizor.

Sandy îl lovi cu perna.

— Glumeam, protestă el, grăbindu-se s-o oprească în încercarea de a-l lovi din nou.

Îi înconjură mijlocul cu o mână şi cu cealaltă îi blocă mâinile în spatele capului. Putea simţi sânii ei mătăsoşi sub pieptul lui şi ridică ochii pentru a o privi intens.

— Mă iubeşti cu adevărat? Vocea ei era îngrijorată.

— Da, răspunse el repede. Ăsta-i adevărul. E chiar aşa de greu de crezut?

Sandy rămase tăcută un timp, privindu-l gânditoare în ochi. Apoi râse.

— Ei bine, da, McCade, de fapt, aşa e. Trebuie să mă convingi de asta.

Stăteau nas în nas; McCade zâmbi, după care o sărută, simţindu-se pierdut în dulceaţa buzelor ei.

— Te iubesc, şopti el printre sărutări. Te iubesc. Te iubesc.

Ea era atât de blândă, atât de dulce. Braţele ei se aflau acum în jurul gâtului lui şi degetele îi mângâiau părul în timp ce-i răspundea la sărut cu o pasiune nestăvilită.

— Eşti convinsă? murmură el, mângâindu-i tot

corpul.

— Nu încă. Gemu când buzele lui îi atinseră sânii.

Sandy era fierbinte. McCade la fel. Îşi putea da seama din felul grăbit cum o săruta şi din atingerile lui acum apăsate, din scânteile pe care le împrăştia din ochii albaştri.

Îşi încolăci picioarele în jurul lui, trăgându-l mai aproape. îl putea simţi lângă ea. şi nu mai era mult până când vor deveni un singur trup.

Îşi ridică puţin coapsele şi de această dată el nu se mai îndepărtă. Intră în ea, repede şi adânc, făcând-o să se simtă perfect şi aproape imposibil de împlinită. O privi în ochi şi o ţinu nemişcat. Muşchii umerilor şi ai braţelor lui erau încordaţi în timp ce se afla deasupra ei.

— Mă întrebam dacă vom ajunge vreodată să facem acest lucru, zise Sandy respirând întretăiat, sau dacă ne vom petrece restul vieţii imaginându-ne cum ar fi.

— Sau dacă vom vorbi despre pescuit. Vocea lui era încordată. Tu ai fost cea care a pornit conversaţia despre pescuit, îţi aminteşti?

Ea râse şi mişcarea pe care-o făcu îl apropie şi mai mult de ea. McCade respiră adânc.

— Sandy, vreau să fac dragoste cu tine încet, şopti el. Vreau să savurez fiecare secundă. Vreau să dureze ore în şir, dar iubito, mă înnebuneşti cu mişcările tale şi cred că voi exploda.

Cuvintele lui blânde precedară focul pasiunii lui dezlănţuite care parcă o arse pe dinăuntru. Îşi apropie buzele de ale lui în timp ce se mişca repede sub el.

McCade se auzi gemând în imp ce-i urma fiecare mişcare. O pătrunse mai tare, mai repede, ritmul lor accelerându-se şi aducându-l din ce în ce mai aproape de culmile pasiunii. Apoi totul explodă. Îşi putea auzi vocea, ca şi când venea de la distanţă, strigând numele lui Sandy care-l făcuse să trăiască cea mai mare plăcere din întreaga viaţă.

Ea îl urmă. îi putea simţi trupul încordat şi fericirea extraordinară, o putea auzi gemând de plăcere şi putea

vedea faţa ei frumoasă plină de pasiunea momentului.

O ţinu strâns în braţe până când pulsul inimilor lor se linişti.

— Sunt convinsă, zise Sandy cu vocea slabă în timp ce-i săruta umărul.

El se ridică puţin în braţul care-i tremura şi se dădu la o parte, trăgând-o lângă el.

— Eşti convinsă?

— Că mă iubeşti, spuse ea. îi trasă blând linia buzelor cu un deget. Nu ai fi putut face dragoste cu mine în acest fel dacă nu mă iubeai.

— Vreau să fac dragoste cu tine toată noaptea. McCade închise ochii. N-a durat nici măcar trei minute.

— Ce, te-ai cronometrat? îl tachină ea. Haide, McCade, nu-mi spune că ai uitat a treia regulă a mamei tale pentru a avea succes: „Când trebuie să faci dragoste, nu e importantă durata momentului ci cât de *bine* o faci”. Şi se întâmplă să cred că a fost extrem de bine.

El deschise ochii.

— Cea de-a treia regulă a ei se referea.

— La mărimea penisului. Ai dreptate. Sandy dădu ochii peste cap. Ştiu. Abia mi-am dat seama că nu ai nicio problemă de acest gen şi am făcut o altă variantă a acestei reguli.

McCade începu să râdă.

— Dumnezeule, te iubesc, zise el. Ai dreptate. A fost minunat, nu-i aşa?

— Exact. Trebuie s-o facem din nou, cât mai repede. îl privi printre gene. Presupunând, desigur, că nu se va întâmpla ca în cazul pescuitului şi vrei să încerci din nou.

— Vrei să încetezi cu pescuitul?

Ochii îi străluciră când râse şi inima lui McCade tresăltă în piept de bucurie. În fiecare zi, pentru tot restul vieţii, o va auzi râzând. În fiecare noapte, pentru tot restul vieţii, o va ţine în braţe, exact aşa ca acum.

— Ştii, am venit în Phoenix pentru că mi-am dat în sfârşit seama că sunt îndrăgostit de tine, admise el.

Uimită, îl privi în ochi.

— Da. Surâse şi o învălui cu tandreţea ochilor lui. Credeam că pot suna la uşa ta pentru a-ţi spune, pur şi simplu, că te iubesc. Dar n-a fost atât de uşor şi după aceea mi-ai alungat orice speranţă vorbindu-mi despre James. Părea tipul perfect pentru tine şi am fost speriat că am pierdut orice şansă de a te cuceri.

Sandy abia reuşi să înţeleagă sensul cuvintelor lui. Clint venise în Phoenix pentru că *o iubea*? Şi atunci, Dumnezeule, îl alungase şi-l dezamăgise povestindu-i de James!

Nu ştiuse altceva despre McCade în afară de faptul că fusese întotdeauna încrezător în farmecul său personal. Dar, privind în ochii lui, văzu că fusese debusolat pentru că-i spusese atâtea lucruri despre cât îl dorea pe James şi despre faptul că acel bărbat o atrăgea.

— Vreau să spun, continuă McCade, tipul e deja avocat, asociat la o firmă mare şi probabil va deveni guvernator adjunct dacă Harcourt va câştiga campania. E perfect, Sandy. A fost născut pentru succes şi acum se pare că se va realiza complet. Respiră adânc. James este tot ceea ce eu nu sunt.

— James? Sandy îl privi fix. Care James?

Figura lui McCade se relaxa într-un zâmbet, urmat de un râs zgomotos.

— Te iubesc, Clint. Ea zâmbi. Ai nevoie să fii convins?

O strânse în braţe şi o sărută.

— Cu siguranţă, zise el. Convinge-mă.

Capitolul 10

McCade merse pe motocicletă până în Scottsdalle pentru cumpărături. Vântul îi răvăşise complet părul şi când intră în micul magazin de bijuterii, îşi trecu degetele prin el în timp ce se privea în oglinda de pe tavan. Începuse să-i crească şi refuza să se aranjeze. Nu mai stătea pieptănat spre spate şi-i cădea mereu în ochi.

Ochii lui se îngustară în faţa propriei imagini. Cu blugii strâmţi şi dragonul tatuat ieşindu-i de sub mâneca scurtă a tricoului negru pe care-l purta, arăta ca vechiul McCade, ca un motociclist din Jersey. Cu siguranţă, nu

semăna cu un bărbat bogat care avea o funcţie şi locuri la un club de lux din regiune.

Oftă spre oglindă. Mai târziu, el şi Sandy vor merge la biliard sau într-un local simplu şi ieftin. Ea nu se plângea, dar era posibil să nu se simtă bine în astfel de locuri în care el o târa mereu, fără să se gândească la preferinţele ei. Se simţea vinovat şi nu-i era uşor să trăiască având acest sentiment. Faptul că era cu el însemna sfârşitul visului ei de a intra în înalta societate?

Încă îl mai iubea. Sandy era sinceră şi îi mărturisea iubirea ei. Nu se îndoia de asta. Dacă s-ar fi îndoit, n-ar fi fost aici acum, în faţa proprietarului magazinului, care îl privea suspicios. Tipul arăta de parcă nu se putea hotărî dacă să scoată arma pe care o avea ascunsă sub tejghea sau să cheme poliţia.

McCade se amuză mai curând, în loc să devină neliniştit.

— Ce mai faceţi? îi zâmbi el bărbatului în vârstă, păstrând cu grijă distanţa şi figura neagresivă. Merse încet până la vitrină şi îşi aşeză mâinile pe ea, dându-i omului un mesaj nerostit: Vezi? N-am nicio armă, nu te ameninţ cu nimic. Am venit să cumpăr un inel, zise el şi proprietarul magazinului se relaxă vizibil. Ceva cu diamant.

— Pot întreba pentru ce ocazie? întrebă politicos bărbatul, după ce îşi drese vocea.

— Da. Caut un inel de logodnă.

Îşi păstră pe faţă zâmbetul care ştia că e prostesc şi micul om în vârstă i-l întoarse şi-l conduse spre o altă vitrină.

Zări imediat inelul pe care dorea să i-l dea lui Sandy. Avea un singur diamant, lucrătură tradiţională, piatra încrustată în platină şi montată pe inelul de aur.

— Acesta. Arătă în jos spre inel.

Bătrânul începu să fie din nou nervos.

— Probabil că mai întâi ar trebui să vedem ce venit aveţi, domnule, zise el plin de tact.

— Aha. Cât costă?

Îi trebui mult timp să-şi limpezească gâtul înainte să

răspundă.

— Trei mii nouă sute şi.

— Pot plăti cash? îl întrerupse McCade, sau trebuie să scot cea mai încărcată carte de credit?

*

* * *

McCade simţi mirosul de spaghete cu sos de când ajunse la uşă. Sandy era în bucătărie, făcând o salată. îl privi.

— Hei! Te-ai întors.

Se schimbase din hainele de serviciu şi purta pantaloni scurţi şi un maiou minuscul. Veni lângă ea şi-i dădu la o parte părul de pe umeri.

— Hei? O sărută uşor pe gât. Aşa mă saluţi?

Se întoarse şi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. El o strânse în braţe şi nu-i dădu drumul sărutând-o până simţi că trupul ei se relaxează în braţele lui.

— Aşa e mult mai bine, spuse el zâmbindu-i şi privind-o în ochi.

— Unde ai fost?

McCade ezită, nedorind să-i spună că se dusese să-i cumpere un inel.

— Ah, ştii tu, îi spuse el vag. Pe afară.

Sandy se eliberă din braţele lui şi îşi îndreptă atenţia spre salată.

— Ai fost prin împrejurimi? îl chestionă ea, stând cu spatele la el.

— Da. Nu era o minciună în totalitate. Mersese cu motocicleta până la magazin şi înapoi.

— Ah!

McCade ridică puţin capacul de pe oala cu sos. Mirosea excelent. Ajunse lângă ea ca să-şi spele mâinile în chiuvetă. Sandy aşezase deja farfuriile pe masă, iar el luă furculiţele din uscător, cuţitele, le şterse şi le aşeză pe masă, împreună cu două şerveţele.

— Sunt două mesaje pentru tine pe robot, îi spuse Sandy concentrându-se tot asupra salatei. Ultimele două.

Îl auzi cum se îndreaptă spre robot în timp ce ea se

chinuia să taie un castravete. Se plimbase pe motocicletă fără nicio destinaţie în minte, în felul în care o făcea când devenea neliniştit. După ce McCade va asculta mesajul de la Graham Parks, va fi ca şi plecat.

Caseta scârţâi când o derulă înapoi.

Ascultă mesajul de la Frank, după care urmă oferta de lucru.

Sandy nu se întoarse spre el, dar simţi cum devenea foarte, foarte atent la ceea ce asculta. Apoi auzi foşnetul unui pix pe hârtie, când el notă numărul de telefon. Aşteptă ca el să vorbească, dar era linişte. O privea. îi simţea ochii îndreptaţi spre ea, chiar şi când stătea cu spatele.

— Îl poţi suna din dormitor dacă vrei. Spre surprinderea ei, vocea îi era calmă şi liniştită.

— Sandy.

Ea se întoarse încet. McCade stătea lângă măsuţa pe care se afla telefonul, cu hârtia pe care scrisese numărul lui Graham Parks în mână. Îşi folosea cealaltă mână pentru a îndepărta părul care-i cădea pe faţă.

Nu-l putea privi fără a dori să-l atingă, să-şi treacă degetele prin părul decolorat de razele soarelui, să-l îmbrăţişeze şi să-l ţină strâns, ca să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Poţi veni şi tu. Ochii lui erau de culoarea turcoazelor în lumina apusului care se vedea de la geamul din bucătărie. Key West e minunat, spuse el. O să-ţi placă. Putem face din nou asta. O vacanţă. Ne putem lua câteva zile libere la sfârşit, pentru a-i face o vizită mamei tale.

— Nu am cum să lipsesc trei sau patru săptămâni. Sandy se întoarse şi se prefăcu preocupată, ştergându-şi mâinile pe prosopul agăţat de maneta cu care se deschidea uşa frigiderului.

— Ba da, poţi, o contrazise el. Frank e extrem de pregătit, moare de nerăbdare să facă singur unele producţii. Lasă-l pe el să se ocupe de toate, va face treabă bună.

— Nu va fi o vacanţă. tu vei lucra.

— Ai putea să asişti. Sau mai bine, să filmezi cu propria ta cameră. Am putea înota împreună cu delfinii, Sandy. Va fi minunat. Lasă-mă să vorbesc cu Parks.

— N-am făcut niciodată scufundări. Sandy nu dorea să continue conversaţia. Nu sunt calificată. N-am învăţat niciodată să înot prea bine. ştii asta. Nu pot face mai mult decât un pudel. Nu va merge.

— Ba da.

— Nu, Clint. Nu va merge.

— Haide, Sandy. *defini…*

— Eşti băiat mare, McCade, i-o tăie. Nu ai nevoie de mine pentru a merge acolo. Sună-l pe Parks şi spune-i că accepţi sluijba.

Ceasul aragazului sună ascuţit şi Sandy se îndreptă spre el şi opri focul.

McCade o privi cum răstoarnă pastele într-o sită care se afla în chiuvetă.

— Probabil că n-am nevoie să mergi cu mine, zise el după un timp, dar aş vrea să vii.

Sandy simţi cum lacrimile îi năvălesc în ochi. Oh, Dumnezeule, îşi spuse ea, nu mă lăsa să plâng.

— Poate îmi voi lua o săptămână.

După care ce? După care va trebui să se întoarcă în avion, singură, şi să zboare până la Phoenix, singură. Şi să aştepte, singură, întrebându-se dacă McCade se va întoarce, sau dacă va găsi ceva nou, un proiect nou, prea fascinant pentru a nu lucra la el. Trei sau patru săptămâni se puteau transforma repede în trei sau patru luni. Dacă avea noroc, îl va vedea tocmai în decembrie.

— O săptămână nu e de ajuns.

Nu va accepta sub nicio formă o ofertă care-l va despărţi de Sandy atâta timp. Nu acum. Poate după un an, când relaţia lor va fi mai solidă. Dar în acest moment, pe cât de mult voia să înoate cu delfinii, la Key West, tot atât de mult dorea să fie cu Sandy.

Ridică receptorul şi formă numărul pe care-l lăsase Parks. Graham Parks ridică receptorul la celălalt capăt al firului.

— Clint McCade! Minunat! Mulţumesc că m-ai sunat atât de repede. Vocea lui se auzea tare. Abia după ce-am lăsat mesajul mi-am dat seama că nu am dat toate datele. Începem filmările pe douăzeci mai, dar UCG vrea ca echipa de scafandri să vină cel mai târziu pe cincisprezece mai pentru a-şi pregăti echipamentul. Se pare că există o etichetă în comportamentul cu delfinii. Se vor simţi stânjeniţi dacă un scafandru cu o cameră apare dintr-odată şi încearcă să se vâre în sufletul lor, fără a face cunoştinţă cu el mai înainte.

— Mi se pare corect. Nici mie nu mi-ar plăcea să-mi invadeze casa nişte străini fără să se prezinte.

— Harry Stein mi-a spus că eşti cel mai bun la filmările subacvatice, zise Parks. Ce naiba cauţi în mijlocul deşertului? Nu, nu-mi spune. Spune-mi doar dacă accepţi oferta.

— Mi-e teamă că nu pot. Îmi pare rău, eu.

Sandy îi smulse receptorul din mână.

— Scuzaţi-mă, domnule Parks, puteţi aştepta o clipă? întrebă ea cu o voce dulce. După care se întoarse spre McCade acoperind receptorul cu mâna pentru ca Parks să nu le poată auzi conversaţia. Eşti nebun? Nu poţi refuza o asemenea ofertă.

— Ba da, pot.

— Dar *ştiu* că vrei să faci asta! Ea scutură din cap. La naiba, McCade, dacă nu accepţi slujba, pe care ţi-o doreşti, mă vei învinovăţi pe mine!

— Ba nu! Părea jignit. Dumnezeule, Kirk, nu sunt copil. Pot lua o decizie fără.

Sandy îşi luă mâna de pe receptor şi-i acoperi gura.

— Domnule Parks? spuse ea. Cât de repede aveţi nevoie de răspunsul lui McCade?

— Acum, spuse acesta râzând. În afară de un „nu” foarte hotărât şi pe care era cât pe ce să-l aud. E vreo şansă să se răzgândească?

— Nu, murmură McCade pe sub mâna lui Sandy.

— Da, zise ea.

— Atunci, pot aştepta până sâmbătă, îi spuse Parks.

Dar dacă va lua o decizie mai devreme, aş aprecia dacă aş fi informat.

Sandy închise telefonul şi se întoarse spre McCade. Stătea cu braţele încrucişate şi în ochii lui era o licărire nemulţumită.

— Drace, spuse el nervos. Tipul trebuie să ştie, ca să-şi caute un alt cameraman. Tu ştii mai bine ca oricine că pentru un producător nu sunt suficiente câteva zile pentru a.

— Vreau să accepţi slujba.

Ceva din ochii lui supăraţi se transformă în uimire.

— De ce?

Ea se uită în altă parte, incapabilă să-l privească.

— Trezeşte-te la realitate, McCade. Doar nu te aştepţi să cred că nu vei pleca de aici fără mine, că vom trăi fericiţi şi nu vei mai accepta nicio slujbă în afara statului, nu-i aşa?

— Sigur că nu, zise el cu sinceritate. Amândoi ştim că aşa nu va merge niciodată. Dar încă nu sunt pregătit să plec.

Ea se rezemă de chiuveta din bucătărie. Recunoscuse. În sfârşit recunoscuse că nu va rămâne lângă ea pentru totdeauna.

— Ce importanţă are? îl întrebă ea, dacă vei pleca acum sau mai târziu?

Oricum, el va pleca. Dacă va mai aştepta şi dacă refuza această ofertă, o să regrete. Şi ea nu dorea ca el să regrete ceva, nici măcar un singur lucru din timpul cât vor fi împreună.

— Are importanţă, spuse el mirat. E foarte important. O luă de braţ, dar ea se eliberă. Drace, nu te ascunde de mine!

Sandy îşi luă privirea de la el, ştiind că el poate vedea lacrimile care-i apăruseră în ochi.

El oftă.

— Te iubesc. O luă de umăr şi de bărbie pentru ca ea să-l poată privi. Ţi-am spus că n-am nevoie să mergi cu mine, dar am minţit. Am nevoie de tine. Am *nevoie* de tine.

McCade o sărută cu putere, aproape sălbatic, invadând-o cu gustul lui, cu parfumul lui, cu atingerea lui.

— Am nevoie de tine, şopti el, tot timpul. Am nevoie de prezenţa ta lângă mine când se înserează. Am nevoie de tine pentru a discuta. Am nevoie să-ţi văd figura şi zâmbetul pe care mi-l adresezi. Am nevoie să fac dragoste cu tine.

Sandy nu era sigură dacă trebuie să râdă sau să plângă, astfel că le făcu pe amândouă în timp ce-l săruta.

Îl auzi pe McCade oftând când mâinile ei intrară în buzunarele din spate ale blugilor pentru a-i aduce corpul mai aproape de al ei. îi răspunse la sărut ca şi cum dorea s-o ridice pe culmile pasiunii în timp ce degetele lui începură să-i deschidă pantalonii scurţi. Hainele ei căzură pe podea.

Cu o singură mână eliberă masa din bucătărie şi tacâmurile făcură zgomot când se izbiră de podea. O ridică şi o aşeză pe suprafaţa ei în timp ce îşi scotea tricoul şi pantalonii cu repeziciune, după care, Dumnezeule, era a lui. Se agăţă de el, îi prinse talia cu picioarele şi-l trase spre ea, disperată şi cu pasiune, pentru ca ritmul în care se mişcau să devină mai rapid.

Sandy îl ridică pe McCade deasupra ei când îşi întinse corpul pe masă, fericită de felul în care-o făcea el să se simtă. îi plăcea mai mult când îşi pierdea controlul şi de data aceasta era sălbatic, parcă posedat de o furtună a pasiunii care îl ducea împreună cu ea pe culmi tot mai înalte. Inima ei avea un ritm nestăpânit, care se accelera cu fiecare mişcare a trupului lui. Focul se scurgea prin vinele ei, un foc despre care ştia că a făcut să ardă toată viaţa ei. îl iubea pe McCade, adânc, cu pasiune. şi mai presus de orice.

Sandy deschise ochii şi privi expresia plină de plăcere întipărită pe faţa lui. Ca şi cum ar fi simţit că-l priveşte, el deschise ochii şi îi zâmbi. Era acel zâmbet scurt, sălbatic, familiar, care o făcea să se înfioare, să meargă spre extaz, să simtă valurile de plăcerea care-o izbeau cu putere, făcându-i trupul să tremure. Simţi cum el se relaxează cu o explozie care-l lăsă fără aer şi-l făcu să

se întindă peste ea.

— Minunat, murmură el, ridicându-se.

Sandy râdea.

— Nu pot să cred că tocmai am făcut-o în bucătărie, pe masă, spuse ea. Cred că nu voi fi capabilă să mănânc aici fără să mă gândesc la această seară. Numai dacă nu-mi voi lua o masă nouă. Altfel îmi voi aminti întotdeauna. cel puţin de două ori pe zi, la micul dejun şi la cină.

— Bine. McCade nu-şi putu stăpâni satisfacţia din voce. Atunci înseamnă că-ţi vei aminti de cel puţin două ori pe zi cât de mult te iubesc.

Sandy îl sărută, întristată profund de cuvintele lui. Ar trebui să fie fericită. el o iubea.

Nu va uita asta niciodată.

Dar, într-o zi, el o va uita.

*

* * *

Sandy nu se duse la firmă timp de patru zile.

Îşi curăţă apartamentul până când acesta strălucea atât de tare încât puteai să mănânci pe podea. Privi serialele de la televizor şi citi cărţile ei preferate. Dormise până târziu dimineaţa şi aţipise după-amiaza. Aranjă cărţile din bibliotecă în ordine alfabetică, dar nu-I plăcuse cum arată, aşa că le rearanjă după mărime şi culoare. Revăzu toată colecţia de casete video cu comedii romantice, dar nu râse deloc.

McCade plecase.

Joi avea o întâlnire cu Simon Harcourt şi cu James Vandenberg pe care n-o putea amâna. După atâtea zile în care nu purtase decât pijama sau pantaloni scurţi, îşi îmbrăcă grijulie rochia de vară bleu cu flori şi petercu mult timp în faţa oglinzii ca să se machieze. Îşi purta părul pe spate, aşa cum îi plăcea lui McCade.

I se părea ciudat să-şi părăsească apartamentul după patru zile de izolare. Soarele era puternic şi aerul fierbinte îi uscă buzele. Era numai o primăvară târzie. Vara va veni curând şi va fi cald ca în iad.

McCade avea dreptate, se gândi Sandy dând aerul

condiţionat din maşină la maximum. Avea sens să străbaţi întreaga ţară căutând clima favorabilă. Era minunat în Arizona în ianuarie, dar totul părea diferit în iulie.

În timp ce se îndrepta spre birou, se întreba încotro va pleca McCade după ceva termina filmările în Key West. Se întrebase de mii de ori de când acesta plecase, dacă îl va mai revedea vreodată.

Se gândise că ar trebui să cumpere un bilet de avion spre Miami şi să i se alăture. Ce-ar face dacă ea va apărea pe neaşteptate în Florida? Doamne, dacă deja găsise o nouă dragoste? Dar chiar dacă n-o făcuse, nimic nu ar avea importanţă, nimic n-ar schimba lucrurile. Tot ce-ar fi putut face era să mai câştige puţin timp înainte de producerea inevitabilului. deoarece tristul adevăr era că McCade admisese în final că îşi iubea libertatea mai mult decât o iubea pe ea.

Parcă în curtea firmei Video Enterprises.

McCade plecase. Trebuia să se obişnuiască. McCade plecase şi nici dacă îl urma nu l-ar putea face să se întoarcă înapoi.

Potrivit programului, Frank Williamson era în studioul A, montând o parte dintr-un clip muzical. Lumina roşie de deasupra uşii studioului nu era aprinsă şi Sandy deschise uşa. Membrii formaţiei stăteau de vorbă cu Frank în faţa ecranului albastru. Restul studioului era învăluit în întuneric. O cameră era poziţionată lângă ea, în umbră. Păşi înăuntru.

— Gary, vrei să-i spui lui Frank sa.

Nu Gary se afla în spatele camerei de filmat. nicio' Reilly.

Era McCade.

Şocată, Sandy îl privi drept în ochi câteva clipe, înainte ca el să-şi întoarcă privirea.

— Ce cauţi aici? şopti ea, încercând cu disperare să respire normal şi să nu spere prea mult.

— I-am promis lui Frank că îl voi ajuta la acest videoclip. Nu se uită la ea. Nu trebuie să ajung la Key West decât peste patru zile, deci. Oftă.

Era clar că nu se afla aici pentru a se întâlni cu ea.

Ea încuviinţă, fără să-şi arate dezamăgirea.

— Vrei să-i spui lui Frank că vreau să discut cu el când va avea puţin timp liber? într-un fel, reuşi să-şi menţină vocea calmă.

— Sigur. O privi o clipă în ochi, după care îşi îndreptă atenţia în altă parte. Apoi o privi din nou. Te simţi bine? o întrebă el cu blândeţe.

Privindu-l în ochi simţea că se scufundă într-o piscină. Sandy realiză în acel moment că n-o să-şi revină niciodată. îl va iubi pe acest bărbat toată viaţa, indiferent dacă el va răspunde dragostei ei sau nu. Se întoarse cu spatele, pentru că nu-şi putea stăpâni lacrimile. Nu, nu se simţea bine. Nu se va mai simţi bine niciodată.

McCade o urmări cum închidea uşa încet în urma ei. Arăta bine, poate puţin cam obosită, dar bine. Spusese că se simţea bine; la naiba, probabil că-l uitase deja.

Asta era bine, asta dorise, nu-I aşa?

Atunci, de ce se simţea atât de prost?

Capitolul 11

Telefonul suna şi Sandy descuie repede uşa. Ajunsă în apartament, îşi trânti servieta pe podea şi alergă în bucătărie. În timp ce ridică receptorul, robotul intră în funcţiune şi ridică glasul ca să se facă auzită peste maşina de înregistrat mesajele pe care încerca s-o închidă.

— Hei! zise ea triumfătoare. Îmi pare rău. Sunt aici. Eram la uşa de la intrare.

— E extraordinar, scumpa mea. Şi se presupune că eşti un geniu al tehnicii, sau cam aşa ceva? Cel puţin aşa îmi spusese McCade. Mă puteai păcăli.

Vocea era familiară, dar nu-i putea găsi stăpânul. Oare era?

— Tony?

— Bingo, răspunse fericit coaforul. Ai ureche bună, scumpete. McCade e pe-acolo?

— Nu, nu este.

— Bine, zise Tony. Oricum, doream să vorbesc numai cu tine. Când va fi ziua cea mare?

Sandy se rezemă de masa din bucătărie ca să-şi scoată pantofii. Picioarele o dureau îngrozitor.

— Ce anume?

— Ziua cea mare, repetă el. Ştii, marele eveniment. Atunci vei apărea mireasă. îmbrăcată numai în alb. Vocea lui era normală şi fără urmă de amuzament. Va fi o nuntă mare sau una intimă? Ţi-ai ales restaurantul? Te-a convins McCade să pleci cu el la Key West pentru luna de miere? Hai, surioară, spune-mi. Mintea mea curioasă trebuie să ştie.

Ea se aşează deznădăjduită pe scaunul cel mai apropiat.

— Tony, ţi-a spus cineva că eu şi McCade ne vom căsători? îl întrebă ea îngrijorată.

— Sigur că mi-a spus cineva, păpuşico. El oftă şi începu să râdă. Am auzit-o chiar din gura măgarului.

— A fost numai un zvon. Începu să plângă, nemaiputând să se abţină. Din gura cărui măgar ai auzit asta?

— Expresia „din gura măgarului” nu implică faptul că am auzit-o din gura unuia care este aşa ceva, zise Tony. Ştii doar, de la McCade.

Sandy se agăţă de spătarul scaunului ca să nu se prăbuşească.

— Tony, McCade a plecat sâmbătă seara.

— Ce? Vocea lui crescu în intensitate. Dar.

— Ce ţi-a spus? îl întrebă ea. Ceva în legătură cu un tip pe care-l cheamă Frank şi de un pariu de la firmă? Asta era doar o glumă.

Linişte. Aproape că îi putea auzi gândurile.

— Nu, spuse apoi Tony. McCade a fost aici sâmbătă după-amiază. Mi-a spus că şi-a planificat să se oprească la magazinul de bijuterii în drum spre casă. Inelul era comandat şi trebuie să-l ridice. Din ceea ce mi-a spus, m-am gândit că are să-ţi ceară mâna în seara aceea.

Închise ochii.

— Ei bine, nu mi-a cerut nimic. Ne-am certat şi a plecat.

Tony mormăi:

— Îţi pot spune că bărbatul ăsta e un prost.

— Eşti sigur că ai auzit bine ce-a spus?

— N-am nimic la urechi, scumpo. Îmi amintesc că i-am spus că ar trebui să accepte slujba din Florida pentru că era singura cale de-a te convinge că avea de gând să se întoarcă şi să rămână cu tine.

Sandy scutură din cap.

— Nu cred că ai dreptate. Faptul că pleci nu e o cale bună de a dovedi că n-ai de gând să pleci.

— Chiar aşa, Einstein? o întrerupse Tony. Ai fi ştiut că are de gând să rămână cu tine când se întorcea, nu-i aşa? Oricum, după ce i-am spus asta, mi-a spus că n-are de gând să plece în Florida deoarece te va cere în căsătorie. A pronunţat aceste cuvinte foarte clar. Ca în poveşti. Nu se spune până la adânci bătrâneţi?

N-avea sens. McCade spusese că pleacă pentru că venise timpul s-o facă, deoarece voia să accepte postul din Florida. Totuşi, în aceeaşi zi îi spusese lui Tony că o va cere în căsătorie şi că nu va accepta slujba din Florida. Ce se întâmplase?

— Hopa, a intrat un client. Trebuie să închid. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine, scumpo?

Sandy îi mulţumi şi puse încet receptorul în furcă.

Căsătorie. *Căsătorie*.

Se ridică şi porni spre dormitor. Deschise uşa dulapului şi privi hainele pe care le lăsase McCade. Purtase smochingul în acea seară. Ce-ar fi?

Scoase costumul din dulap, incapabilă să reziste tentaţiei de a mirosi parfumul familiar. Of, Doamne, cât de mult îi simţea lipsa!

Luptând împotriva lacrimilor care-i inundau ochii controlă buzunarele. În cele de la pantaloni nu era nimic. Cravata neagră era mototolită şi atârna dintr-unul dintre buzunarele exterioare ale hainei. În celălalt se afla o cutie de chibrituri de la restaurantul Pointe. Dar în buzunarul interior.

Era ceva acolo.

Sandy vârî mâna şi scoase o cutiuţă de bijuterii.

Era mică şi îmbrăcată în catifea albastră, cu colţuri rotunjite.

O ţinu în mână, refuzând să creadă că înăuntru s-ar afla inelul cu un singur diamant. Nu putea fi.

Dar era.

Diamantul era mare, elegant şi încrustat într-un model simplu. Strălucea, reflectând lumina cu toate faţetele lui şlefuite. Sandy scoase cu grijă inelul. Pe interiorul lui erau gravate simplu şi drăguţ iniţialele C.M. & S.K.

Era un inel de logodnă şi el îl cumpărase pentru ea.

Atunci, ce naiba se întâmplase ca el să se răzgândească?

Ţipase la el, asta se întâmplase. Spusese lucruri urâte, de neuitat. Dar nici el nu se purtase ca un prinţ.

Amândoi se purtaseră urât. Dar era acesta un motiv pentru ca lucrurile să se schimbe dintr-odată? El cumpărase acest inel. Trebuie că se gândise mult şi adânc la căsătorie.

Sandy îşi puse inelul pe deget. Se potrivea perfect.

De ce se răzgândise?

Trebuia să afle.

Se îndreptă spre telefon. Nu trebuia să caute numărul lui Frank, era în memorie.

Frank ridică receptorul foarte repede.

— Alo?

— Frank, sunt Sandy, spuse ea. Trebuie să-l găsesc pe McCade. Ştii unde stă?

— Da, replică Frank. Stă cu mine, sau stătea. Oh, ce bine-mi pare c-ai sunat, şefa. Habar n-am de ce v-aţi certat, dar n-am văzut niciodată un tip atât de dărâmat. Bărbatul acesta are o depresie. Aveam de gând să te sun, dar mi-a spus că dacă suflu vreo vorbă mă calcă în picioare.

— E acolo? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată. Era posibil să fie la fel de supărat de despărţirea lor pe cât era şi ea? Era posibil ca el s-o mai iubească?

— Nu. Filmează pentru ştirile Canalului Opt. E cu echipa de la ştiri la petrecerea zilei de naştere a primarului. Vor transmite live de la casa primarului la ştirile pe scurt de la ora zece. Dar după aceea nu se va mai întoarce aici.

— De ce nu? întrebă Sandy.

— Pleacă în Florida.

— În seara asta?

— Motocicleta e pregătită, îi spuse Frank. Va pleca direct de la petrecerea primarului.

— Oh, nu! Sandy privi ceasul de pe masă. Opt şi douăzeci şi opt. Era opt douăzeci şi opt şi McCade va fi pe autostradă imediat după ora zece. Frank, dacă te sună, spune-i că dacă pleacă înainte să vorbim, eu. eu. îl.

— Vei călca în picioare? sugeră Frank.

— Spune-i doar să nu plece.

Închise telefonul şi-şi căută servieta. O găsi la intrare şi o deschise repede pentru a-şi găsi agenda. Luă receptorul în mână şi formă numărul lui James Vandenberg de acasă, în timp ce se îndrepta pe hol spre dormitor. Să fie acasă, se rugă ea.

— Alo?

— James, sunt Sandy, spuse ea. Kirk. Sandy Kirk. Trebuie să ajung la petrecerea primarului şi cred că tu eşti singura persoană care îmi poate spune cum aş putea să mă strecor acolo.

James râse.

— Cred că mă simt flatat. Da, mă pot gândi la o cale de acces, iar tu nu trebuie să te strecori. Am o invitaţie undeva, pe birou.

Putea auzi zgomotul hârtiilor. Apoi:

— Am găsit-o. Dar ştii, petrecerea a început deja.

— Nu-mi pasă. Sandy îşi privi hainele din dulap. Ce purtau oamenii la o petrecere a primarului? Trebuie să ajung acolo. McCade e acolo şi trebuie să-l vorbesc înainte să plece la ora zece. Pot trece pe la tine pentru a lua invitaţia?

— Nu te va ajuta să intri dacă nu eşti însoţită de

mine, îi spuse James. Securitatea e maximă şi invitaţia e pe numele meu. Nimeni nu te va putea confunda cu James Vandenberg. Râse. Nu eşti destul de înaltă. Pe lângă alte lucruri.

Sandy oftă.

— E chiar atât de urgent?

— Da.

James tăcu o clipă.

— Ciudat, am auzit zvonuri că McCade ar părăsi oraşul.

— Aşa e. Scoase rochia albă pe care Clint o cumpărase pentru ea. Era preferata lui. Dar nu va pleca în această seară. nu dacă voi putea împiedica asta.

— Odată mi-ai spus că eşti sigură că va pleca mai devreme sau mai târziu. Ai spus că e inevitabil.

— Îl iubesc, zise ea încet, şi, la naiba, nu-l voi lăsa să plece înainte de-a face tot posibilul să-l împiedic.

Încă o tăcere lungă. Apoi:

— Bine. Ce spui dacă mi-aş schimba hainele şi aş veni să te iau în aproximativ douăzeci şi cinci de minute? Vei fi gata?

— Vorbeşti serios? Sandy nu era sigură de ce auzise.

— Aşteaptă-mă afară, zise el. Vom câştiga timp.

*

* * *

— Îţi mulţumesc. Sandy îl privi pe James. Faţa îi era luminată de beculeţele bordului de la Jaguarul său.

El zâmbi.

— Arăţi minunat.

— Mulţumesc. Sandy privi în jos spre mâna ei stângă. Purta inelul pe care McCade îl cumpărase pentru ea. Probabil că nu-i va pune acea întrebare pe care dorise s-o pună, dar ea îi va da răspunsul. Da, se va căsători cu el. Chiar acum, dacă vor ajunge la timp.

— Eşti sigură că McCade merită un asemenea efort?

— Absolut.

— Chiar îl iubeşti atât de mult?

— Dacă pleacă, nu ştiu ce voi face. Sandy tăcu o

clipă, după care adăugă: Da, ştiu ce voi avea de făcut. Mă voi simţi mizerabil toată viaţa.

James încetini ca să ia o curbă.

— Cred că m-am înşelat.

— În legătură cu ce? îl întrebă ea, privindu-şi ceasul. Se apropia de ora zece. Fusese oare o zi plină de ştiri noi? Dacă nu fusese aşa, Canalul Opt va folosi petrecerea primarului drept mai importantă ştire, prezentând-o prima. Nu vor filma decât două sau trei minute, cel mult.

— Chiar am crezut că-ţi va fi mai bine fără McCade.

Sandy îl privi uimită.

— Dar m-am înşelat, nu-i aşa? zise el.

— Doar nu. Respiră adânc şi continuă. Doar nu. În niciun caz, nu i-ai sus asta lui McCade, nu-i aşa?

Avu decenţa de-a părea stânjenit.

— Ba da. Cred că asta am făcut.

— Sâmbătă seara? întrebă ea, cu toate că ştia răspunsul.

— Da, admise James. I-am spus. Se strâmbă, nedorind să repete cuvintele.

— Ce?

— Că nu este destul de bun pentru tine. Îmi pare rău. Nu trebuia să mă amestec.

— La naiba, sigur că nu trebuia!

Cum putuse să spună aşa ceva? McCade era prea sensibil la astfel de lucruri, întotdeauna fusese.

— Cassandra, îmi pare rău.

— Spune-mi Sandy, zise ea absentă, privind pe geam. Nu sunt Cassandra, sunt Sandy. Întotdeauna am fost şi e o prostie să încerc să schimb asta tocmai acum. Când ajungem acolo?

*

* * *

Reportajul live transmis din casa primarului se terminase, dar McCade continua să filmeze mulţimea. Postul dorea ca el să caute toate celebrităţile care apăreau acolo.

O formaţie de rock cânta pe scena din marea sală de

bal şi gălăgia era atât de mare încât era imposibil să discuţi, chiar imposibil să gândeşti. Dar asta era bine. McCade nu voia să gândească.

Încă zece minute şi va ajuta la încărcarea echipamentului, după care echipa va pleca.

Motocicleta lui se afla în parcarea din spatele televiziunii. Iniţial, intenţionase să plece direct de aici, dar echipa îi spusese că va pierde mult timp căutând un loc de parcare. Primarul primise recent o scrisoare anonimă de ameninţare cu moartea şi deoarece nu dorise să anuleze petrecerea, măsurile de securitate erau maxime. Niciun vehicul nu trebuia să fie parcat pe o rază de o jumătate de kilometru în jurul casei şi nimeni nu intra fără invitaţie.

Invitaţia lui McCade era videocamera pe care-o purta pe umăr. Mai dădu încet o raită, mişcând încet camera spre uşă, ajustând focalizarea, mărimea cadrului.

Era Sandy. Şi venise cu James Vandenberg.

McCade îngheţă, incapabil să se mişte.

Priveau prin cameră. În timp ce-i studia, Vandenberg puse o mână pe braţul lui Sandy. Ea se întoarse şi-l privi în ochi.

McCade îşi dorea să moară. Vandenberg şi Sandy stăteau destul de aproape pentru a se îmbrăţişa, pentru a se săruta. Doamne, purta rochia albă şi arăta minunat. Ea îi spuse ceva şi Vandenberg se aplecă şi-i atinse umărul cu mâna, apropiindu-se pentru a-i şopti ceva la ureche.

Sandy încuviinţă şi-i zâmbi în timp ce McCade simţea cum inima i se frânge. Plecase de mai puţin de o săptămână şi ea se refăcuse deja. Drace, chiar mai mult decât atât. Şi James nu pierduse deloc timpul pentru a cuceri teritoriul care-i aparţinuse lui.

Asta şi dorise McCade.

Închise camera şi o cără pe uşa din spate spre maşina cu echipament, mişcându-se automat, fără să-şi dea seama ce face.

Asta şi dorise.

Se urcă în spatele maşinii. Cineva se grăbea. maşina ieşi pe şosea înainte ca el să-şi poată pune centura de

siguranţă.

— Să vedem ce-ai prins. Reporterul zâmbi, ca pentru a se scuza. Voi face un reportaj pentru ştirile de mâine şi vreau să ies din camera de montaj înainte de miezul nopţii. E ziua mea.

McCade privi în linişte cum reporterul derulează caseta din camera lui pe echipamentele din car. Îngheţă cadrul cu Sandy şi Vandenberg.

— Acesta nu e mâna dreaptă a lui Harcourt? întrebă el. Oh, care e numele lui?

— Vandenberg. Ochii lui McCade studiau monitorul, cu toate că ar fi vrut să privească în altă direcţie. James Vandenberg. Spunând numele acestui bărbat simţi o durere acută. Dar asta dorise. Fericirea lui Sandy, nu-i aşa?

Reporterul lăsă banda să meargă.

Pe monitor, Sandy privea prin cameră. Se uită la Vandenberg şi se apropie de el. Vorbeau, el o trase mai aproape, ea zâmbi şi caseta se termină.

Reporterul se rezemă de spătarul scaunului şi notă ceva într-un carnet, în timp ce McCade privea fix ecranul stins. Ce văzuse? O femeie în oraş cu noul ei iubit? Ceva nu era în ordine, ceva nu se potrivea.

— Te superi dacă derulez ca să revăd imaginile? întrebă el.

Reporterul nu ridică ochii din carnet, ci arătă numai spre echipament.

— Eşti invitatul meu.

McCade se aşeză pe scaunul din faţa monitorului şi apăsă butonul de derulare al aparatului. Porni caseta acolo unde apăreau James şi Sandy. Camera lui îi surprinsese înainte ca el să-şi dea seama.

James dădu invitaţia unei gărzi de la intrare. Sandy vorbi ceva cu altul. McCade era prea departe şi orchestra cânta prea tare pentru a-l auzi vorbele. Dar îi vedea mişcările buzelor foarte clar.

Nu putea citi pe buze nici dacă viaţa lui depindea de asta, dar era mai mult decât sigur că ea îi rostise numele. Clint McCade.

El derula caseta, oprind cadrul şi aducând imaginea mai aproape.

Unde. Primul cuvânt pe care-l spusese asta însemna. Şi ultimele cuvinte erau cu siguranţă „Clint McCade”.

Rămase fără suflare. De ce îl căuta Sandy dacă era însoţită de James Vandenberg? Numai dacă.

În timp ce el privea monitorul, Sandy îşi ridică părul care-i cădea pe faţă. Lumina străluci puternic pe ceva de pe degetul ei.

McCade opri cadrul, dar mâna ei ieşise din imagine. Derulă repede, aşteptând ca strălucirea să apară şi opri din nou.

Purta inelul cumpărat de el. Dumnezeule, Sandy purta inelul de logodnă pe care-l cumpărase pentru ea! Probabil îl găsise în smoching şi.

Mâinile lui tremurau când derulă încă o dată banda. Reajustă dimensiunea cadrului pentru a-l vedea şi pe Vandenberg.

El o plăcea, nu încăpea îndoială, dar limbajul trupului lui nu era cel al unui amant. Chiar şi când îi atinsese braţul, o făcuse prieteneşte, nu intim. Şi Sandy. din limbajul trupului ei înţelesese abia acum că era supărată şi agitată. Se apropiase de James Vandenberg numai după ce oftase adânc şi-i făcuse semn spre ureche. Nu-l putea auzi. El probabil că-i ţipase la ureche pentru a se face auzit peste zgomotul muzicii rock, nu pentru a-i şopti cuvinte dulci. Şi când ea îi zâmbise, înţelegea acum că era un semn de mulţumire, un zâmbet recunoscător.

Derulă caseta şi o văzu din nou şi din nou, uimit de confuzia cu care le citise limbajul corpurilor când îi văzuse prima dată.

Sandy probabil că venise împreună cu James la petrecere pentru că el era singura persoană cunoscută care avea o invitaţie. Venise să-l caute pe el. Venise purtând rochia lui preferată şi inelul cu diamant cumpărat de el. Mesajul ei era clar. Acceptase cererea lui în căsătorie. chiar dacă nu mai avusese curajul s-o rostească. În ciuda faptului că avusese impresia că făcea ce era mai

bine pentru ea, îl dorea. Şi îl dorea pentru totdeauna, în felul în care o dorea şi el. Şi el o dorea cu adevărat. Disperat chiar.

Venise la petrecerea primarului pentru a-l căuta pe el, pentru a-i transmite mesajul, şi el ce făcuse?

Părăsise clădirea.

Se simţi neliniştit când carul de filmare intră cu viteză în parcarea din spatele televiziunii. Deschise uşa şi coborî chiar înainte ca maşina să oprească.

— Hei, McCade! strigă şoferul maşinii. Mult noroc în Florida. Condu cu grijă în noaptea asta.

La jumătatea drumului spre motocicletă, el se opri întorcându-se spre maşină.

— Nu plec în Florida în noaptea asta. Zâmbi pentru prima dată după multe zile. Mă duc acasă.

*

* * *

Sandy era epuizată. Nu exista nimic mai descumpănitor în afară de a nu găsi o persoană.

Ea şi James îl pierduseră pe McCade pentru câteva minute de întârziere la petrecerea primarului, dar descoperiseră faptul că Frank se înşelase, McCade îşi lăsase motocicleta la studioul de televiziune. Sandy sunase la televiziune, rugându-i să-i transmită lui McCade să aştepte, să nu plece înainte ca ea să-i vorbească, în timp ce James încerca să afle unde îşi parcase echipa de ştiri maşina. Au aşteptat aproape douăzeci de minute înainte să pornească repede spre centru, spre clădirea Canalului Opt.

Dar McCade plecase. Nu intrase înăuntru şi mesajul lui Sandy nu avusese cum să-i fie transmis.

Sandy refuza să plângă. Era dezamăgită, sigur, dar va fi un lucru temporar. Oricum, ştia unde plecase McCade. Îşi calculase în minte cât făcea până în Florida cu motocicleta şi ajunse la concluzia că aproximativ patru zile.

Abia după miezul nopţii ajunse să descuie uşa apartamentului şi se îndreptă direct spre telefon pentru a rezerva un bilet de avion spre Miami. Va ajunge până luni

după-amiază. Cu un al doilea telefon îşi închirie o maşină.

După care îl sună pe Frank. Acesta răspunse somnoros.

— Eşti treaz? întrebă ea. Sunt eu. *Sandy*.

— Da. Intrase în alertă. Şefa? Ce s-a întâmplat? E vreo problemă la studio?

— De luni, îmi voi lua o lună liberă, zise ea. Cu o săptămână în plus sau în minus. Şi te las pe tine şef. Crezi că te descurci?

— Da, spuse el căscând. Cred că visez? îmi dai şi o primă?

— De ce nu? vorbim mai multe mâine. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Mie nu. Frank râse. Nu vei regreta, şefa.

— Da, spuse Sandy. Ştiu.

Închise telefonul şi privi ceasul. Douăsprezece treizeci. Era prea târziu ca să-l sune pe Graham Parks pentru a vedea dacă are nevoie de încă un ajutor la filmări. îl va suna la prima oră.

Se auzi soneria.

Se uită din nou la ceas, întrebându-se dacă nu cumva văzuse greşit ora. Dar nu, era trecut de miezul nopţii. Cu o jumătate de oră.

Ştia o singură persoană care ar îndrăzni să-i sune la uşă la o asemenea oră. Sandy se îndreptă încet spre uşă, spunându-şi că nu trebuie să spere, dar spera oricum. Respiră adânc şi privi pe vizor.

McCade.

Se rezemă de uşă, venindu-i să cadă din picioare. Era McCade.

Calmează-te, îşi spuse ea, stăpâneşte-te. Trebuia să fie calmă. Respiră adânc şi deschise uşa.

McCade arăta obosit. La fel de obosit cum se simţea.

— Îmi închipui că ai primit mesajul pe care l-am lăsat la televiziune, zise ea îngrijorată.

El intră în casă.

Sandy uitase cât de înalt era, cât de solid. I se părea că-i ocupă întreg holul în timp ce se îndrepta spre ea.

— Ar trebui să spui că am primit un alt fel de mesaj.

Ochii lui erau serioşi şi ea îşi dorea ca el să zâmbească. Căra în mână. căra în mână o pereche de undiţe de pescuit? îl privi întrebător.

— Unele lucruri merită încercate din nou, îi zise el calm. Mi-am închipuit că îmi oferi o a doua şansă şi eu voi face la fel cu pescuitul.

Ochii lor se întâlniră şi ea nu era sigură cine a făcut prima mişcare, dar într-o fracţiune de secundă căzuse în braţele lui. O sărută apăsat şi ea auzi sunetul ascuţit al undiţelor care cădeau pe podea.

McCade se înfioră plin de emoţie când Sandy îi întoarse sărutul cu patimă. îl mulţumea lui Dumnezeu pentru că îl mai iubea! îi sărută buzele, faţa, lipindu-se de ea, strângând-o în braţe ca şi cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Şi n-o va face. Numai un prost ar face această greşeală de două ori.

— Ce te face să fii atât de sigur că îţi ofer o a doua şansă, McCade? murmură Sandy înainte să-i prindă lobul urechii cu dinţii.

El râse. Cum de şi-a închipuit că poate trăi fără ea?

— Dacă până acum n-am avut o atitudine pozitivă, acum totul s-a schimbat. Asta numai dacă îţi săruţi în acest fel partenerii pe care vrei să-i alungi.

După aceea îi ridică mâna pentru ca diamantul să strălucească în lumină.

— Ca să-ţi spun adevărul, inelul de pe mâna ta mi-a oferit cel mai bun indiciu. A fost unul din rarele momente din istorie când s-a dat un răspuns unei cereri în căsătorie chiar înainte ca aceasta să fie rostită.

Sandy îi zâmbi, uimită că se simte atât de bine. Nu trecuseră decât puţine minute de când era zdrobită de durere.

— Cred că mi-am arătat prea mult mâna, zise ea. Nu e de mirare că eşti atât de sigur pe tine.

Zâmbetul lui McCade se stinse.

— Adevărul este că singurul lucru de care sunt sigur e cât de mult te iubesc şi cât de mult te doresc. Chiar crezi

că eu îţi pot oferi tot ce-ţi doreşti? o întrebă el cu o voce emoţionată.

Sandy nu ezită.

— Da.

O privire visătoare îi lumină figura întunecată.

— Eşti chiar atât de sigură? şopti el.

— N-am fost niciodată în viaţă mai sigură de ceva, spuse ea. Respiră adânc. Nu mă aştept să nu mai lucrezi şi eu nu voi putea să te însoţesc acolo unde vei fi chemat, nu mereu, dar.

— Asta e cea mai simplă problemă, o întrerupse McCade. Slujba mea, a ta, putem rezolva asta. Se opri şi privi podeaua înainte de a-i întâlni ochii. Trebuie doar… să ştii că nu mă voi îndrepta niciodată spre înalta societate, Sandy. N-am acest gen de clasă şi stil.

— Ai mai multă clasă decât oricare bărbat pe care l-am cunoscut, zise ea indignată.

— Am multe defecte, recunoscu McCade.

— Nici eu nu sunt perfectă, îi spuse Sandy.

McCade o strânse în braţe şi o sărută din nou.

— Te iubesc. Ridică puţin capul şi o cercetă atent. Nu vreau să faci o greşeală pe care mai târziu s-o regreţi.

— Aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine. Figura ei deveni serioasă. Eşti sigur şi pregătit să te aşezi la casa ta, să ai obligaţii faţă de o persoană?

— Vreau să cumpărăm o casă, zise el trecându-şi degetele prin părul ei lung, blond. Voi creşte câţiva cai, vom avea un câine mare şi, poate, în câţiva ani, un ponei sau doi pentru copii.

— Copii, repetă Sandy visătoare.

— Şi pe tine te doresc, zise el cuprinzându-i faţa cu mâinile şi sărutând-o. Te vreau lângă mine pentru tot restul vieţii, Sandy. Vreau să port o verighetă pe deget pentru a spune lumii întregi că inima mea îţi aparţine. Vreau să am copii cu tine, mulţi copii care să aibă minunaţii tăi ochi albaştri.

— Şi zâmbetul tău, şopti ea. Sper să aibă zâmbetul tău, Clint.

El se aşeză într-un genunchi.

— Mărită-te cu mine, Sandy.

— Ţi-am dat deja un răspuns, zise ea cu blândeţe.

— Vreau să te aud spunând asta. Vreau s-o facem cum trebuie.

Părul îi cădea pe frunte şi îl împinse nelinişti pe spate în timp ce o privea. Va păstra momentul acesta în amintire toată viaţa, realiză Sandy privindu-i faţa frumoasă, familiară. În această seară purta un tricou roşu şi blugi albaştri. Materialul tricoului se strânsese din cauza spălărilor repetate şi acum i se mula pe piept şi pe braţe. Da, cu siguranţă îşi va amintia această clipă toată viaţa.

— Da, răspunse ea încet. Mă voi mărita cu tine.

El îi zâmbi când o privi în ochi şi ea văzu fericirea din ei, fericirea şi mulţumirea, împreună cu o linişte adâncă.

— Bine, spuse ea, mai mult pentru sine. E foarte bine.

McCade se ridică şi o sărută, cu un sărut blând, dulce, care o făcu să tremure. O ridică în braţe şi porni cu ea pe hol pentru a ajunge în dormitor. La jumătatea drumului, se opri.

— Trebuie să plec în Florida. I-am făcut o promisiune lui Parks şi acum nu pot să-l dezamăgesc.

Îi apropie capul de-al ei şi îl sărută.

— Nu trebuie să pleci astă-seară. Nu-i aşa?

Cu toate că atenţia lui era atrasă foarte mult de buzele ei, încercă să menţină distanţa şi făcu eforturi să vorbească.

— Trebuie să ajung acolo marţi dimineaţa. Dacă plec cu motocicleta. Ea îl sărută lung şi insistent până ce el oftă. Nu vreau să plec.

— Lasă motocicleta aici, murmură Sandy sărutându-i bărbia şi gâtul, pleacă luni dimineaţă. Atunci voi pleca eu.

Îl sărută din nou buzele şi el îi răspunse cu o pasiune care îi opri cuvintele.

McCade o aşeză pe podea şi o privi fix.

— Atunci vei face. ce?

— Voi pleca. Ea zâmbi. Spre Florida. Ca să fiu cu tine.

Îl iubea. îl iubea atât de mult încât avea de gând să-l urmeze pretutindeni. Cumpărase bilet de avion încă de când îl ştia plecat, chiar dacă el pretinsese că n-o mai dorea. Făcuse toate astea, o făcuse să sufere, şi ea tot reuşise să vadă lucrurile clar, să ştie ce simte el pentru ea. Şi în tot acest timp *el* crezuse că e expert în limbajul trupului.

Îi atinse uşor obrazul.

— Te iubesc.

— Mărită-te cu mine mâine, zise McCade repede. Putem merge până la Las Vegas şi.

— Nu puteam aştepta până când ajungem în Florida? întrebă Sandy. Acolo, mama poate lua parte la nunta noastră. Ştiu că i-ar plăcea asta. Va fi încântată.

El oftă.

— Eşti sigură că m-a iertat pentru accidentul de la pescuit?

— Dacă n-a făcut-o, şopteşte-i numai cuvântul „nepoţi” şi vei vedea că ţi se aruncă în braţe.

El zâmbi. Apoi oftă din nou.

— De ce naiba stăm aici şi vorbim?

— Pentru un bărbat care ştie atât de multe despre limbajul trupului, petreci cam mult timp vorbind, îl tachină ea.

McCade o ridică în braţe şi o duse în dormitor. Apoi, fără a mai rosti vreun cuvânt, o făcu să înţeleagă, foarte limpede, cât de mult o iubeşte.

Sfârşit

*

* * *

*

* * *